

นิราศยุโรป และ หอสังเกตการณ์

นายอัมพร บุสภักดิ์

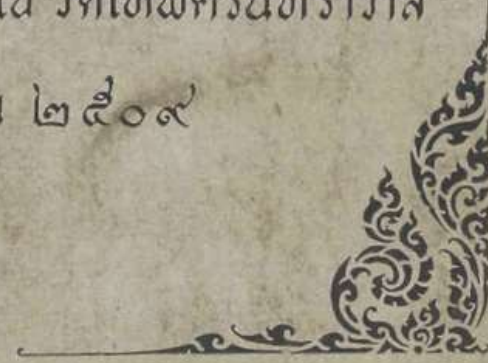
พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

พลตรี สม่้าย อุทยานานนท์

๘๙๕.๗๑๒ เมรุหน้าพลับพลาอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส

จ ๒๔๙ ๒๖๓

วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๐๙

นิราศยุโรป และ ออัสเตอร์เลีย

โดย

พลเรือตรี อวบ หงสกุล

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

นายอัมพร บุลภักดิ์

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

พลตรี สماعيل อุทยานานนท์

ณ เมรุชนาภสัณยสถานอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส

วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๐๙

บริษัท ห้างค้าขาย จำกัด

๒๕

เลขที่ ๒๕๕๕

เลขที่ ๑๒

เลขที่ ๕๑๕.๑๑๒
๑ ๑๘๑๕๕

เลขที่ ๑๒๕๕ น ๑๘๑๕๕

เลขที่ ๑๒๕๕ น ๑๘๑๕๕

บริษัท ห้างค้าขาย จำกัด

เลขที่ ๑๒๕๕ น ๑๘๑๕๕

เลขที่ ๑๒๕๕ น ๑๘๑๕๕

เลขที่ ๑๒๕๕ น ๑๘๑๕๕

เลขที่ ๑๒๕๕ น ๑๘๑๕๕

คำปรารภและไว้อาลัย

ของ

นายฉมพร บุณยภักดิ์

นายกสมาคมพาณิชย์จีนแห่งประเทศไทย

นายกสมาคมพ่อค้าข้าวแห่งประเทศไทย

กรรมการส่งเสริมสินค้าขาออก (ก.ส.อ.)

แต่

พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์

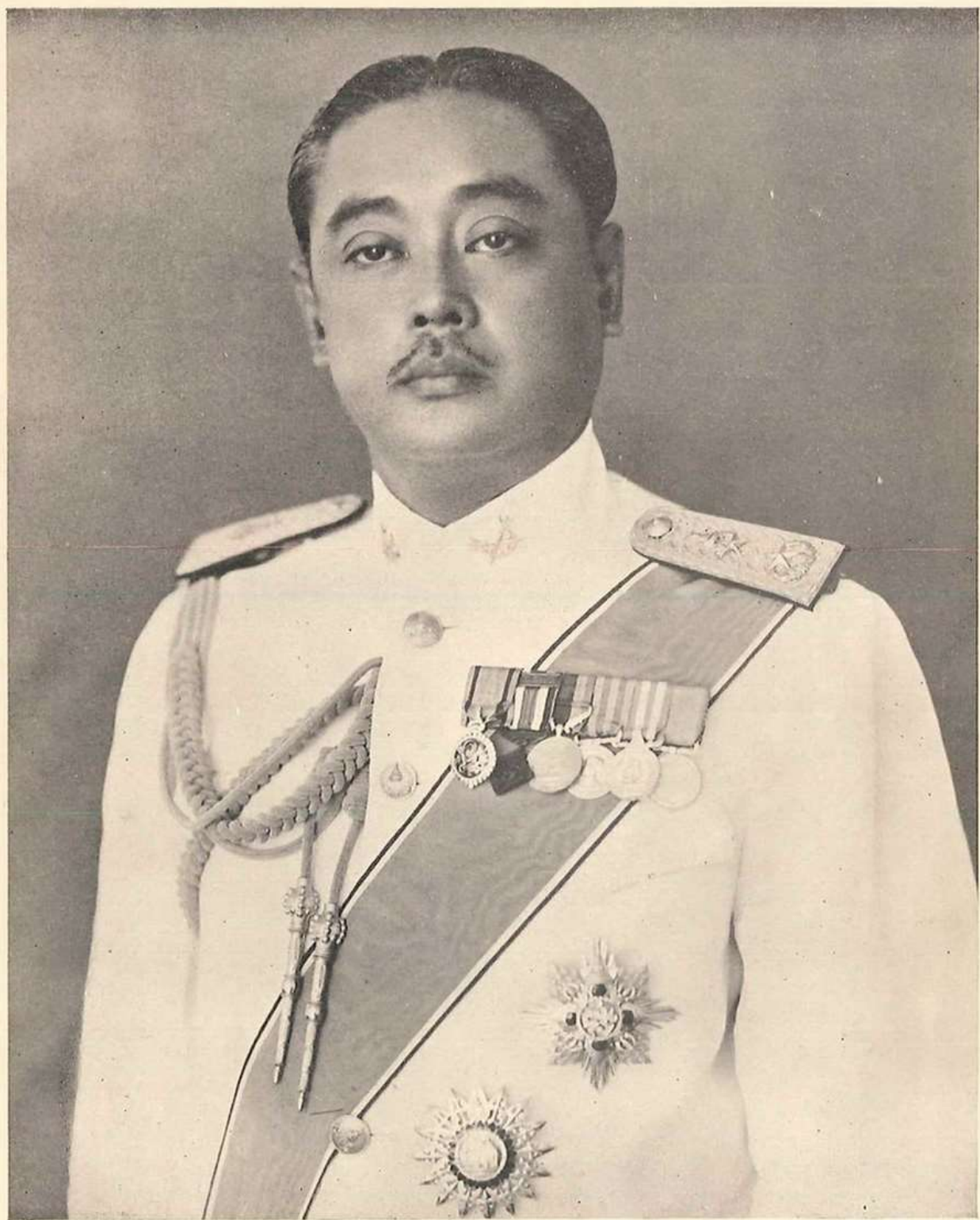
ข้าพเจ้ารู้จัก พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์ หรือ “พี่ม้าย” เมื่อครั้งยังมียศเป็นพันโท ดำรงตำแหน่งผู้บังคับกองพันที่ ๓ กรมทหารราบที่ ๑ รักษาพระองค์ สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าประทับใจในอัธยาศัยอันดีงามของ “พี่ม้าย” นับแต่วาระแรกที่ได้รู้จักจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายเมื่อวายชนม์ สิ่งนั้นก็คือ “ความเสมอต้นเสมอปลาย” เพราะในวาระแรกที่ข้าพเจ้าได้รู้จัก “พี่ม้าย” ท่านได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ถ้าคุณฉมพรรักที่จะคบกับผมฉันท์เพื่อนแล้วให้เรียกผมว่าพี่ม้ายก็พอแล้ว” ผมจึงกล่าวที่จะใช้คำแทนชื่อของ พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์ว่า “พี่ม้าย” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แม้ว่าในกาลต่อมา “พี่ม้าย” จะประสบความสำเร็จก้าวหน้าในหน้าที่ราชการ โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ พระราชทานยศเป็นพลตรี และพลตำรวจตรีกับทั้งได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็ “พี่ม้าย” ก็ยังให้ความสนิทสนมแก่ข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าทุกฤดูกาล และก็มีอยู่บ่อยครั้งที่ “พี่ม้าย” ต้องเดินทางไปตรวจราชการในต่างจังหวัดและไปราชการในต่างประเทศ ได้กรุณาให้ข้าพเจ้าร่วมเดินทางไปในคณะด้วย ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับการค้าข้าวและพืชไร่อยู่บ้าง ซึ่งเป็นงานแขนงหนึ่งของกระทรวง
เกษตรและสหกรณ์ที่ “พื้มาย” เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ และจะต้องดำเนินงานตามนโยบาย
ของรัฐบาลในทางส่งเสริมการผลิตให้ข้าวและพืชไร่มีปริมาณสูงขึ้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมี
ส่วนอำนวยความสะดวกในด้านนี้ให้คำชี้แจงข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องข้าวและพืชไร่ ตามที่ข้าพเจ้า
สันติคดีและมีประสบการณ์แก่ “พื้มาย” เสมอมา และโดยที่ “พื้มาย” รู้จักข้าพเจ้า
ดีว่าเป็นบุคคลที่ไม่มีนิสัยเป็นผู้ขอ หากแต่มีอุดมการณ์อยู่ว่า “ต้องบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์
แก่สังคมและประเทศชาติอย่างดีที่สุด” ดังนั้นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจาก “พื้มาย” ก็คือให้
การส่งเสริมสนับสนุนแก่ข้าพเจ้า เมื่อได้มีโอกาสพบปะเพื่อนฝูงและท่านผู้ใหญ่ ก็กรุณาให้
เกียรติแนะนำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักท่านเหล่านั้น จากพฤติการณ์ดังกล่าวนี้เองจึงเป็นโอกาสให้
ข้าพเจ้าได้ใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่ช่วยเหลือนานาการได้อย่างเต็มภาคภูมิ

ในโอกาสพระราชทานเพลิงศพ พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์ ข้าพเจ้าจึงขอแสดง
กตเวทิตูณแก่คุณงามความดีของ “พื้มาย” ที่เคยมีมติตาคิดต่อข้าพเจ้า โดยขออนุญาต
พลเรือตรี จวบ หงสกุล ผู้ประพันธ์ “นิราศยุโรปและออสเตรเลีย” จัดพิมพ์เป็นหนังสือแจก
ข้าพเจ้าจึงขอขอบพระคุณ พลเรือตรี จวบ หงสกุล ไว้ ณ ที่นี้ด้วย ขอเทชะกุศลบุญราศี
อันเกิดจากการนี้ เป็นสามัคคีธรรมอุทิศให้แก่ดวงวิญญาณของ พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์
ผู้วายชนม์ จงเป็นพลวชิรภัยอำนวยผลให้ท่านผู้วายชนม์ประสบสุขในสัมปรายภพนั้น ๆ จงทุก
ประการ.

๕ ขอขมาพระคุณ งามสุวรรค์

พระนคร

ข้าตะ 28 กรกฎาคม 2451
มรณะ 13 ธันวาคม 2507

ประวัติ

พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์ ม. ป. ช. ม. ว. ม.

พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์ เป็นบุตร พันโท พระเสนางควิจารย์ (นิล อุทยานานนท์) นางเสนางควิจารย์ (ใหญ่ อุทยานานนท์) เกิดที่บ้านตำบลหน้าเมือง อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๑ ตรงกับวันอังคาร แรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีวอก

การศึกษา ได้เข้าศึกษาในโรงเรียนอัสสัมชัญ และต่อมาได้เข้ารับราชการทหาร เป็นนักเรียนนายร้อยทหารบก เลขที่ ๓๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๔๖๔ สอบไล่วิชาใน กองโรงเรียนนายร้อย จบหลักสูตรชั้นปีที่ ๖ และรับพระราชทานกระบี่เป็นนักเรียนทำการ นายร้อย เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๔๗๒

การอุปสมบท ได้ลาอุปสมบทเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ ณ วัดบรมนิวาสวิหาร อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร และได้ลาสิกขาบทกลับเข้ารับราชการทหารตามเดิม เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๔๗๕

การสมรส ได้สมรสกับ คุณวิเชียร อุทยานานนท์ (วิเชียร ชังคานนท์) บุตรนาวาตรี หลวงสมุทรพลาณรักษ์ (ชิต ชังคานนท์) นางสมุทรพลาณรักษ์ (สิน ชังคานนท์) มีบุตร ๑ คน คือ เว็เฮก วีระชาติ อุทยานานนท์

ได้รับพระราชทานยศทหารตามลำดับ ดังต่อไปนี้คือ.—

๒	ธันวาคม	๒๔๗๓	เป็น	ร้อยตรี
๑	เมษายน	๒๔๗๗	เป็น	ร้อยโท
๑	เมษายน	๒๔๗๘	เป็น	ร้อยเอก
๑๕	มิถุนายน	๒๔๘๔	เป็น	พันตรี
๑	เมษายน	๒๔๘๘	เป็น	พันโท

๑ มกราคม ๒๔๕๒ เป็น พันเอก

๔ พฤษภาคม ๒๔๕๖ เป็น พลตรี

ได้รับพระราชทานยศตำรวจตามลำดับ ดังต่อไปนี้.—

๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๕๑ เป็น พันตำรวจโท

๒๗ กรกฎาคม ๒๔๕๒ เป็น พันตำรวจเอก

๒๕ กันยายน ๒๔๕๕ เป็น พลตำรวจตรี

ตำแหน่งราชการ

๑๔ กันยายน ๒๔๖๔ เป็นนักเรียนนายร้อยในกองโรงเรียนนายร้อยทหารบก

๑ เมษายน ๒๔๗๓ เป็นนักเรียนทำการนายร้อย เข้าประจำกองพันที่ ๑ กรมทหารราบที่ ๓

๑ สิงหาคม ๒๔๗๕ ประจำกองพันทหารราบที่ ๗

— พฤษภาคม ๒๔๗๕ เป็นนายทหารคนสนิทของผู้บังคับกองพันทหารราบ

๗ เมษายน ๒๔๘๐ เป็นนายทหารฝึกหัดราชการโรงเรียนทหารราบ

๗ เมษายน ๒๔๘๑ เป็นรองผู้บังคับกองร้อยที่ ๑ กองพันทหารรักษาวัง

๕ เมษายน ๒๔๘๓ เป็นผู้บังคับกองร้อยที่ ๑ กองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวัง

๑๕ มิถุนายน ๒๔๘๔ เป็นรองผู้บังคับกองพันทหารราบที่ ๑๗

๑๑ ตุลาคม ๒๔๘๖ ดำรงราชการกองบังคับการมณฑลทหารบกที่ ๓

๗ กรกฎาคม ๒๔๘๘ ดำรงราชการกองบังคับการมณฑลทหารบกที่ ๑

๑ มกราคม ๒๔๘๙ เป็นผู้บังคับกองพันที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๑

๒ ธันวาคม ๒๔๙๐ เป็นผู้บังคับกองพันที่ ๓ กรมทหารราบที่ ๑ รักษาพระองค์

๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๑ ดำรงราชการกองทัพบก และรักษาราชการผู้บังคับกองพันที่ ๓ กรมทหารราบที่ ๑ รักษาพระองค์

๑๖ กันยายน ๒๔๙๑ ดำรงราชการกองทัพบกตำแหน่งเทียบ

- ๑ มกราคม ๒๔๕๒ กระทรวงมหาดไทยขอโอนไปรับราชการทางกรมตำรวจ
จากจากอัตราเงินเดือนทางกระทรวงกลาโหม เข้าอยู่ใน
ประเภทนายทหารนอกกอง สังกัดกองทัพบก
- ๑ กรกฎาคม ๒๔๕๒ โอนจากกระทรวงมหาดไทย เข้าดำรงราชการกองทัพบก
- ๑ มกราคม ๒๔๕๓ กระทรวงมหาดไทยขอโอนไปรับราชการทางกรมตำรวจ
จากจากอัตราเงินเดือนทางกระทรวงกลาโหม เข้าอยู่ใน
ประเภทนายทหารนอกกอง สังกัดกองทัพบก
- ๕ ธันวาคม ๒๔๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรัฐมนตรี
- ๑๑ ธันวาคม ๒๔๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงเกษตรธิการ
- ๒๔ มีนาคม ๒๔๕๕ พ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ
โดยที่สมาชิกสภาผู้แทนประเภทที่ ๑ เข้ารับหน้าที่แล้ว
และมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงเกษตรธิการ ในคณะรัฐบาลจอมพล ป.
พิบูลสงคราม
- ๓๑ ตุลาคม ๒๔๕๕ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่า
การกระทรวงสหกรณ์อีกตำแหน่งหนึ่ง
- ๔ พฤศจิกายน ๒๔๕๕ เข้าดำรงราชการสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม
- ๑๒ ธันวาคม ๒๔๕๖ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พ้นจากตำแหน่ง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสหกรณ์ คงเป็นรัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงเกษตรแต่ตำแหน่งเดียว
- ๒๐ กรกฎาคม ๒๔๕๘ ขอลาออกจากราชการ เพื่อสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็น
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นนายทหารกองหนุนไม่มีเบี้ย
หวัดเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง
กลาโหม

- ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ พ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร เนื่อง
จากสภาผู้แทนราษฎรชุดที่ให้ความไว้วางใจแก่คณะรัฐ-
มนตรี ซึ่งมี จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี
ได้สิ้นสุดลง
- ๓๑ มีนาคม ๒๕๐๐ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่า
การกระทรวงเกษตร โดยคณะรัฐบาลชุด จอมพล ป.
พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี
- ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐ พ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร เนื่อง
จากรัฐบาลอันมี จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี
โดยคณะทหารซึ่งมี จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็น
หัวหน้าได้เข้ายึดอำนาจการปกครอง
- ๑ มกราคม ๒๕๐๒ กลับเข้ารับราชการดำรงราชการสำนักงานปลัดกระทรวง
กลาโหม

ตำแหน่งหรือราชการพิเศษ

- ๕ มกราคม ๒๔๙๑ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นราชองครักษ์เวร
- ๓๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๔ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ประเภทที่ ๒
- ๑๒ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นนายตำรวจประจำ
ราชสำนักพิเศษ
- ๔ พฤษภาคม ๒๔๙๖ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นราชองครักษ์
พิเศษ
- ๔ กรกฎาคม ๒๔๙๗ เป็นรองประธานกรรมการสาขาเศรษฐกิจการเกษตร ใน
สภาเศรษฐกิจแห่งชาติ
- ๒๔ มกราคม ๒๔๙๘ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นนายทหารพิเศษ
ประจำกรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์
- ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ เป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ จนถึงวันอันิจกรม

ราชการทัพ

๑. ไปราชการสนามในกรณีพิพาทกับอินโดจีนฝรั่งเศส ตั้งแต่วันที่ ๗ มกราคม ๒๔๘๔ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๔๘๔
๒. ในกรณีฉุกเฉิน คราวสงครามมหาเอเชียบูรพา ตั้งแต่วันที่ ๕ มกราคม ๒๔๘๕ ถึงวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๕

ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์

๒๑	กันยายน	๒๔๗๗	เหรียญพิทักษ์รัฐธรรมนูญ
๗	มกราคม	๒๔๘๑	เหรียญรัตนาภรณ์รัชกาลที่ ๘ ชั้นที่ ๕
๒๐	กันยายน	๒๔๘๓	จักรดาราภรณ์มงกุฎไทย
๒๘	เมษายน	๒๔๘๔	เหรียญชัยสมรภูมิ
๑๕	กันยายน	๒๔๘๔	จักรดาราภรณ์ช้างเผือก
๑๕	กันยายน	๒๔๘๕	ตรีตาภรณ์มงกุฎไทย
๑๕	กันยายน	๒๔๘๕	เหรียญจักรมาลา
๔	ธันวาคม	๒๔๘๖	ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย
๑	กรกฎาคม	๒๔๘๓	เหรียญรัตนาภรณ์รัชกาลที่ ๘ ชั้นที่ ๓
๕	ธันวาคม	๒๔๘๕	ประดมาภรณ์มงกุฎไทย
๑๘	พฤศจิกายน	๒๔๘๖	ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก
๕	ธันวาคม	๒๔๘๖	ประดมาภรณ์ช้างเผือก
๓๑	สิงหาคม	๒๔๘๗	เหรียญรัตนาภรณ์รัชกาลที่ ๘ ชั้นที่ ๓
๕	ธันวาคม	๒๔๘๗	มหาวชิรมงกุฎ
๗	กุมภาพันธ์	๒๕๐๐	มหาปรมาภรณ์ช้างเผือก

ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่างประเทศ

๕ กรกฎาคม ๒๔๕๗ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นที่ ๒ ซึ่งรัฐบาลจีนคณะชาติให้ได้ในโอกาสอันสมควร

พลตรี ลม้าย อุทยานานนท์ ได้ป่วยเป็นโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูง ได้เข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์รวม ๒ ครั้ง และได้ถึงแก่อนิจกรรม เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ เวลา ๑๕.๔๕ น. ศิริรวมอายุได้ ๕๖ ปี ๔ เดือน ๑๗ วัน

นิราศยุโรป

เคยชมชั้นร่มยักลับตรมตรอม
ไหนจะคิดถึงบุตรสุดสวาท
ไหนจะห่างยุพเรศเทวศไจ
“ถึงมีเพื่อนเหมือนพี่ไม่มีเพื่อน
มีเพื่อนเล่นก็ไม่เหมือนมีเพื่อนตาย
ถึงหญิงอื่นหมั่นคนปรนนิบัติ
ร้อยนางฟ้ามาจุตัวร่วมภิรมย์
ไปประชุมครั้นที่ BELGRADE
เข้าสู่ตงคอมมิวนิสต์ก็ตกอันเคี้ยว
กลัวว่าเราเข้าไปแล้วไม่กลับ
ตั้งแต่เกิดเป็นมนุษย์สุดเสียด
เคยแต่ล้างหน้าตาขามือเท้า
ล้างร่างกายหัวหลังตัวตน
ล้างสมองให้คิดนึกเป็นชอบ
อยากสะอาดตอกจึงล้างอย่างมากมาย
เที่ยวไต่ถามความทุกข์ให้รู้ชัด
จะมีเหตุเพทพานประการใด
โหรคำนวณทวนทายทำนายเคย
ถึงเครื่องบินไอพ่นชนเมฆา
ต่อไอพ่นชนเขาเราจึงม้วย
จะไปก็มาที่ไม่มียัย

นิราศร้างห่างนุชสุดถนอม
เคยพรั่งพร้อมมิตรญาติค้ำกลาไผ
ไหนจะขาดพี่น้องไม่ผ่องใส
เปลี่ยววฤทัยแรมราเอกากาย
เพราะไม่เหมือนนุชนาถที่มากหมาย
มีเพื่อนชายก็ไม่เหมือนกับเพื่อนชม”
ไม่เจนจักเหมือนพญเป็นคู่สม
ไม่เกล็นกลมเหมือนสร่างค์สัณนางเคี้ยว
ต้องจากเขตแดนไทยใจเปล่าเปลี่ยว
ให้หวาคเลี้ยววฤทัยกระไรเลย
ถูกมันจับล้างสมองน้องเอ๋ย
ยังไม่เคยถูกล้างอย่างพิกล
ที่เหมือนเผ่าอยู่ข้างตอนล่างกัน
พอจะทนให้ล้างอย่างสบาย
เปลี่ยนระบอบความเชื่อเหลือหลาย
ล้างให้กลายสกลปรกนาคไจ
ว่าไปรัฐ SLAV นักรวยไหม
หรือว่าไปแล้วจะไม่ไต่กลับมา
ไปเบลเกรดครั้นคนักหนา
ไม่มรณาแน่นนอนอย่าร้อนใจ
หมอลงช่วยชี้แจงแถลงไข
ข้าอาวไค้เนื้อคู่เป็นผู้ชาย

ต้องระวังยังคนให้พ้นชั่ว

ใครคนนั้นที่ทำงานน้ำลาย

จะเป็นตายเป็นภัยก็ฉิบสั

สุดแต่โชควาสนาชะตากรรม

ผู้ร่วมทางครึ่งนี้มีสิบสอง

คุณประยูร^๑ เป็นหัวหน้าพาผู้คน

ภรรยาจารย์พรหมตามกันค่อย

ส่วนคุณภักตร์กับสมศักดิ์^๒ ชักธงไทย

นอกจากนั้นก็แม่ชายโสศ

ปล่อยให้เที่ยวเที่ยวขายเลี้ยหลายวัน

ที่หนุ่มหน้อยคือโพนม^๓ ภูโถมหน้า

ที่แก่ตัวหัวสั้นมือชันครุ

คุณสัมฤทธิ์^๔ คุณมณู^๕ คุณไสว^๖

ต่างเตรียมตัวเห็นผ่านภาค

เข้าพบท่านประธานสภา^๗ ลานีราศ

แล้วไปลานายกรัฐมนตรี

หกโมงเย็น เจ็ดกัณฑ์^๘ ออกกันทัน

ซึ่งแปลความตามตรง “หงส์สนา”

ตอนเขาเร่งเครื่องยนต์ไอพ่นหวัด

เครื่องก็สั่นคนก็สั่นพร้อมกันไป

พอเครื่องบินเชิดหัวตัวพ่นพ่น

ตอนขึ้นลงนี้ใช้รั้งมันไม่เพลิน

อย่าเอาตัวทำเมียจะเสียหาย

เห็นเรากลายเป็นอ้ายขรวิชัยดั่งคำ

เชื่อหมอกุมากันก็กลัว

ที่เคยทำมาก่อนจะผ่อนปรน

พอจะมองหน้ากันไม่สับสน

จรดเบลเกรดประเทศไกล

งามแฉ่มซ้อยแบบไทยอวดใครไ้

ไปถึงไหนเขาก็รู้ว่าคู่กัน

ที่เมียโกรธไม่ยอมไปกล่อมขวัญ

จะห้วงมันโยเล้าเฒ่าหัว

ทั้งภราดา^๙ สมภพ^{๑๐} ก็ครบอยู่

ลงนบถ้วนหน้าได้ห้าคน

คุณต่อศักดิ์^{๑๑} จวบสมัย^{๑๒} ไม่ตกหล่น

สิบสองคนครบถ้วนจำนวนมี

รับโอวาทมอบหมายหลายหน้าที่

ฟังวิสูตรอรวยพรวลา

ชื่อไอพ่นเยอรมัน Luft Hansa

นั่งภาวนาสวภมณฑ์ให้พ้นภัย

เลี้ยงมันกริทธิจิตฉันให้หวนไหว

สิ้นทั้งใจสิ้นทั้งตัวกลัวเหลือเกิน

ใจค่อยคืนขึ้นหน้อยเมื่อลอบเห็น

กลัวเผชิญอันตรายที่ร้ายแรง

๑ พลโท ประยูร หนูนภักดี

๓ น.อ. โพนม เขินสุตใจ

๖ พ.อ. สัมฤทธิ์ แพทย์เจริญ

๘ พล.ต.ต. ต่อศักดิ์ ยมมาศ

๒ พ.อ. สมศักดิ์ บัญอมานนท์ และภรรยา

๔ ภราดา บุรณศิริ ๕ ดร. สมภพ โหตระจิตย์

๗ มณู บริสุทธิ์ ๘ พล.ท. ไสว ดวงมณี

๑๐ ผู้เขียน ๑๑ พล. อ. หลวงสุทธินิสารณกร

เมื่อบินอยู่กลางฟ้าอากาศ
 ยังมีสาวปรนนิบัติทะมึนทะแมง
 แอร์โฮสเตสที่เขี้ยวมีสองชาติ
 ไล่ชมสาวชาวญี่ปุ่น อุ่นอุทัย
 คอยรับใช้ไว้วงคล้องแคล่วฉับ
 หน้ายิ้มย่องผ่องใสเป็นไมตรี
 พอช่วยให้ใจชื่นระรื่นบ้าง
 นั่งชมนางพลาตัมปลิมประคัง
 เห็นญี่ปุ่นรับใช้แล้วไต่คิก
 ช่างอ่อนน้อมน่านวลชวนใจชาย
 หวนนึกถึงหญิงไทยสมัยเก่า
 โยราธท่านพุ่มพุกมีหลักเกณฑ์
 สมัยนั้นสตรีไทยเปลี่ยนไปสิ้น
 จะกราบไหว้ไม่ถนัดขุกขักตา
 ไม่คั่นก่อนนอนหลังเหมือนคั้งก่อน
 ฝัจะออกจากเคหาอำลาไกล
 เปลี่ยนเป็นบุบลุขหัวเจ้าฝัเล่น
 ส่วนญี่ปุ่นเขารักยามานมนาน
 เรื่องนี้แหละที่ว่ามันน่าคิด
 วัฒนธรรมเก่าของเรามี
 ผู้ใหญ่ไทยสมัยนี้ก็มีส่วน
 คนเคารพนบไหวยังไมพอ
 ประเพณีของไทยเก่าไปหรือ
 Shake ฝรั่งก็ยังเห็นไม่เป็นไร

พอหายหวาคหวนไหวใจกล้าแข็ง
 หล่อนจึกแจงเสิร์ฟเหล้าคอยเอาใจ
 นวลสวาทเขอรมนั้นสูงใหญ่
 หล่อนสวมิสัถิโมโนคาคโอบี
 ช่างน่ารักน่าโลมโฉมฉวี
 จะพาทีพุกจากนี้มาฟัง
 ไม่อ้างว่างกลางทรวงเป็นห่วงหลัง
 พอประทังทุกขร้อนให้ผ่อนคลาย
 มั่นผูกจิตใจอยู่ไม่รู้หาย
 ไม่เห็นอวยหน้ายปรนนิบัติอย่างจึกเจน
 สตรีเราก็มักมีความคึกเฒ่า
 หักให้เป็นกุลสตรีศรีภรรยา
 จะนอนกินย่นนั่งเป็นหวังจำ
 กิริยามารยาทก็ขาดไป
 ฝัคั่นนอนเมื่อยังกรนพ่นไฟใหญ่
 ไม่กราบไหว้ส่งเขาอย่างเขาราค
 ทำเหมือนเป็นแหม่มสาวคหาวหาญ
 ตลอดกาลไม่หันเหประเพณี
 ควรผูกจิตใจรักไว้คักคักศรี
 กลับเห็นคักตามฝรั่งคลั่งบ้าขอ
 ที่ชักชวนเด็กไทยเสียไปหนอ
 Shake hand ค่อสั่นเข่าเอาเข้าไป
 จังจับมือถ้อแขนทำแผนใหม่
 มา Shake ไทยคัวกันชั้นจริงจริง

ทำแค้นแค้นแผนใหม่แต่ไม่หมก
 ทำ^๕ครัง^๕ครังกลางกลางขวางเหมือนปลิง
 เครื่องบินใหญ่ไต่^๕ขึ้นสองหมื่นฟุต
 บินเหนือเมฆสังขรวรวัธ
 เราเริ่มออกจากไทยเมื่อใกล้ค่ำ
 สว่างโล่งโง้งแจ่มแสงยังมี
 เพราะเราบินเข้าหาดวงอาทิตย์
 ถึงจะใกล้อัสตงค์ขยลงไป
 มาสิ้นแสงโรจน์รุ่งใกล้กรุงแขก
 พอให้เห็นหน้าตากการาจ
 ไม่สมคึกคึกหวังนั่งจับเจ้า
 อยู่แต่ในเครื่องบินจะผิน^๕ดู
 เห็นแขกคำขำคิมือมี^๕ขน
 ถึกระป๋องคึกคึก^๕พิ่น^๕ไฟไป
 คงเห็นเราเป็นแมลงจิ้งแกล้ง^๕พ่น
 ควรฉีก^๕พ่นให้ทั่ว^๕อ้ายหัวโต
 ทั้งเปลี่ยน Crew เติมน้ำมันกันจนเสร็จ
 แล้ว^๕ต้ง^๕เข้^๕ม^๕ตรง^๕มา^๕เมือง^๕ DHAHRAN
 พอเข้าอ่าวเปอร์เซียบินเทียบ^๕หน้อย
 เห็นแสงไฟยิบยิบราวกับเทียน
 ไม้^๕ร^๕ว^๕ว^๕ร^๕อน^๕ลง^๕ที่^๕ตรง^๕ไหน
 พอเสียงล้อกระทบบัน^๕ขึ้น^๕อร่า
 ก่อนหน้า^๕มี^๕เรื่อง^๕เครื่อง^๕อาหาร^๕รับ^๕
 พา^๕ลูก^๕เลื้อ^๕พิล^๕บ^๕ย^๕น^๕ส^๕ด^๕น^๕ทั้ง^๕เพ
 พว^๕ก^๕พ^๕อ^๕แม่^๕แก่^๕เฒ^๕ว^๕ล^๕วัน^๕เค^๕ร^๕ว^๕ส^๕ร^๕อ^๕ย

ชักมือหกล้มจับกับ^๕ผู้^๕หญิง
 ขอ^๕ท^๕ว^๕ง^๕ค^๕ง^๕ค^๕ิ^๕ไ^๕ว^๕แ^๕ก^๕ไ^๕ก^๕ัน
 บริ^๕สุ^๕ท^๕ธิ^๕ฟ^๕า^๕ก^๕ฟ^๕า^๕น^๕ภ^๕า^๕ษ^๕ณ^๕ท^๕
 ตามตะวันตรงมา KARACHI
 พอบินล่ำ^๕เช^๕ก^๕ไป^๕ไ^๕ฉ^๕น^๕นี้
 ดวง^๕สุ^๕ร^๕ีย^๕ส^๕อ^๕ง^๕ส^๕ว^๕ง^๕ก^๕ระ^๕จ^๕ำ^๕ไ^๕กล^๕
 ไม่มี^๕ค^๕ม^๕ิ^๕ก^๕แ^๕่ม^๕แ^๕จ^๕ง^๕แ^๕ส^๕ง^๕ไ^๕ง
 ยัง^๕ร^๕า^๕ไ^๕ร^๕เ^๕ว^๕เ^๕ร^๕ง^๕ร^๕อง^๕ส^๕ง^๕ท^๕อง^๕มี
 เครื่อง^๕บิน^๕แ^๕ห^๕ว^๕ก^๕เม^๕ฆ^๕ลง^๕ไ^๕ค^๕ี^๕ร^๕ง^๕ที่
 เมือง^๕เข^๕า^๕ก็^๕แ^๕ค^๕ไ^๕ห^๕น^๕ไ^๕ค^๕ร^๕จะ^๕ร^๕ู
 เพราะ^๕ว^๕า^๕เข^๕า^๕ไ^๕ม^๕ไ^๕ห^๕้^๕ล^๕ง^๕ค^๕ง^๕อ^๕ก^๕ู
 ตาม^๕ช^๕อ^๕ง^๕ร^๕ู^๕ไ^๕ม^๕ถ^๕น^๕ก^๕น^๕า^๕ช^๕ัก^๕ใจ
 ช^๕ิน^๕มา^๕ย^๕น^๕เครื่อง^๕บิน^๕ส^๕น^๕ส^๕ง^๕ส^๕ย^๕
 ทำ^๕เ^๕ค^๕ิน^๕ไป^๕เ^๕ค^๕ิน^๕มา^๕ว^๕าง^๕ท่า^๕โต
 ให้^๕ท^๕ัว^๕ค^๕น^๕เห^๕น^๕ย^๕า^๕น^๕า^๕โม^๕โ
 กล^๕บ^๕ย^๕ะ^๕โ^๕ด^๕เ^๕ย^๕ว^๕พ^๕่น^๕บ^๕น^๕ก^๕ย^๕าล
 วั^๕ระ^๕เ^๕ห^๕ก^๕เ^๕า^๕ระ^๕ช^๕น^๕จ^๕าก^๕พ^๕น^๕ฐ^๕า^๕น
 ถ^๕ี^๕ง^๕บิน^๕ผ่าน^๕ทะ^๕เล^๕อา^๕เร^๕เบ^๕ียน
 เครื่อง^๕บิน^๕ค^๕อ^๕ย^๕เล^๕า^๕ล^๕ค^๕ด^๕ว^๕ก^๕เ^๕ว^๕ย^๕น
 ที่^๕จ^๕วน^๕เจ^๕ียน^๕จะ^๕ก^๕บ^๕ไป^๕ล^๕ับ^๕ค^๕า
 ย^๕ิง^๕เข้า^๕ไ^๕กล^๕ไฟ^๕ส^๕ว^๕าง^๕ก^๕ระ^๕จ^๕ำ^๕จ^๕ำ
 ไ^๕ม^๕ย^๕ัก^๕พ^๕า^๕เร^๕า^๕ลง^๕ต^๕ร^๕ง^๕ทะ^๕เล
 ไ^๕ม^๕ร^๕ู^๕ช^๕ั^๕ย^๕ยัง^๕ไ^๕ง^๕บิน^๕ไ^๕ฉ^๕เ
 ลง^๕จ^๕ย^๕เ^๕ให้^๕ไ^๕ศ^๕ม^๕ท^๕ร^๕ส^๕ก^๕ชี^๕ว^๕น
 ที่^๕ก^๕ล^๕ก^๕น^๕อ^๕ย^๕ไ^๕ม^๕กล^๕บ^๕ไป^๕ค^๕ับ^๕ช^๕ัน^๕ฉ

เพราะฝีมืออาหารข่อยยัยกัน

ชนเผ่ามันสืบไปข้างชู้

นั่งทำงานกลางแคตวันแจ๊คไป

เคยเห็นฤทธานก่อนเรือนอนหลับ

ไปจอกเรือรับน้ำชาแล้วกู

จนน้ำทันล้นไหลมันไม่ลู่

ต้องถอกเกือกสองข้างออกกว้างป่า

ซ้ำยังตอบขอบใจทำให้เกือก

เห็นนิสัยหลายอย่างพออ้างอิง

เครื่องบินจากคหาคาราน่านอาหาร

คล้ายมนตราอาหารับเล่นจิตใจ

คหิ่งกว่ามาถึง CAIRO แล้ว

ไต่ลงยัคเส้นสายสยายตน

กลางคึกก่นมีแต่กาแฟขาย

นั่งหลับหลับคั่นคนไม่ชันบาน

ลงบันไดระไปเยียวต้องเลียวกลับ

มายืนขวางจึงกำหน้ำประทุ

กินก็เลียถ่ายก็เลียหน้าเพี้ยนจิต

ถ้า Service คิไชรแล้วไม่ถึง

มีสี่ยั่วเซ่คมีหรือหน้าหอม

นั่นเพียงถ่ายขั้วส้วหาอะไร

สู้กลืนไว้ไปปล่อยคอนลอยฟ้า

ขาดสับขาดผ้าขาวเหลือเกิน

ตัวอาคารนั้นใหญ่ยังใหม่อยู่

เกาอันนมวางตั้งให้ ننก

ไม่รู้สันคานแซกหน้าแปลกใจ

กำลังคุ้ยหีบหีบมันหลับไ้

ยังหลับไหลคาตะวันให้กันกู

ช่างมีข้อสมกับอาหารข่อย

น้ำไหลอู่แซกหลับเห็นกับตา

ตะโกนปลุกกันลั่นถึงขั้นท่า

จึงคนมาบีคนน้ำระยำจริง

มันทั้งเลือกทั้งขวางเป็นอย่างยิ่ง

ช่างกลอกกลิ้งหลอกหลวงทั้งปวงไป

ต่างเอนฟุ้งหีบหีบลงหลับไหล

นั่งหลับในกันทั่วทุกตัวคน

ให้ผ่องแผ้วเป็นสุขกว่าทุกหน

เดินเวียนวนบนท่าอากาศยาน

พอให้หายง่วงงุนคิยังง่าน

มาคังนานเห็นคเห็นอยเมื่อยพอค

แซกมันเฝ้าเอาทรัพย์คออวยข่อย

คิคคิคคคเมื่องแซกนแปลกจริง

เขาช่างคิคหากำไรไปทุกสิ่ง

คงจะชิง Tip กันอย่างทันใจ

ก็จะยอมควักสตางค์วางให้ไ้

ไม่มีให้สักนิกคั่นคิคเงิน

ยังดีกว่าเสียอูแล้วชักเงิน

ทำเนิ่นเป็นแปลกแปลกแซกนังก

สร้างชั้นคหุรหรวาฝากระจก

สกลปรกหรือเปล่าเราไม่รู้

เขาไม่เปิดไฟแรงแสงสลัว
 คนนั่งหลับหลายท่าไม่น่าดู
 นั่งเฉยเฉยเลยยามคิสามกว่า
 ขยายเสียงเสียงดังฟังได้ยิน
 ชื่นเครื่องบินลำเก่าแก่ง่าย
 ซ้ำมทะเลเอเคียวคึกคิกไปเที่ยว
 เจออากาศไม่คิมืออยู่ข้าง
 มีเมฆฝนมีคิมัวทั่วโพยม
 สายฟ้าแลบแปลบปรากฏขยาดย่น
 รัศมีซัดกบที่นงระวงภัย
 รัยไคชนสองหมื่นหกพันฟุต
 ท้องฟ้ากลับแจ่มใสตัวไม่โยน
 หลับไปงับรียบพันคนผวา
 กระจายเสียงดังสนั่นอึ้ง
 เขาบอกให้เริ่มรักเข็มขัดผ้า
 สูดบุหรีไฟลุกท่วมทุกคน
 เห็นแสงไฟไซคีช่วงคังดวงไค
 เขาเขาเครื่องร่อนลงที่ตรงกลาง
 พอลูกล่อลงแตะแปะกับพน
 มาจอกตรงลานกว้างอย่างเสบาย
 บินขึ้นลงอย่างสยายมาหลายเที่ยว
 เคยเลื่องชื่อลือชามานานครัน
 แผนการเกิมาจะมาพัก
 ลึกหนึ่งวันหนึ่งคืนให้ชื่นใจ

คมคิมัวไปหมกกลัวอดสู
 ทุ่งนงคูนงเคียวรอกเที่ยวบิน
 มีเสียงมาร้องกู่กันสิ้น
 ไปทั่วดินทั่วทั่วทั้งจำเจียว
 เกือบคัสเห็นพ้านาหวาคเลียว
 ไม่ลดเลี้ยวรีบมุ่งไปกรุง ROME
 เมื่อผ่านกลางเมฆาพายุโหม
 เสียงครืนโครมฟ้าผ่ามาแต่ไกล
 พายุพัดยักสนเลี้ยวหัวนไหว
 กระโถกไปกระเทกมาเหมือนม้าโจน
 บินรืรุดแหวกอากาศไม่ผาดโผน
 หายเงนโงนเงิบงันเล็กพริ้นพริ้ง
 ไคเวลาสิ้นาฟิการิ่ง
 ว่ามาถึงกรุงโรมโพยมบน
 จะร่อนลงจากฟ้าเวหาหน
 แล้วบินลงต่ำคล้าหาทาง
 ที่ทุกไวนำร่องทั้งสองข้าง
 ทั่วหัวทางถูกทิศไม่ผิดเลย
 ก็หมุนลั่นแล่นดลอย่างผ่าเผย
 ขอชมเชยเชิดลือมีอกปีตัน
 ไม่หวาคเลี้ยวฤทัยออกใจสิ้น
 เขอรมันมือแน่นจริงแท้เที่ยว
 ลงพ้านัก ROMA เมืองน่าเที่ยว
 กลับแห่งเหี้ยวชวคชมไม่สมใจ

เพราะเครื่องบินติดอยู่ที่เมืองญูแปน
 เสียเวลาหนึ่งวันจึงควรไล
 ถึงโรมล่าช้าไปไม่ได้เที่ยว
 นั่งฝนถึงครึ่งก่อนตอนที่เรา
 ยี่สิบแปดปีแล้วที่แคล้วคลาด
 ป่านฉะนี้จะมีมุกหรือทลกโทรม
 หรือเหยย่นทั่วร่างพื้นฟางหัก
 พ้อยากเห็นโฉมหน้ายุพาพาน
 ยังจำคืนสุดท้ายในโรมได้
 คมแฉมแปญเด่นรำยำไปมา
 หนึ่งเงินลัฟเพียนเคียนกระเป่า
 เจ้าพาพจนสวรรค์อย่างกันเอง
 ไม่เคยลืมมึงมิตรลืมพียสง
 แม้จะล่วงมานานกาลเวลา
 ไม่แหวะโรมเที่ยวนี้ใจพี่เศร้า
 ที่ทำครั้งถึงเวลาเขาพาจร

บินตรงไป FRANKFURT เช็กขึ้นสูง
 ผ่านเทือกเขาเห็นซัคสันนิตา
 เห็นแต่ยอดขั้วมั่วป่าลี้คำขาว
 เทียรกายสระแก้วช่างแวววาม
 ชมขอกเขามากมายหลายร้อยลูก
 ไม่เห็นขอกไหนเยี่ยมจะเทียมทัน
 ปทุมงามจรรวมชาติพิลาสเริ่ม

พายุหมุนพัดขวางเส้นทางไว้
 มาถึงไทยวันที่เจ็ดเสร็จเลยเรา
 ให้เปล่าเปลี่ยวทรวงในฤทัยเศร้า
 ยังหนุ่มหน้าเฟื่องฟูมากรุงโรม
 จากมึงมิตรพิศวาสพลากชมโฉม
 น่าตะโถมเหมือนก่อนหรือหย่อนยาน
 ไม่น่าชมถวิลยักสมัครสมาน
 ยังไปรดปรานมึงขวัญกัลยา
 เจ้าพาไปในที่คล้าย “ฟลอริต้า”
 ถึงเวลาก็กินยิ่งครนเครง
 ต้องเดินกลับทั้งเมาตัวเขาเหว
 มั่นกว้างแคว้งอักษรรย้นขอขวัญตา
 จิตพะวงหลงเล่ห์เสน่หา
 หัวใจยังไม่เปลี่ยนลืมเพื่อนนอน
 นั่งเงยเบงหารำพึงถึงสมร
 ให้อาวรณ์ถอนใจอาลัยลา

พอใกล้รุ่งแสงทองเริ่มส่องหล้า
 ที่เรียกว่าภูเขา Alps ช่างแสนงาม
 มองดูราวคอกขลุ่ยขลุ่ยลั่นหลาม
 ซูร่ามงามระยิบระยับตะวัน
 ไม่พินสุกจิตใจให้ไผ่ฝัน
 เหมือนขอกอันนุ่มนวลเข้าชวนใจ
 ไม่งามเทียมปทุมทองของน้องได้

เครื่องบินเล่นเลียบแอลป์มาแสนไกล

เจ็ทโหมงเข้าเราพากันมาถึง

แยกทั้งเมืองแยกทั้งมิตรแยกทิศทาง

อยู่ร่วมกันหนึ่งคนเหมือนหมื่นชาติ

มาร่วมเป็นร่วมตายทั้งกายใจ

ร่วมสวทมนต์ภาวนามาจนรอก

โซสเทสส่งลงบันไดฝังใจจำ

คณะไทยพักเอาแรงที่แฟรงก์เฟิร์ต

คูอาคารบ้านเรือนเหมือนจะเป็น

เห็นแต่ท่าอากาศยานอาคารใหม่

แต่ตกแต่งภายในวิไลลาน

ปลูกแต่พันธุ์ไม้กอกอกออกดอกสวย

ทั้งแดงเหลืองม่วงขาวสะการวัก

มีของขายหลายอย่างวางในตู้

ไม่ต้องเสียภาษีศักระไร

มอไซค์เร็วให้ไว้ไม่ลงหลอก

จึงจะรับของไทม์มอไซค์ครัน

ของมากมายหลายชนิดไม่คิดซื้อ

ทั้งม้าขาวยอห์นเควาประคาม

เวลาเก่าลี้ลับห้าลานแฟรงก์เฟิร์ต

สิบเอ็ดโหมงลงสนามตามเวลา

คุณชาติชาย กัยเลขา ๑ คอยทำอยู่

แต่ห้องนอนหอมช่อนักท้อใจ

จะชักโครกโยกที่ไหนยังไม่รู้

ดวงหทัยยังกระสันถึงถิ่นนาง

ณ ถิ่นซึ่งจะแยกย้ายกันหายห่าง

ต่างคนต่างอาลาด้วยอาลัย

ร่วมนิราศร้างราที่อาศัย

ร่วมฤทัยร่วมชีวาชะตากรรม

บินตลอดคปลอกภัยไม่ชอกช้ำ

ไม่ลืมน้ำคำเธอ “วีเกอร์เซน”

ตั้งแต่เกิดจนแก่พึงแลเห็น

เมืองที่เก่าแก่แก่แต่โบราณ

ถึงไม่ใหญ่ไถ่ทรูภูมิฐาน

งามตระการนุปลาสุมาลี

กลั่นระรวยช่วยชื่นตกคั่นลี

ชั้นอยู่ท่ามกลางอาคารเบิกบานใจ

อยากจะทำอย่างชื้อหิยบดโก

ควักเงินให้ไม้ไผ่ของเขาบ้องกัน

ตอนจะออกนอกประเทศจากเซตซ์เซทท์

เรารีบพลันขึ้นเครื่องบินด้วยยินดี

ไต่แต่ถ่ออมฤตวิคัล

ไว้กินที่เขลเกรตเซกพารา

บินเตลิดไปเยือนกรุง VIENNA

เล่นถลามารอดคอย่างปลอดภัย

พาไปสู่ Park โซเทิลเห็นกว้างใหญ่

ห้องน้ำใช่อ่างโถส้วมโบราณ

มองหาดูไม่เห็นมีเหมือนที่บ้าน

ลองกดปุ่มน้ำไหลใส่กยาล
 ห้องอาหารยาววิแคบก็แท้
 เทียวเกินเสิร์ฟผู้คนอลเวง
 ช่างขลิบเสียบจริงแม่หญิงเฉว
 ตอนแกเสิร์ฟต้องรีบชยหลบไว ๆ
 ถ้าแต่งตัวเร้าใจก็ไม่ว่า
 นี่เหียวห้อยย้อยใหญ่ไหลระบม
 ตอนเย็นไปกินอาหารที่บ้านตุต
 มีเรื่องคุยแปลกแปลกเล่าแลกกัน
 ยิ่งดื่มมากปากพูดยิ่งพูดมาก
 แท้ก็มาช่วยกันไม่ทันไร
 ตกตอนตึกพากันไปเที่ยวในท์คลับ
 มันทั้งวงทั้งเพลี่ยเสียบจริงเหียว
 หัวทุ้มครึ่งถึงเวลาไฟฟ้าดับ
 เสี่ยงกลองรวตักใจลิมนัยน์ตา
 มายืนนั่งตั้งท่าไรผ้ายืด
 ไม่ไหวคิงนั่งเฉยเผยสกันธ
 พอแสงไฟมีควับร่างล้วยหาย
 เสี่ยงปรยมือโห่ร้องกักก้องมา
 เขายึดไฟเบ็คไฟอีกหลายชุด
 มีหม่อมสาวชาวปลั่งไปทั้งกาย
 สวมเสื้อนอนแบบใหม่ใสเหมือนแก้ว
 ผู้หญิงยึดหน้ามองทางช่องรู

จะล้างจานกลัวยรทหัวของตัวเอง
 มีหญิงแก่พุ่งป้องอกพองเป้ง
 นมโตงเตงเหมือนลูกคุ่มน่ากลุ้มใจ
 จะสั่งเอาอะไรไม่มีใครได้
 แกเห็นไหล่เราเป็นอาสน์ไวพาคนม
 จะตั้งท่าคอยรับให้ทัยถม
 ไม่กลิ้งกลมเหลวเป๋วเหมือนเปลวมน
 ใค่นั่งพูดเจรจาเซฮาลัน
 ข้อสำคัญคือสุรามันพาไป
 เหมือนว่าจากกันมาห้ำหั่นได้
 พอเหล้าไหลลงคอพูดจ้อเทียว
 เกือบจะหลับคาฟลอร์ไคคอเหียว
 สักครู่เดียวบอยประเคนแชมเปญมา
 ประเดี้ยวกลับเบ็คสว่างกระจ่างจ้า
 เห็นสาวแซ่แก่ผ้าตึงห้าคน
 คุกลัดซิกแล้วลุ่มเห็นชุมชน
 สัปคนเหลือแล้วแม่แก้วตา
 พวกผู้ชายชอยพอหัวร่อว่า
 ประหนึ่งว่าโรงรังพังทลาย
 ท้ายที่สุดฟลอร์โชว์ไว้อ้อเหลือหลาย
 ออกเดินล่าเหยียกันให้คนกู
 ยางแจ้วแหวเห็นหมคน่าอศสุ
 ผู้ชายชูคอมองคนองใจ

หล่อนแสดงที่ทำน่าหวาคเลี้ยว
 ไร่ชาขมสมสู่คู่ฤทัย
 ช่วยปลูกปล้มคิมควจจนชวคแตก
 โลหิตแดงไหลโชนทวิโงนงน
 คุพลอร์โซว์โไปมาทั่วหล้าโลก
 แสดงเป็นคิลปะหรืออะไร
 รีบออกจาก “มูแลงรุจ” ไม่พุกมาก
 กลับโรงแรมพักผ่อนนอนหน้าเชียว
 พอหลับตาที่ไรเห็นใบหน้า
 รีบลืมเนตรเจตนาจะคว้าวองค์

โปรแกรมนครนุ่งเข้าเขานำเที่ยว
 ขึ้นรถบัสเต็มคันพากันมา
 พระราชวัง Schobrunn สุนทร์เลข
 คุปราสาทราชวงศ์องค์พรหมมินทร์
 ทั้งสองร่ายกว่ายี่เข้านี้แล้ว
 กว่าจะสร้างเสร็จก็สิ้นรัชกาล^๑
 Emperor Leopold เป็นต้นคิก
 Joseph ลูกปลูกต่อเร่งรวน
 พระเจ้า Charles ทั้งข้างสร้างไม่เสร็จ
 ไปทให้ช่างสร้างต่อไม่รอร
 มีห้องหับมากมายหลากหลายที่
 ห้องบรรทมสมสยาลวกลายทอง

ยามอยู่เคียวเปลี่ยวกลมทนไม่ไหว
 นางคว่ำไค้ขวกใหญ่ใส่แซมเปญ
 แก้วбакแหลกแขนชาอัยตาเถน
 เป็นลมเอนล้มพับเขาคับไฟ
 ไม่สัปโศกเหนือกว่าเวียนนาไค้
 เห็นปลูกใจเลื้อยปากันท่าเคียว
 ต่างลาจากกันไปค้วยใจเปลี่ยว
 ยังชานเลี้ยวคินขยับหลับไม่ลง
 สาวแก่ผ้าขี้มยวนชวนให้หลง
 นวลองค์หายวับไปกับตา
 มีหม่อมเหี่ยวเป็นไก่อ้ไม่เข้าท่า
 ทศนาวังเก่าเจ้าแผ่นดิน
 งามเป็นเอกยิ่งใหญ่ในท้องถิ่น
 สร้างค้วยหินใหญ่โคมโหฬาร
 ยังผ่องแผ้วพิจิตรประภิชฐาน
 พิสดารสุคคำจะรำพัน
 ให้นายช่างสร้างประภิชฐานไม่บกผัน
 ยังไม่ทันเสร็จก็สิ้นชีวา
 จน Empress Maria Theresa
 พัฒนาเสร็จจสมอารมณ์pong
 รวมพันสี่ร้อยสี่สิบเอ็ดห้อง
 ผู้คนมองเพลิกเพลินเจริญใจ

นางไก่อ้นพล่อยพล่อยเดินลอยหน้า

เราจะคุยกันบ้างน้ออย่างไร

แม่เดินพ่นควันเคียวไม่เหลียวหลัง

เรานึกขันหัวร่อกันจอแจ

เดินคู่กันครึ่งวันมันไม่จบ

รีบออกมาหาบัสที่จัตุรัส

พาผ่านชมอาคารสถานที่

เห็นบ้าน Johann Strauss แล้วเศร้าใจ

เพลง When We Were Young ยังกังก้อง

แม่ยกคหณิงมิ่งขวัญกัลยา

Blue Danube ไฟวาระเสนารักษ์

กลีบคลื่นล้าฟ้าสาगर่างนวล

ฟังน้ำไหลพระพายพัดคลื่นซัดฝั่ง

ฟังไก่ขันกระชั้นเสียงจำเรียงมา

ฟังเสียงเรือเสียงพายกรายกรีกน่า

ยามแสงทองส่องผ่านภาลัย

รถเล่นผ่านสะพานมาข้ามคานูบ

ไม่ Blue จริงคงสเตร้าส์ผ่านเอาเอง

แม่ไก่อ้นแก่แก้วหน้าหัวเราะ

น้ำจิงขลุตามฟ้าคนซาครัน

เพราะตอนนั้นฟ้าแดงแสงใจ

ทำไมคำกล่าวขุ่นเล่าคุณนาย

รถเล่นพามาส่งโรงแรมแล้ว

น้ำลายซ่าฟุ้งปากลงหลากไหล

แกห้ามให้ยัยยังคอยฟังแก

เหมือนคนฟังเป็นบุตรตามคุกแม่

นางไก่อ้นแก่ตาเขียวเหลียวมามอง

ต่างเมื่อยชบกายาซาทั้งสอง

ขึ้นนั่งครองครบทที่เล่นรื้อไป

อนุสาวรีย์ Mozart ขนาดใหญ่

แว่วเหมือนใครครวญเพลงบรรเลงมา

เป็นทำนองไผ่ผ่นกระสันหา

หัวใจซ่าเหมือนสเตร้าส์ที่เฝ้าครวญ

เป็นเพลงรักอมตาทิวาหวน

สิ่งทั้งมวลกลีบฝนคืนชีวา

ม้วนคลายกระทยกระทั้งถึงซู่ซ่า

ฟังนกการ่าร้องลำพองใจ

ฟังเสียงคำเจรจาคนปราศรัย

ประมวลไว้ทั้งหมดเป็นบทเพลง

ให้เลี้ยวอยู่ในจิตนั่งพิศเพ่ง

น้ำละเลงกับลมลึกลมกลืน

ต้องจำเพาะฟ้าขลุแล้วขึ้น

ถ้าแก่ขึ้นพุกท้อหัวร่อตาย

เหตุไฉนน้ำไม่แดงก้วยแสงฉาย

ช่างขยายขึ้นเท่อเชือกอะไร

ให้ผ่องแผ้วยินดีจะมีไหน

เล็กเป็นลูกไก่ค่อม่าค้อยเบาใจ
 ใช้อินาถเวียนนาเวลานั้น
 สิ่งทั้งมวลชวนเบื่อเลี้ยวเหลือทน
 เคยเป็นกรงรุ่งเรืองประเทืองมาก
 กลัวยเปลี่ยวเปล่าเหงาเงียบเซียบเหลือเกิน
 จักรวรรดิ “ออสเตรีย—ฮังการี”
 แพ้สงครามสองหนคลบับกาล
 คงเหลือแต่ออสเตรียน่าเลี้ยวจิต
 พวกหนุ่มสาวเศร้าระทมตรอมทรมใจ
 เหลือแต่คนแก่เฒ่าเฝ้าบ้านช่อง
 ชวนให้เราเหงาใจไม่เพลิกเพลिन
 ธรรมเนียมความเจริญเกินถึงที่
 เป็นกฎธรรมคาวฏาไป
 จักรวรรดิยังสลายทำลายไต่
 ย่อมจะเปลี่ยนเวียนวนไม่ทนนาน

ตอนย้ายไปในป่า Vienna Wood

ธรรมชาติลาคเนนเจริญตา
 เสียงวิหคกร้องก้องไพรพฤษัย
 หลายเผ่าพันธุ์จำนรรจาเรียกหาไป
 พืมาเดียวเปลี่ยวใจไม่มีคู่
 แม้มีปีกพิจะบินจนเกินที่พึง
 พระพายพัดสลับมาพดุกษาไหว
 เหมือนเจ้าเบียดเสียดข้ายามราตรี

อยู่นานไป! จะยาบแข่งสาปคน
 ช่างเงียบฉี่เหี่ยวแห้งทุกแห่งหน
 ทุกถนนมีแต่คนแก่เดิน
 งามทั้งฟากฟ้าสวรรค์คนสรรเสริญ
 ความเจริญเสื่อมคลายทลายลาญ
 กลัวยามอันโคนโตนล้าลงลาญ
 แยกถิ่นฐานจักรวรรดิวิบัติไป
 ถูกถอนรืดดินแดนเปลี่ยนแคว้นใหม่
 พากันไปหากินดินเจริญ
 เทียวเดินมองคนแก่มีแต่เป็น
 เหมือนมาเดินอ้างว้างอยู่กลางไพร
 ก็ย่อมมีความเสื่อมหมดเลื่อมใส
 ล้วนแต่ไม่มั่นคงยืนยงนาน
 สาอะไรกับชีวิตและสังขาร
 ในสังสารวัฏอนัตตา
 ให้ท่านทุกข์พาเกินเพลินหนักหนา
 ใต้ร่มป่าไม้ไปรงก็โล่งใจ
 อีกที่กส่งเสียงสำเนียงใส
 คู่ของใครใครก็ชานกังวานถึง
 ทั้งพญ้างว้างอยู่ข้างหลัง
 กลัวยคืนวังสู่ขวัญในทันที
 เสียงกิ้งไม้ลั่นเอี้ยก้วยเลี้ยคลี
 กระตุกพัดลั่นเอี้ยกจนเลี้ยกโครง

เพลง “เวียนนาวาท” ทั้งวงค์แล้ว
 เหมือนสเตร้าส์เจ้าบรรเลงเพลงจรรโลง
 กลางคืนทูตพาไปมิให้ว่าง
 เขาเสิร์ฟกับเหล้าไวน์ก็ไม่ว่า
 บรรยากาศเก่าเก่าเขารักษา
 จุกตะเกียงน้ำมันมีควันไฟ
 ไวโอลินหีบเพลงบรรเลงเสนาะ
 เล่นเพลงเขาเก่าใหม่ซึ่งไม่ตาย
 ถึงโต๊ะไทยหยุดยั้งฟังคำขอ
 ไทยออกหนุนหนุนแรงทีปแสงจรัส
 เหล้าไวน์ก็คนตรีเพราะเสนาะหู
 กินอ้อมหมีพื้มนักรบครไล
 พวกคนแก่กลับที่พักไม่ยักสู้
 เหลือแต่เราเศร้าระกำสุกกลักกลืน
 คุณชาตียายกับเลขาตามมาด้วย
 กลับมาชวเกินเหล่าเมาตามเคย
 ค้มกันจนคัสสองยายพองเป้ง
 เพราะขำขี้ขี้ขี้ขี้ไม่มีใคร
 มาเวียนนาทั้งที่มีแต่แม่
 ต้องทำตามคำแกไม่แฉ่งอน

วันที่สี่อย่าลาเวียนนาแล้ว
 จำยายแก่แม่ใหม่ได้ดึกคา

เสียงแผ่วแผ่วแจ่มกลางป่าโปร่ง
 เป็นสายโยงผูกพันชีวิตเรา
 กินกันอย่างที่ที่ร้านเก่า
 Alte Haus มีชื่อเลื่องลือไกล
 มีแต่มาไม้ทั้งพอนั่งได้
 นั่งตะโกตัมเหล้าจนเมามา
 ช่างไฟเราะวันหุบไม่รู้หาย
 เทียวเดินกรายเวียนวนให้คนฟัง
 ไม่ร้อบรรเลงเพลงที่สั่ง
 พวกเรานั่งฟังเพลินเจริญใจ
 ชาติพลุกพลั่งเคียดครวญเสียงใส
 แยกกันไปหานางในกลางคืน
 ที่มีคู่เกรงใจไม่ไปอื่น
 ไม่แฉ่มชื่นรื่นเรริงบันเทิงเลย
 แต่ไม่ช่วยชายชราเหงาเหี่ยว
 เอื้อระเหยจนคึกคักหายไป
 แกมาเร่งให้กลับกล่าวขยับไล่
 จะรินจ่ายขายให้ต้องไปนอน
 เราได้แต่คอยฟังคำสั่งสอน
 ค่างรีบรจากมิตรไปนิทรา
 ไม่ผ่องแผ้วถึงถึงครันหา
 สาวแก่ผ้าฝั่จิดจำคึกใจ

ก็นกลางวันกันในโฮเทลพาร์ค
 สู่ YUGOSLAVIA เพลียฤทัย
 ขอขอบคุณคุณชาติชายสหายใหม่
 ยังเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่แฉ่งอน
 ขนเครื่องบินสองเครื่องย่นักคนไม่มาก
 บริษัท JAT^๑ นึกเหลือใจ
 บินเรื่อยเรื่อยเฉื่อยช้ามา ZAGREB
 เสียงเครื่องยนต์เค็นสะคุตเกือบหยุดเกือบ
 โฮสเทสสาวชาวสลาฟไม่ซาบซ่าน
 หนวกก็เขี้ยวชนกักกอกเจริญ
 สามโมงตรงลงสนามบินตามกำหนด
 รอเครื่องบินลำใหม่ไม่ระทม
 เครื่องไอพ่นตึกท้ายสยายแน่
 บรรทุกคนได้มากไม่ยากเย็น
 คณะไทยถึงท่าซาเกรียก่อน
 คณะลาวตามมาไม่ช้าพลัน
 ห้าโมงเย็นคาราเวลล์ก็เต็มแน่น
 มีผู้แทนหลายคณะปะปนมา
 นักบินอยากขอตัวมือให้ลือเลื่อง
 คนไม่ชมระคมสาปกันหยาบโลน
 ถึงคราลงจิกหัวตัวชะโงก
 ไม่ขึ้นลงให้สยายเลยอ้ายเวร

แล้วลาจากกรุง WIEN ไปถิ่นใหม่
 เครื่องบินใบพัดเก่าพาเราจร
 ถึงจะไม่รู้จักเรามาเก่าก่อน
 คอยอาหารคูลืมแกใจ
 พอจะลากสังขารขึ้นฟ้าได้
 ไม่มีอะไรให้ยักสั่นกึกเดียว
 ให้นาวเหนือในอรุณนำหวาดเสียว
 ใจเราเหี่ยวเต้นสะคุตเกือบหยุดเกือบ
 ไม่อ่อนหวานนุ่มนวลชวนสรวลเสรว
 เค้ายานเกินกว่าควรไม่ชวนชม
 พอล้อจรดถึงพื้นหายชื่นชม
 คนนิยมนักหนา “คาราเวลล์”
 แขนงสมัยใหม่แท้ที่แลเห็น
 สองปีกเป็นดังใหญ่ไถ่น้ำมัน
 ได้พักผ่อนระบายทุกข์เป็นสุขสันต์
 ไล่ไล่กันกับแขกแอฟริกา
 เริ่มออกแล่นจากพื้นชั้นเวหา
 ทะยานขึ้นสู่ฟ้าเหมือนม้าโจน
 วิทยุเครื่องเห็นอากาศอย่างผาดโผน
 มันพุ่งโชนเชิดหัวจนตัวเอน
 หน้าเกือบโขกคระมำแกลังทำเล่น
 คนเหลือเกินอย่างนี้ไม่จรั้ง

พอลิ้นแสงสุริยาเวลาค่ำ
 ทั่วความกล้วหัวใจเต้นไม่คง
 ผู้แทนรัฐสภาเขามารับ
 แหกฝรั้งลาวไทยไม่รอรี
 คณะไทยไก่อัสตรีชื่อ Vera
 ไต่คอกเตอร์ก็กริมิวิชา
 กิริยาเรียบร้อยอ่อนช้อยชด
 เกินตัวมเต๋ยมตุงคังเหมือนหญิงไทย
 เรานั่งรอพอกกระเป๋าชนเข้าที่
 ให้คอกเตอร์วราออกหน้านำ
 รดยนต์แล่นตามกันทันพอเห็น
 ทั้งโรงแรมสว่างไสวด้วยไฟฟั่น
 ถึงจะไม่ใหญ่โตไก้นักหนา
 อาหารรสฝรั่งเคสสังเกศเอา
 เขาจัดไว้ให้อยู่เป็นคู่พัก
 นอนเตียงเดี่ยวโงงเดี่ยวเสียวหัวใจ
 “ต้องระวังยังคนให้พ้นชั่ว
 เห็นจะเป็นคนนั้ทำนายน
 เพราะเขาเป็นตำรวจคอยกวักขัน
 เมื่อทำผิดแล้วไซ้ไรไม่แซ่เชื่อน
 ตำรวจใหญ่ใจกล้าเกินเขาเป่
 เสี่ยงระรวัหวัร่อเหมือนพ้อมค

เครื่องบินลำที่เราจับเจ้านั่ง
 ก็ลงยังสนามบินแสนยินดี
 ยืนรอนับแยกคณะคนละที่
 ต่างก็มีคนประจำคอยนำพา
 คูหน้าตาน่ารักเป็นหนักหนา
 เสียแต่ว่าคู้ตะเทอะทะไป
 หน้าหมกจกอันขาวเป็นสาวใหญ่
 เออหนอใครช่างคักจักประจำ
 รลีสุ่นครในคอนค้ำ
 สุกจะจำหนทางในกลางคืน
 ถึงโฮเต็ล Majestic ระวังกรัน
 ช่างครึกครนคักคักที่พักเรา
 แต่ทว่าเลื่องลือฝีมือเก่า
 เห็นคนเข้านั่งรองแน่นห้องไป
 กับคอกคักก็ ยมราค หาพวากไม่
 นึกขึ้นไ้แล้วสิหนอที่หมอลาย
 อย่าเอาผิวทำเมียจะเสียหาย”
 ถึงเป็นตายก็ไม่เอามาเผาเรือน
 ไม่ช่วยกันความผิดแม้มีใครเพื่อน
 เลิกตักเตือนจับตะไม่ละลด
 ชอบสรวลเสเฮฮาให้ปรากฏ
 เวลาตกถึงฝั่งล้นถึงฟ้า

ไต่อาบนํ้าอาบท่ารักษานิเวศ

ต่างแต่งตัวหิยหยังเกินลงมา

สั่งสุรอย่างคิมิคนเสิร์ฟ

คุณสมภพสั่งอาหารด้วยชาญชิน

แต่คนไทยขอท้าวไม่ยาวอีก

ต้องสั่งข้าวเปล่ามาไม่ช้าที่

บางคนมีปลาขึ้นเทปูนเข้า

พริกขี้หนูกำใหญ่ใส่ประเท

ไต่ฝรั่งกลายเป็นไทยแล้ว

กินเสิร์ฟสรรพสวัสดิศุขเฮฮา

รุ่งขึ้นเข้าไต่เวลาสถาปัตย์

เข้าแท็กชี้มาให้พาจร

รดเล่นเดี่ยวเดี่ยวหนึ่งก็ถึงที่

แต่นั้นมาพากันเดินเพลิกเพลिनไป

รัฐสภายุโก ๑ โคนักหนา

ห้องโถงกลางกว้างใหญ่ใจเจริญ

สองปีกเป็นที่ประชุมชุมนุมกว้าง

ส่วนชั้นบนนั้นเล่าก็เข้าที่

สภาไทยไม่เห็นมีอย่างนี้

ไม่เหมาะสมเป็นสภามาช้านาน

พระที่นั่งเป็นสภาประชาค่อน

ไม่สมศักดิ์สมนามตามระบิล

จนหมกริ้วรอยฝุ่นบุญนักหนา

พอพร้อมหน้าคณะไทยรีบไปกิน

แกลัมฮอว์เวิร์ฟนิคหน่อฮอว์รอยดิน

เออรู้สิ้นทั้งหมคที่รสัก

กลัวหน้ามืตกเป็นลมไม่สมควร

บางคนมีน้ำปลาลงก็ตามเท

แล้วคลุกเคล้าแจกกันไม่ทันเห

กินจำเขยิบขยำกับน้ำปลา

ต่างผ่องแผ้วทั่วกันล้วนทรรษา

ถึงเวลาคึกคักจึงขึ้นนอน

รีบเคลิกกันไปไม่หยุดหย่อน

ไม่เกี่ยงงอนต่อราคานักว่าไกล

โรงแรมนี้ ไกลสภาเดินมาได้

คณะไทย Save อัฐิประหยัดเงิน

สร้างสภามาแบบไม่เคยเป็น

นั่งชมเพลินภาพศิลป์ให้ยินดี

ทั้งสองข้างกิ่งกลมสมศักดิ์ศรี

กรรมการมีห้องประจำนั่งทำงาน

พระที่นั่งอนันต์ ๑ อันไพศาล

เสียงกังวานก้องไปไม่ได้ยิน

ราษฎรคำหนักกล่าวติฉิน

กลายเป็นถิ่นที่ทะเลาะเขาะแว้งกัน

รับเอกสารจากสภามาหลายเล่ม
 เดินถนนคนพบเลี้ยงหลยพลัน
 แสดงว่าประชาชนทุกคนทั่ว
 ใช้ระบบตำรวจลับจับตาทุก
 หัวหน้าเคยโดนคดีสตรีสาว
 ไม่รู้ค้างกันไว้แต่ไรมา
 คุณประยูรผละไปไม่กัก้าว
 ชายที่นั่งข้างน้ำพุลุกขึ้นยืน
 วิถีจับเข่าก็ไม่ให้ใครรู้
 แล้วพุกจาซุบซิบรีบพาไป
 ต่อเมื่อเห็นใกล้ใกล้จึงได้รู้
 หน้าซีกเขี้ยวเหี้ยวหกสลกพลัน
 ตำรวจในเครื่องแบบติดแถบยศ
 นอกจากพวกจรวจแดงปอนมี
 ทางม้าลายเมืองนี้ทมิไว้
 คนเดินข้ามค้ำบังระวังตัว
 รถไม่หยุดให้คนเล่นชนตุ๊ก
 จรวจเมืองนี้เหลือทน
 คนบนรถเฝ้าคนบนถนน
 ตำรวจไม่เอาความตามสยาย
 คอมมูนิสต์แบบนี้สู้ขึ้น
 รถชนคนเขายังเห็นไม่เป็นไร

รวมทั้งเข้มกลักเลาเหลือจะขึ้น
 เขาสั่งกันไว้อย่างไรเราไม่รู้
 ต่างเกรงกลัวคอมมูนิสต์ไม่คิดสู้
 ก็คืออยู่ที่ไม่มีใครบีบตา
 หน้าขาวขาวขอเงินเผชิญหน้า
 เรานึกว่าติดค้างแต่กลางคืน
 แม่หญิงสาวก็สลกไม่สลกขึ้น
 สาวหน้าคนถูกจับอย่างฉับไว
 เจ้าเคียงคู่เดินขนายไม่ทราบได้
 ควงแขนไว้ให้ประจักษ์เหมือนรักกัน
 เพราะอิหนูเกรงกลัวจนตัวสั่น
 ฉับบังเอิญเดินมาทันกันพอดี
 ไม่ปรากฏให้เห็นเป็นสักขี
 เห็นยืนที่ข้างถนนคนไม่กลัว
 ไม่ปล่อยกลับเถือกกุลเล่ห์ทูลหัว
 ใครที่มัวอ้อยอิ่งรดวงชน
 ต้องวิ่งปรุกปราศยามข้ามถนน
 รถชนคนล้มกลางทางม้าลาย
 วัลลูกเลนหลยลี้วิ่งหนีหาย
 ไม่ถึงตายแล้วไม่จับยังค้ำใจ
 เป็นเสรีคิแท้ไม่แก้ไข
 ปล่อยตัว ใครตัวมันป้องกันเอง

ถึความผิดการเมืองเป็นเื่องใหญ่

ใครคิดร้ายหมายหัวไม่กลัวเกรง

จนไม่มี ใครกล้าเข้ามายุ่ง

คือ Tito ชาวโครอัธยมักภัย

ชาว Serbia ส่วนใหญ่ก็ไม่ชอบ

แบบที่ไคอัสซิมเขาซำคิ

จนรัสเซียต้องประกาศคัทญาคิมิตร

ใครช่วยเหลือเรื่องทรพัยรยทั้งปวง

ถึงวันเข็ดประชุมชุมนุมพร้อม

ทั้งไทยจีนแซกฝรั่งนั่งด้วยกัน

พอที่ไค โผล่เข้ามาเห็นราศี

ตัวเคี้ยล้าผิวคงถูกซังไฟ

ใบหน้ากว้างคางเหลี่ยมไม่เลี่ยมแหลม

ลักษณะท่าที่หมอนเค็ม

ซันบลลังกัศสาวางท่าเขม

พอกล่าวเสร็จกลับพลันไม่ทันนาน

หัวหน้าคณะอภิปรายมีหลายรส

ที่ควรกล่าวเล่าไว้ในชุมนุม

หนึ่งคืออเมริกันช่างสรรเสก

สองเวียตนามมาตาม Nhu คุ๊กคิ

หล่อนใส่เสื้อฟัดเป้งอกเต่งตั้ง

เห็นรูปร่างลัศส่วนน่าชวนนอน

จับสงสัยใส่กรงลงนอนเขลง

ตำรวจเร่งไล่จับจับตัวไป

ทั่วทั้งกรุงกลัเกรงนักเลงใหม่

หัวหน้าใหญ่คอมมูนิสต์มีฤทธิ์

ในระบอบเผด็จการวิถถารัน

เลือกแต่ที่สุกกายสยายทรวง

ติไคคิกแต่ไคพอหายห่วง

ใครเห็นขบวนหวงโกรธพิโรธกัน

คนห้อมล้อมแน่นสถานีกน่าขัน

ผิวค้ำมันขาวเหลืองนงเนื่องไป

ไม่น่ามีบุญหนักฤาศักดิ์ใหญ่

หัวโตใหญ่ผมหยิกงอหึงเค็ม

ตอนยิ้มแ้มหางตาเหมือนปลาเข็ม

ริมปากเม้มพุดดังอหังการ

แล้วจึงเริ่มประกาศเลียงฉาถฉาน

จึงเริ่มเลือกประธานการประชุม

สุดจะจกจำวาจาเอามาสุ่ม

มีสองกลุ่มที่หัวหน้าเป็นนารี

ปากเป็นเอกพทจามีราศี

ปากเม้มนี้เหมือนตะไกรที่ไซซอน

รักหน้าหลังกระทั้งกันไม่ย่นหย่อน

ไม่น่าเลยที่ยังอระร้อนแรง

เคยถือพุทธคัมภีร์มีผิว
ให้ชาวญวนแตกแยกเข้าแทรกแซง
จนพระสงฆ์องค์เจ้านั่งเฝ้าว่าง
เพื่อประท้วงรัฐบาลสุทธานนท์
มาตามหนุญจะมีของคัมภีร์
พูดอะไรเป็นนั่นลั่นวาวา
ตระกูล “โง” เลยฉิบหายตายทั้งโคตร
ถูกจับคร่ำหิ่ทรมาทรรกรรม
เหตุการณ์นั้นร้ายเกิดภายหลัง
หล่อนคำชาวญวนพุทธเสียสละใจ
พอลังคราลังกาขึ้นมาพูด
รีบหลบหน้าคำดาไม่พาทิ

การประชุมต่อไปจะไม่กล่าว
เรื่องแบ่งแยกผิวพรรณมันไม่งาม
แต่ความจริงห้ามอะไรไม่ได้คอก
ส่วนจะแก้หรือไม่แก้แล้วแต่ใจ
วันไหนมีเวลาว่างก็ช่างเหาะ
ชมสวนสัตว์ Park ใหญ่ใจชื่นชวน
เห็นคนแก่คนเฒ่านั่งเหงาเงียบ
ประจักษ์ไม้ไผ่ลั่นยังผ่นที่
ผ่านไปดูเด็กเด็กทั้งเล็กใหญ่
พอช่วยให้ใจชื่นซึ้งพยับ
ค่อยอย่างเหยียบเลียขมซึมชุ่มขมขม

กลับเปลี่ยนหัวเป็นคริสต์คึกคึกแย่งแย่ง
เที่ยวกลั่นแกล้งพุทธศาสนิกชน
ให้มอดไหม้วาวางกลางถนน
หล่อนวิกลเหลื่อแล้วแม่แก้วตา
ทั้งผิวแก่พิศวงล้นนักษัตร
ผู้หญิงมาครองกรุงยุงระยำ
ทหารโกรธก่อกบฏสลักล่า
นางหนูทำเสียปั่นทุกคนไป
ตอนที่ยังประชุมหากลุ่มไม้
หาว่าไฉนยังหน้าความกาลิ
คำกราวรูจนนางหนูไม่อยู่ที่
กลัวแขกคึกหรือไรแม่ใจทรมาน
เพราะเรื่องราวมากนักรู้มั่ว
ล้นแต่ห้ามทั้งนั้นพูดกันไป
ได้แต่บอกกล่าวไว้ให้แก้ไข
สุดแต่ชาติใหญ่ใหญ่จะใคร่ควรวุ
เกินลัทธิเลาะเที่ยวไปที่ในสวน
เพื่อประมวลเรื่องเล่าให้เข้าที่
ช่างเย็นเยียบวิญญาห่มคราคี
ถูกวารีเซาะโคนเกือบโค่นลง
เล่นวิ่งไล่กักก้องร้องเสียงหลง
ไม่นั่งปลงอนิจจังสังขาร
เห็นคนฟักกันเป็นคู่คู่ชิวหา

ปากต่อปากหน้าต่อหน้าตาต่อตา
 ล้วนหนุ่มหนุ่มสาวสาวคราวกระสัน
 เกินชมนานชานเลี้ยวเปล่าเปลี่ยวใจ
 เห็นเขาบุบผาคล้าขำขี้
 โอ้เทวฟ้าดินและอินทร์พรหม

เกินเรื่อยเรื่อยเฉื่อยช้ามาจนสุด
 มีข้อมค้ายรายเรียงเกินเมียงมอง
 เห็นข้อมมือนสาววัยสูง
 ที่เชอร์เบียมีชัยฝั่งใจทรง
 ชงยกครองเบลเกรดเป็นเขตแคว้น
 เชอร์เบียถูกออกโตมาน^๑ ผลิตาญชีวิ
 เป็นข้ามาสามร้อยปีเศษ
 แต่ครั้งนมเหตุดาเพทภัย
 ชาวเชอร์เบียไม่ชอบอดยากกอบกู้
 ท้องทนอยู่คู่ไปด้วยใจปอง

เกินเข้าไปในข้อมที่ล้อมรอบ
 ตรงกลางมีตึกใหม่ไม่ใหญ่โต
 ไซโรมันพันศกู่อาฆาต
 ทั้งเก่าใหม่มิให้ชมสะสมไว้
 เป็นมิวเซียมทหารนับานเนือง

ไม่อาบรูกขเทวคาหรือว่าไร
 มากลัคนันในสวนควรวไล
 ทั่วพิไรุชน้องประคองชม
 หัวใจไม่สิ้นให้ชื่นชม
 โปรตอ้อมสมยอกพุมาคู่ครอง
 ถึงยอกศุขฉาเร็ววเลี้ยวสยง
 เป็นชอกชองซ้อนชัยปลีกชิง
 เพื่อชักจูงให้กระลิกถึง
 ตอนแข่งขงลูกขลุ่ยตุ๊ก
 ผนวกดินแดนไว้ใหญ่เต็มที
 ทั่ววิจิทารุณเป็นจุณไป
 จึงยกเขตแคว้นคั่นยืนยงไต่^๒
 ตกอยู่ใต้คอมมูนิสต์ที่คิดครอง
 ไม่อาจสู้กับเขาต่างเคี้ยวหมอง
 ไม่กล้าลงของก็พ้อคิโต
 มีเขตขอยกำแพงแข็งแรงไซ
 เขาคังไช้อาวุธทุกชุดไป
 สถาปนาเอกราชทั้งชาติได้
 เพื่อจะให้คนมาศึกษากัน
 ล้วนแต่เรื่องรบศึกเขตซันท์

มีขึ้นตายเหลนหลาวง้าวเกาทัณฑ์

โอ้ ! มนุษย์หรือที่ชื่อว่า

แต่ก็เบียดเบียนกันเป็นสันดาน

วิชาครอบงำจึงทำเหตุ

แย่งทำมาหากินถิ่นตำรง

คู่เสรีจสรรพกลัษออกมาที่ผาใหญ่

สายน้ำ SAVA พัดมาคักล้า

ชาวผ่านเบลเกรคทั่วเขตแคว้น

ไหลผ่านเรือยเอื่อยมาหลายธานี

ออกจากสวนชวนกันย่ำให้ซ้ำจิต

หาหญิงงามทราวมสงวนที่ชวนยล

สาวเมืองนกรามเหลียมคางเหลียมแหลม

นมก็โตเหลือล้นทุกคนไป

นิยมสวมเสื้อตะอ์เดินเรอว่า

มันหนักจนทนไม่ไหวยานไปเอง

คูหน้าตามมเฝ้าไม่เข้าท่า

ปากไม่แค้นแค้นไม่ทาหน้าเซาซม

ส่วนผู้ขายหน้าเหลียมกู่เหลียมโทด

ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใสวันฤทัย

ถึงยกสาวชาวเซอร์เบียเป็นเมียข่อย

ใช้ฆ่าฟันกันตายทำลายลาญ

ประเสริฐกว่ามวลสัตว์ไตริฉาน

ต่างมุ่งร้ายหมายผลาญล้างวานวงศ์

เกิดกิเลสละโมภโหลกลุ่มหลง

ไม่เคยปลงสันโคชนิโรจธรรม

เห็นน้ำใสไหลเชื่องอยู่เบื้องต่ำ

กับแม่น้ำคานูบเป็นรูป T

คานูบแล่นขึ้นเหนือยาวเหลือที่

ซังการี เวียนนา อวาทล

เที่ยวเค้นพิศกริตรายหลายถนน

ไม่มีแม้แต่สักคนให้สนใจ

ข้ายังแถมหนวกเขี้ยวน่าเสียวได้

ไม่ยอมใส่ยกทรงปล่อยโตงเตง

ให้เห็นหน้าอกสันถนักระแทง

จะเพ่งเล็งสักส่วนไม่ชวนชม

ปล่อยประยาปลิวสะบัดไม่คักผม

เหมือนคนอมทุกข์โคกมิโรคภัย

คล้ายว่าโกรธกันมาแต่คราไหน

ยิ่งคุไปยิ่งเหี่ยวเปลี่ยวระทม

ให้ตั้งร้อยก็ไม่ชื่นพืชินชม

ขอเมียไทยไว้เพียงหนึ่งที่พึงชม

อยากประหยักรังมีเมียเชอร์เบียร์เด็ก
ไม่สิ้นเปลืองเครื่องสำอางแต่งร่างเมีย
รัฐบาลท่านให้ไทยประหยักร
ส่วนผู้หญิงเสริมสวยนวนายไป

บ้างประกวดเทพีชิงคิเต็น
ถ้าปะเหมาะเคราะห์ช่วยเหมือนรวบไป
เที่ยวกลางวันมันซ้ำเหมือนค้ำค
มาเบลเกรดสลักรังเลียบคงแพง
ต่างนัดแนะกันก็พอสู้ท่ม
ออกเตร็ดเตร่วะไปคุไฟฟีน

ไปในที่คลับ “ เมโทรโปล ” โทนถูกคัม
ร้องเพลงไปปลดไปไจรอนรอน
กระโปรงนอกหลุดไปชั้นในอยู่
คอดขึ้นนั่งบนตักขอพักพิง
ลูกขึ้นมาถอดเสื้อเห็นเนื้อหนัง
ทำอิกเขือนเหมือนตัวนั้นกลัวเกรง
โตนกระเทยคัมหมู่เลื่อยอยู่หมัก
เราอยากคุ้ยหญิงพรึงทั้งกาย
มันถอดวิกผมผู้หญิงทิ้งไว้ควัย
ทำแวมวีสัยคนหลอกคนมอง
พากันกลับออกมาไม่ช้าได้

นำภิรมย์กว่าร้อยสาวชาวเชอร์เบียร์

แต่ไม่เกิดเสน่ห์หาประดาเลียบ
ลูกคงไม่ยั่วเย้าเหมือนเมียไทย
พวกผู้ชายถึงเข้มขั้วรักต้องไล่
คักเลื้อยไล่ฮวักกันแฟชันโซว์

ให้ชายเห็นสักส่วนกวนโมโห
ไคร่มโพธิ์ร่มผ้าขาวม้าแดง
คุจิกซึกกรวยไปใจเหี่ยวแห้ง
ค้องหอมแรงไว้ย้าตอนค้ำคิน
ก็รวมกลุ่มไทยหมดกล้วนสลักขึ้น
จนคักคินจึงกลับมาหลบนอน

ให้นั่งชมนางพญาเปลื้องผ้าผ่อน
ทำขอกย้อนนัยก็เอียงน่าเคืองจริง
คินเตร่คุ้ยชายที่อายหญิง
เข้าแอบอิงบุบกอดพรว้าพรอดเพลง
ยกทรงยังมีค้อยู่คนคุเฟ่ง
พอถูกเร่งเข็ดให้ชมนมผู้ชาย
ยอมเลี้ยวอู้อ้ำชมนมไม่สมหมาย
อ้ายฉิบหายมันหรรอกคนคอกทอง
ร่างสรววยแต่ทว่ามันน่าถอง
จนลูกพองชู้ชานักว่าจริง
เพราะเขี้ยวใจเลี้ยวร้อยอยากคุหญิง

ถูกกระเทยเซยแนบนั่งแอบอิง
ท้องเทียวไปในที่คลับไ่ม่นัยแห่ง
ไต้แต่นั่งค้มเหล้ามันเมาไป

พวกสาวสาวพาร์ตเนอร์ก็เฝ้าว่า
ยิ่งละเทะผละผละกว่ากระเทย
ชวนกันกลับที่พักเลิกรักแล้ว
นอนคร่ำครวญหวนหายพาฝัน
กลางคึกคักคนคั่นขื่นมานักว่าน้อง
ละเมอทอดต่อคักก็สำคัญไป
รีบกระโดดออกมาอย่างว้าวุ่น
เพียงถูกหน่อถูกนิคชิตชายโครง
คั่นหนึ่งในเบลเกรดพี่เช็ดแล้ว
ซ้ายยังถูกเพื่อนรักร่วมพักพิง

วันรุ่งขึ้นงคประชุมทั้งกลุ่มใหญ่
เที่ยวชมเมือง NOVISAD สะอาดตา
กลางทางมีอนุสาวรีย์ใหญ่
บรรจรูปร่างผู้พิชิต
เขาหยุดรถให้ชมสนใจหมาย
ผู้คนมากมายหลายพันคน
ล้วนต่างชาติต่างภาษามาประสม
ที่แต่งตัวผิดแปลกแปลกกว่าใคร
ใส่เสื้อยาวรุ่มร่ามงามแล้วพี่

กอดกบิลึงคักว่าบ้าจังไร

ไ่ม่มีแหล่งชวนชื่นชกคลั่นได้

จะหาชื่นชื่นใจไ่ม่มีเลย

คุนมค้มหน้าตาเจ้าข้าเอ๋ย

แม่ทรามเซยไ่ม่น่าออกหากิน

ไ่ม่ผ่องแผ้ววิญญาพาถวิล

จะโยยบินกลับรังก็ยั้งไกล

มาร่วมห้องเซยชิตพิศมัย

เพื่อนคดไล่ยั้งยั้งเหม็นทั้งไปง

นักร้องชุ่นเพื่อนชายจะตายโหง

ทำผางโผงผายลมระคมยั้ง

ไ่ม่ผ่องแผ้วไปร้องปลอตเลยชอกหญิง

แกลังทั่วถึงทางทุกไ่ม่พุดจา

พากันไปตามเชิญเพลินนักหนา

ชาวพาราตอันรับขับสู้

สร้างขันไว้ส่งงานักเป็นสักขี

กูคักคักศรีเอกราชของชาติคน

ต่างลงถ้ายรูปไว้ให้เห็นหน

เคินปะปนยุ่มยามลันหลามไป

เลียงขรมเหมือนผั่งคั่งทั้งใหญ่

แซกร่างใหญ่ท้องครากจาก GANA

ใช้ผ้าสีพันออกยกพาคยา

ผิวช่างคล้ำดำแท้เห็นแต่ตา
ภรรยาмаก้วยหล่อนสวຍเหลือ
ชักสงสัยไปว่าถ้ามีคัมภีร์
ตอนคำค้นไฟดับคงจับผิด
ต้องอาศัยมือคลำกันรำไป
คนรุมกันถ่ายภาพไม่ทราบว่
สองผิวเมียหลยหลีกปลีกตัวพลัน

กินอาหารคำที่โน่วีสาต
ซึ่งคักแปลงเป็นโฮเต็ลเห็นแต่ไกล
มีสาวสาวแต่งกายหลายแบบอย่าง
เที่ยวเชิญแขกเด่นว่าทำให้งาน
ยี่สิบสี่นาฬิกาพากันกลับ
หน้ายิ้มแย้มแจ่มใสไว้ระทม
คืนต่อไปก็โตมิวัเซฟชั่น
สองทุ่มคนแน่นพรุท่านผู้เชิญ
สามทุ่มกว่าท่านจึงมาสุราเสิร์ฟ
กินกับแก้มหนึ่งอันรับครวโล
ทำเนียบของคิโตช่วงโตใหญ่
อ่าวน้ำพุงามล้ำน้ำกระเซ็น
สอดแสงสีสวຍสะไฟประกาย
น้ำพวยพุ่งสูงต่ำไม่ซ้ำครัน

กับเสื้อผ้าลอยเด่นไม่เห็นตัว
คผิวเนอมันล้ำค่ากว่าผิว
จะเห็นหัวเห็นร่างไค้อย่างไร
แม้คำปี่ของพ้อยู่ที่ไหน
หรือว่าใช้สุกกลิ่นเงินชินกัน
แกโมโหโกรธาจนหน้าสั้น
คนก็ค้นตามถ่ายไม่อายใจ
คนเกลื่อนกลาดรายล้อมในช้อมใหญ่^๑
พวกเราไปเนืองแน่นตามแผนการ
เผ่าต่างต่างของสล่าฟชวนชาวชาน
สนุกสนานครึกครื้นน่าชื่นชม
คนนั่งหลับนั่งกินไม่ชื่นชม
เปลี่ยนอารมณ์ครั้งนก็เหลือเกิน
เชิญแขกกว่าห้าพันคนทำเป็น
มหาจำเริญไม่มาทำท่าไร
ลมกำเริบหิวจนทนไม่ไหว
พากันไปสวดคิโตที่โฮเต็ล
สร้างสมัยใหม่แท้ที่แลเห็น
ให้เห็นเป็นรูปร่างต่างต่างกัน
เปลี่ยนสลัหลายอย่างช่างเสกสรรค์
ที่บางอันเห็นเป็นร่างของนางเปลือย

ภายในคึกใหญ่โตระโหฐาน

ถ้าคิดชมจริงจริงไม่นิ่งเนือย

คึกหินอ่อนอย่างคึกสีขาวผ่อง

ก็ยังหลวมอยู่ก็เหลือที่ยืน

เขาปราสาทราชวังมาตังเทียบ

ทำเนียบของทีไ้โตโกเต็มทน

คอมมูนิสต์แบบนี้สู้ชีแน

ส่วนชาวบ้านชาวเมืองเคื่องหทัย

ถ้าจะสร้างต้องสร้างขึ้นอย่างใหญ่

อย่างน้อยสองครอบครัวทั่วทั้งตัวพัก

ระบยสืบความลับเขาซบซ้อน

ถ้าผูกผูกไปไม่ประวิง

แอบไปบอกตำรวจมากกวัก

การสอคนแนมเขาแนไม่แซเชื่อน

คืนต่อมาประธานเชิญเพิลิตเพิลินล้ำ

ชนต่าง ต่างเจ็ดเผ่าชาวยูโก ๑

เขาเต็นกันรวกเร็วยกเอวเหียง

หนุ่มสาวโคกโลกเล่นเต้นโทองโทอง

ต่างแต่งตัวตามเหล่าเผ่าต่างต่าง

พอจะรู้เค้าว่าเผ่าใด

Slovenian แล้ว Macedonian

ยบซก Montenegro เฮไลพลัน

นักพวงสงสัยในใจนัก

ภาษาพูดคนละอย่างแตกต่างกันไป

ภาษาเขียนมีสองมองเห็นชัด

ถ้าพิมพ์ผิดก็เคียวล้มเหลียวแล

เพียงเดินผ่านซ้ำซ้ำชายังเมื่อย

คงเรอบเขื่อยยากันทั้งวันคืน

หากจะลองให้คนพักรวสักหมื่น

ทั้งสองพันชั้นล่างและข้างบน

ไม่อาจเปรียบกันได้ใหญ่เหลือล้น

เพียงไ้ยลคนละนิกยังคึกใจ

สบายแท้ถ้วนทั่วแต่ตัวใหญ่

จะสร้างบ้านก็ไม่ได้ซ้ำใจนัก

แล้วยอมให้คนไปอยู่ไม่รู้จัก

สมานสมัครสามัคคึกคึกจริง

ทำขอกยอนบลแบบแบบผีสิง

คนพักพึงกับเรามันเผาเรือน

เอาความลับไปขายยามันขายเพื่อน

กูก็เหมือนระบยข้าเกสตาไป

ชมระบารำฟ่อนผ่นโมโห

เอ็ดกระไรตั้งตั้งไปทั้งโรง

เพลงก็เร่งเสียเรอบเห็นอยตายโง

เห็นซี โครงบานผายเพราะหายใจ

คนละอย่างแปลกก็ลึกลับไส

Serbian ไป Bosnian ออกเต็นหยอกกัน

Dalmatian, Croatian เปลี่ยนเหียนหัน

รียผายผันจากโรงอย่างโล่งใจ

เจ็ดเผ่าพรรครวมร่วมกันได้

จะต้องใช้ถึงสามมีล้ามแปล

จนบัตรพิมพ์ไว้ให้รู้แน

คงองงกันตอนทอนตต่างค์

ใกล้วันลาจากเขตเบลเกรดนี้
 จัดงานเลี้ยงอย่างคึกคักที่ทาง
 ยี่สิบกันยี่ ๖ วันนักประชุมใหญ่
 ฟังรายงานหลายอย่างที่น่าสนใจ
 พอเสร็จสรรพียัดประชุมคนยุ่มย่าม
 จะกลับบ้านเมืองตนต่างคนลา
 ยี่สิบเอ็ดกันยี่ ๖ อำลาแล้ว
 จากเบลเกรดยี่รุ่งลางกรุงไกร
 เห็นคอคเตอร์วีราเธอมาร่วม
 ต้องแหกซีกาตินไม่ชนยาน
 พวกเราต่างมอยของขวัญให้กันใหญ่
 บ้างมอยแหวนนพเก้าให้เข้ากัน
 เครื่องบินไม่ยอมออกหมอกลงมาก
 สิบโมงตรงเห็นฟ้าปลอด
 เราออกจากเบลเกรดพ้นเขตแคว้น
 ยังจำเมืองคอมมูนิสต์ไต่คิกตา
 อยากจะรักรักไม่ลงคทรวงทรวค
 นอกจากนั้นไม่เห็นมีอะไร
 ซ้ำยังมีหนวกเขี้ยวบนเรียวปาก
 กลัวชนมันพันบิตคองชิตเซบ

ถึงเวลาเที่ยงตรงลงMÜNCHEN
 คือ MUNICH เมืองเก่าเราเรียกกัน
 พอเครื่องบินจอดเทียบอย่างเรียบร้อย
 เห็นรถบัสคิกคองกงสุลไทย
 ท่านกงสุลอุตุส่าห์มาต้อนรับ

คืนวันที่สิบเก้าพวกเราว่าง
 คอบแทนนางสาววีราผู้พาเรา
 คณะไทยไปร่วมรวมกับเขา
 ไปช้ตเกลตามมติคำริมา
 เทียวเดินตามลากันล้วนหรรษา
 กับเลขาสาวสาวเกรียวกราวไป
 ให้มองแผ้วอุราจะหาไหน
 คณะไทยไปท่าอากาศยาน
 เค้นเตียมตัวมมาส่งนักสงสาร
 อยู่กันนานใกล้ชิตสนิทครัน
 ฝ่าใหม่ไทยอย่างคึกคักมสัสัน
 คิกจะหมั่นวีราหรือว่าไร
 กว่าจะจากประเทศเบลเกรดได้
 ขอลาไปใกล้กลับไม่กลับมา
 ไปสู่แดนเยอรมันด้วยหรรษา
 นึกถึงหน้าสาวเซอรเบย์แล้วเพลี่ยใจ
 ที่พออวตกับเขาคือเต้าใหญ่
 หนังกไม่แย้มยิ้มจิ้มลิ้มเลย
 ไม่นึกอยากแตะต้องเลยน้องเอ๋ย
 พี่ไม่เคยจุมพิตหนวกคิกกัน
 ได้มาเห็นสมใจคังไฝ่ฝัน
 เยอรมันเรียกเป็น มินเช่น ไป
 มีคนคอยต้อนรับนับตัวได้
 เล่นมาในลานบินกียินคิ
 พร้อมกันกับสาวงามอร่ามศรี

หล่อนัยมย่องผ่องใสด้วยไมตรี

พอแนะนำชื่อเสียงเรียงนามแล้ว

เฒ่าหวั่นครึกครื้นสนอรา

เราจะไปแห่งใดเธอไปด้วย

ฟังพูดจาโต้ตอบชอบสำเนียง

พูดภาษาไต่คล้องไม่ต้องคึก

ภาษาแม่ของเธอเยอรมัน

รูปงามนามก็เพราะเสนารักษ์

ชื่อ Christine นัยฟังจิตใจ

ส่วนกงสุล Wiese ก็เก้อยู่

เป็นสง่าท่าทางอย่างผู้ดี

นั่งรถยัสเข้าเมืองอันเรืองรุ่ง

ดูบ้านช่องคึกกรามงามเหลือเกิน

ยังมีทางจักรยานขนานไว้

ไม่ต้องกลัวรถราสารพัน

เพียงหยุดรถดูงามข้ามคามทางแพรง

อันตรายไม่มีคึกเกินการ

ไม่เห็นแม้แต่สักนายคูหลายแห่ง

ไม่เหมือนอย่างเมืองไทยในพารา

บางแห่งมีผู้คนยืนยุ่มยาม

ต่างคนต่างโยกหัถ์ถักกันกวัดไกว

พอรถยนต์ชนพรวกตำรวจหลบ

คนขับลงทะเลาะกันลั่นจวนเจียน

ทำหน้าที่แทนรัฐเขาจักมา

ให้ผ่องแผ้วทั่วกันล้วนหรรษา

เมื่อรู้ว่าสาวคนนี้เป็นพี่เลี้ยง

คอยอำนวยความสะดวกไม่ย่ำเยี่ยง

มีน้ำเสียงไพเราะเสนาะกรรณ

ทั้งอังกฤษฝรั่งเศสทุกเขตชั้นที่

อยู่นานวันหล่อนจะเรียนอ่านเขียนไทย

ยามนั่งลักยัณห์กล่าวแจ้งแถลงไข

สกุลไซร์ Untergasser มี

จะมองคูหน้าคามิราดี

ใจอารีโอบเอื้อมาเชื้อเชิญ

ทั่วทั้งกรุงเห็นถนัดไม่ขัดเขิน

ทางคนเดินทางรถยนต์ไม่ปนกัน

ให้เด็กขี่ขี่ได้ไม่ไหวหวั่น

เพราะทางนั้นเฉพาะนักจักรยาน

มีไฟแดงไฟเขียวไม่เลี้ยวชาน

มองเป็นน่านหาดำรวจที่ตรวจตรา

ทั้งทางแพรงทางแยกแปลกนักหนา

ตำรวจราวรมิทุกข์ที่ไป

บ้างก็ห้ามบ้างก็ให้เล่นไปได้

รถเล่นไล่เสยผางกลางวงเวียน

ได้เคยพบเห็นมาน่าปวดเคียร

เกือบจะเปลี่ยนท่าทางมาวางมวย

รดพาออกนอกเมืองเรื่องอร่าม
 โรงแรมในเมืองแน่นแสนระทวย
 ค่ายคนเขามาตอนหน้าร้อน
 มีลานเตะเตะเลสาบที่ปรียบปรุง
 พวกเราไทยหาได้มาตกปลาเล่น
 กลับมาอยู่เสียไกลกลางไพรวัน
 โรงแรมชื่อ Kaiserin Elizabeth
 ต้องย่องออกนอกห้องอย่างว่องไว
 เลือกลูกก็ไม่มีที่จะสวม
 ใส่เสื้อผ้าแปลกแปลกเซยแหลกลาญ

กินอาหารกลางวันกันเสร็จแล้ว
 ให้คริสตชนนำเที่ยวไม่เที่ยวคาย
 มามันเช่นครึ่งนคินกหนา
 เขามีกานร่นเริงบันทิงใจ
 งาน October Fest เต็มเหลื่อหลาย
 มินเช่นเป็นเมืองเบียร์ไม่เสียที่
 ยึดถนนหนทางสร้างร้านไว
 มี Stage แตรวงอยู่ตรงกลาง
 ร้านสองข้างทางเท่าคนเข้าแน่น
 ทั้งคูนใหญ่คูนเล็กเต็กนัวเนียบ
 ขนมยังอย่างคึกคักมีขาย
 คนมาเที่ยวต่างซอคคิมอไป
 คณะไทยจะให้ฉันแข่งขันควด
 แค้นเป็นเบียร์ถึงซังกะตาย
 เขียอกก็สูงตังศอกกระบอกใหญ่

แล่นมาตามชนบทที่สดสวย
 ใครหนอช่วยจงให้อยู่ไกลกรุง
 เพื่อพักผ่อนหย่อนกายให้คลายยุ่ง
 ให้คนมุงหน้ามามากปลาถิ่น
 แต่อยากเห็นชยากรูบเซตชาติ
 พอลงปล้นต่างก้นชิงอลไป
 ห้องน้ำเว็จโถด้อยที่ไหน
 กลัวสาวไซมันจะเห็นไม่เป็นการ
 เกินไปสัวมตระเวนกันเพ่นพ่าน
 โซคบันคาลมีแต่ไทยจึงไม่อาย
 กลับผ่องแผ้วแข็งแรงไม่หนงหน่าย
 จนถึงย้ายถึงเย็นตระเวนไป
 ใต้เวลาจำเพาะเหมาะสมัย
 หลองใหญ่จักทำประจำ
 ทั่งหญิงชายร่วมสนุกเป็นสุขศรี
 จักให้มีการฉลองจนทองทาง
 เค้นที่ใหญ่ใหญ่ยริชิตต่างจักสร้าง
 ตลอดทางแลเห็นแต่เต็นท์เบียร์
 ล้วนแต่แฉวนไส้กรอกออกยวเขย
 คงอยากเลียอยากชิมให้อิ่มใจ
 วางเรียงรายล่อลึงกินกันใหญ่
 เพื่อเอาไวแก้มเบียร์ไม่พลัยกาย
 เป็นเบียร์ชวกก็จะสู้ไม่รู้หน่าย
 ต้องคิมหลายหลายเหยือกกระเดือกกิน
 จะคิมไหวหรือนั่นมันไม่สิ้น

เพียงเหยือกก็ยกแก้วมาลงเกาหิน
ทริศกินพาพวกเราเข้าไปเที่ยว
เข้าเต็นท์โน้นออกเต็นท์นั้นพี่ไม่เคย
คนก็แน่นยวเยยผิวเมื่อยหลง
คุณประยูรเลี้ยงเขี้ยวแก่เพี้ยโย
คิมไคเพียงครึ่งหนึ่งลงถึงคอ
คงไหลออกนอกปากหลากหลาย
ต้องค่อยจิบค่อยไปเอาไว้อ้อ
ไม่เหมือนคนเยอรมันคิมกันไป
กระนั้นหรือจะให้ฉันไปขันสู้
ยิ่งเห็นทองของเขาแล้วเราเพี้ย
ไต่ที่ไทยไปนั่งที่ยังว่าง
เข้าร่วมวงปราศรัยไม่แสบเขื่อน
พอรู้ว่าคนไทยชอบใจนัก
พระบรมราชินีศรีโสภา
เขาสรรเสริญเป็นยอดเสียดอแห่ง
แต่พูดด้วยใจจริงทุกสิ่งอัน
ฟังเขาเล่าเราปลื้มจนลืมตอบ
ช่างเสกสรรขึ้นชมสมวิญญา
ทวยบุญญาขารมีเป็นทัพ
เกียรติระบือลือลั่นไม่บรรเทา

พอรวบรวมนคนไทยได้ครบหน้า
นั่งรถกลับไปสถานพินานแมน
ถึงโรงแรมกลางคึกคักขึ้นไต่
ที่โหล่เล็กก็หมดต้องออกกัน
เที่ยวถามขอยมีอะไรให้กินบ้าง

รักชีวิตนี้อยากอยู่อย่าสู้เลย
เดินลัดเลี้ยวไปมาเจ้าข้าเอ๋ย
แม่ทราชมเชยพาเดินเพี้ยคเพี้ยนไป
ต้องนั่งลงพักขาหน้าเต็นท์ใหญ่
เขาเสิร์ฟให้เหยือกโตมโหฬาร
ถ้าดื่มต่อก็จะข้ามหาคาล
จะเสียดการพาลเสียดคอเขี้ยวไทย
กระเพาะเรานั้นหรือไม่ใคร่โอ
จนพุงใหญ่หน้าซังเท่าถังเขี้ยว
เพียงแต่คู้ท้วงทำก่นาเสียด
เหมือนกี้ยเมื่อยอ้อมทองลือสองเดือน
ชายทองกางที่จะเห็นว่าเป็นเพื่อน
เขาเอ๋ยเอือนเอาความไต่ถามมา
ด้วยรักเคยเห็นเด่นนักหนา
ลือรักคึกคักยาวิลาวรรณ
มิได้แก่งแย่งเรื่องราวมากล่าวขวัญ
เป็นยอดกักคึกคักยาวิลาวรรณ
ใจนี้ชอบหมอนคำที่ว่า
เราถูกใจพวกไทยเรา
ต่างชาติจึงรู้จักไทยไม่ผิดเขลา
นับแต่เนาวราชประพาสแดน
ก็อ้าลาจากงานสำราญแสน
อยู่นอกแคว้นกรุงไกลกลางไพรวัน
ว่ายังไม่กินอาหารพาลป่วยขึ้น
เรานั่งฉันทอนค้ำค้ำน้ำเขี้ยว
เป็นเครื่องว่างหรือของกันที่องเสียด

เขาบอกว่าเข็คแต่บารยิ่งพาเปลี่ย
 สังก้องทวิสัทม์ของแถม
 พอร่องท้องร่องไส้ที่ไค่กิน
 ในห้องบาร์ห้องน้อยกระจอยจึก
 มีสาวหนุ่มหนึ่งคู่ไม่รู้ใคร
 นั่งกอดจูบลูบคลำทำพิลึก
 ถ้าเม้นพื้เม้น้องประคองครัน
 พี่เมาเขียร์เมาเหล้าซ้ำเมารัก
 อีกเมื่อใดจะได้พบประสพกาย
 จะนั่งอยู่ไปไยยิ่งเขี้ยว
 พี่ชาคนุสสุกซำระกำทรวง
 รีบไปนอนผ่อนพักชกกระตก
 จนภาแ่มแ่มแ่มแสงสุริย์
 คริสต์คืนอุตสาห์มาแต่เช้า
 กินอาหารเข้าอิมกระหิ่มีใจ
 ไปคุแห่ประจำยักเหลลลัน
 กงสุลไทยใจคึกคักที่ตอน
 กระบวนแห่ยักยาวเข้าถึงเที่ยง
 อากาศเย็นชุ่มชื้นระวันกาย
 เขาเชิญมามากมายหลายประเทศ
 ต่างแต่งกายตามเผ่าเหล่าทั้งมวล
 กลางกระบวนมีรถม้าเคลื่อนมามาก
 ม้าเมื่อนั้นหาใหญ่ร่างไม่ทราวม
 ม้าก็แต่งรถก็แต่งสีแสงสวย
 ท่านหลอดคแมร์นั่งรถม้ามาไช่วัย

ละห้อยละเหี้ยลงบันไดไปไค่กิน
 เป็นกับแกลัมสองถาดฟาดเสี้ยน
 ในท้องถื่นกันถาววิมานไพร
 ไม่เคยคิดจะไค่เห็นเป็นไปไค่
 มานั่งในมมสลัวเขี้ยวักัน
 หัวใจเราเต้นระทึกกันกระสัน
 เยอมนันคงไม่อวดวาทลวกลาย
 แทบกระอักกระอ่วนอกฟกสลาย
 แม่โฉมฉายเขาวภาสาคาวง
 ไค่เห็นแล้วปวคใจอย่างใหญ่หลวง
 เหมือนโลกลงร่มหล้าไร่ปรานี
 คินชลกชลกอยู่ในห้องให้หมของศรี
 รีบกลุกุจอเทียวต่อไป
 เห็นหน้าเจ้าหายหมองกลับผ่องใส
 เร่งเร็วไวขึ้นรถยทจร
 เห็นผู้คนยุบยับยังกับหนอน
 ไม่เคือครอันเหมาะสมชมสยาย
 ถึงแคคเปรียงก็ไม่วันในคอนสาย
 ชมดาบยายแก่เฒ่าเข้ากระบวน
 ที่มิเชตติคกันเป็นสันส่วน
 แต่ละลวันส่วยสคสังคงาม
 ล้วนแต่ลากเขี้ยวถึงคังลันหลาม
 เคินม่งามเขื่องอย่างเหมือนช้างพลาย
 แล้วตามด้วยชาวมินเช่นเป็นสคท้าย
 คนทั้งหลายปรวมมือเสียงอชิง

กว่าจะสิ้นชวบนแห่เราแย่น้อย

แม่คริสตินรู้ท่าพาตะขิง^๑

เป็นร้านของชาวชวาคนน่ารัก

สั่งสัะเต๋อายมี^๒ เขาทำคั

เห็นคนไทยหลายคนปะปนอยู่

ล้วนเป็นนักศึกษามาจากไทย

ทำให้ร้านคึกคักขึ้นอีกโข

คนเลิฟมีคนเคี้ยวเจี๊วไม่ทัน

กินอัมหมี่พื้มนั้ปากันกลับ

ตั้งมากมายหลายสิบไม่หยิบยืม

ผู้แทนรัฐอย่างนี้คัเหลือหลาย

ถ้าไ้เธอมาอยู่เป็นคู่เคียง

ตกตอนบ่ายไปชม Gallery

ล้วนงามเลิศเพิลิกเพิลินเทียวเดินมอง

ไ้ชมภาพสีน้ำมัน Rembrandt วาด

ท่านผู้นมช้อเลื่องลือไกล

มาอีกห้องมองเห็น Rubens เขียน

ทั้งภาพวิวภาพชีวิตคึกคักแสดง

แม่คริสตินถามว่าข้าชอบหรือ

ฉันว่าชอบหล่อนไม่ชอบคอบสวนกัน

หล่อนชอบแต่ฝีมือเกลียบค้อเลียง

พึงทราบความต่อมากันคว่ำไป

รูเบนส์เป็น Flemish จิตประหลาด

กระเพาะย่อยเร็วราหน้าตาขึง

มาจนถึงซึ่งร้านอาหารคั

มีทั้งกัข้าวผัดสลักลิ

อิกนาซีโกแรง^๒ เร่งเร็วไว

พอจะรู้ทางท่าคำปราศรัย

ต่างเคารพนบไหว้ทักทายกัน

เอ็ดตะโรพูดไทยเลียงให้ลั่น

แกงกัจนคัคำสั่งแล้วยังลิม

คริสตินนบเงินจ่ายคนขายปล้ม

คัเครื่องคัมคัอาหารออกบานเปียง

หล่อนควักจ่ายไม่อันในการเลียง

เราคงเกลียงสินทรัพย์คัารัรวง

ภาพเขียนมีมากมายหลายสิบห้อง

นวลละของชัชมภิรมย์ไ้

ช่างผูกผางามงคัลลิตไ้

ภาพใหญ่ใหญ่ช้อหาวราคัแพง

ไม่ผิดเพี้ยนสวักให้ลั้แสง

ลวกลายแปลงเหมือนจริงทุกสิ่งอัน

ภาพผู้มีรูปเบนส์ทเห็นนั้

มันเป็นคันไคเล่าไม่เข้าไ้

การพุกเลียงแบบนั้พล้งลัย

จึงรู้ไ้จากประวัติอย่างชัคเจน

พิศวาสแต่สาวคราวหลานเหลน

เมียที่สองอย่างสืบทกต์กนกเกณท์

กลางคินกินอาหารจีนคริสต์กินเลี้ยง

พูดหยอกเย้าเจ้าเล่นเจรจา

เราพูดไปหล่อนรู้คู่ชื่นชอบ

ต้องแปลเป็นอังกฤษพูดพิศกัน

รุ่งขึ้นเข้าอิตาลีแก้วตาแล้ว

ก่อนจะขึ้นเครื่องบินคริสต์กินลา

เธอกระซิบแผ่วเบาอิงเศรำจิต

ไ้ร่วมเที่ยว “โรมมา” ให้สาใจ

อนิยายจิตคิดไฉน

ถ้ามันพี่ไม่มีคู่อยู่เอย

เครื่องบินจากมันเช่นไม่เห็นเจ้า

พอหายคิดถึงบ้านงานทั้งมวล

รีบห้ามรักหักสวาทให้ขาดเสีย

มิใช่เฒ่าเจ้าเล่ห์เจ้าเก๋เกิน

สองชั่วโมงตรงเวลาก็มายัง

ชนชาติเคียวภาษาเคียวเจียวกระไร

อเมริกัน อังกฤษ ฝรั่งเศส

เซตรัสเซี่ยอีกครองหมองอารมณ์

เครื่องบินร่อนลงสนามในยามเที่ยง

ช่างผิดกับคริสต์กินให้คืนตาย

เห็นแหม่มแก่อ้วนตุ้มนมสัขิ

มา BERLIN ทั้งที่คิดแล้วๆ

ครูปร่างทางท่าทั้งขาแขน

ลายตาสนไล่แวนตากรอยทาทอง

ให้รูเบนส์ “วันไซ” ลูกไหลมา

ไ้นั่งเคียงมึงมีทรชนิชู

ก๊วยภาษาของเธอบเยอรมัน

พอหล่อนคอยเราแหยมหน้าขึ้น

เป็นสุขสันต์สรวลเสีเดียวเฮฮา

ไม่ผ่องแผ้วคิดถึงคันทา

สบนยันตานุชน้องหมองฤทัย

ว่าเราคิดไป ITALY ใหม่

หล่อนจะไป Vacation มีวันลา

ยังคิดใจเฒ่าหวังหรือหนูเจ้า

จะกลับมาเข้าข่มมณมณวล

พ่หงอยเหงาเศร้าซ้ำโคกกำสรวล

ใจกลับหวนหามิตรคริสต์กิน

เรามีเมียแล้วอย่าคิดทำผิดคิด

ที่ชอบปั่นลวงข้ามกามวินัย

คินแคนซึ่งมีปัญหาน่าสงสัย

แบ่งแยกไปสี่ส่วนไม่ชวนชม

เขารวมเซตกันไ้ไม่ชื่นชม

ไม่ผสมกลมเกียรวยอยู่เคียวกาย

เห็นพี่เลี้ยงคนใหม่แล้วใจหาย

หล่อนเดินย้ายพวงมารับเข้าจับมือ

จะหาที่ดีกว่านี้ไม่มีหรือ

ให้แม่ชื้อเซ้งวัยมารับรอง

ไม่อรชอนออันอันแสนหม่นหมอง

นัยน์ตาพองลูกโตเท่าโถเกล็ด

ยามยิ้มแย้มแก้มเหวเห็นเขี้ยวขาว
 ปทุมกันสนั้ไข่จุโล่เรือ
 ตะโพกสุกเสียงสังข์กำลังสว
 หากมีนางอย่างเธอทั้งเขอรลิน
 ถ้าช่อนร้างพึ่งแต่เสียงสำเนียงแล้ว
 พุดไฟระเพราะพริ้งยิ่งกว่ากาย
 นั้งหลับตาพึ่งเสียงอยู่เคียงข้าง
 พอลืมตามามองหมองฤทธิ์
 หล่อนเชิญขึ้นรถบัสดักพิเคษ
 รถบัสดใหญ่ V.I.P. นั้ก็
 จะชมวิวบ้านไหนเห็นไ้ทั่ว
 จะเอนหลังนั้งนอนพักผ่อนไป
 เขาช่างสร้างช่างทำกล้าเหลือ
 จะยกสูงลดต่ำอย่ายำเกรง
 รถแล่นผ่านหลายถนนผู้คนมาก
 ล้วนแต่สร้างหลังสงครามงามคำ
 ทางก็ไม่ไกลคอกแต่ขอกย้อน
 เข้าพักแรมพร้อมกันในที่
 วยลงมาเรศตัวรังค์สังอาหาร
 น้ำซุ้เต่าเขอรลินกินคล่องคอ
 ตอนบ่ายไปชมเมืองอันเรืองรุ่ง
 รถแล่นผ่านโบสถ์ใหญ่ในเขอรลิน
 โบสถ์ Kaiser Wilhelm Memorial

มองดูราวยักษ์ชิงงามก็เหลือ
 ถ้าถอกเสื้อยกทรงคงถึงดิน
 เกินกันย้วยยักย้ายเหมือนควายคัน
 จะขอบินกลับไทยก่อนใจวาย
 คงไม่แคล้วใครโลมแม่โฉมฉาย
 พึ่งคล้ายคล้ายเสียงสุคายอกยาใจ
 นึกว่านางคู่ชีวิตพิศมัย
 เห็นสาวใหญ่รูปร่างเหมือนช้างพัง
 แล่นจากเขตสนามบินไม่ผินหลัง
 เก้าอนั่งหมุนรอบตามชอบใจ
 เราหมุนตัวแล้วมันก็หันไ้
 มีมูมัวให้เรากดเอาเอง
 พอนั้งเบียดผ่อนพนักนอนพักเขลง
 มีที่ไ้ไขเ็งแรงสกรู
 ทั้งสองฟากมีอาคารร้านรวงหูก
 นั้งรถดูความเจริญเพลิกเพลินก็
 ถึง Bistol Hotel Kempinski
 เกียกระเป่าเข้าที่ไม่วีรอ
 วยประทานกลางวันก้วยกันหนอ
 เขาเสิร์ฟต่อสั้เต็กเอนจนเหลือกิน
 ทั่วทั้งกรง Zone เสรวักทั้งสัน
 เคยไ้ยินชินหุ้ซอริ
 ไม่ยอมเปลี่ยนรูปทรงอยู่คงที่

บางส่วนพังครืนสงครามก็ตามที
 เข้าถนน Bismarck ท้ายอยุธยา
 สร้างเขตแบ่งกำแพงก่อต่อเพิ่มเติม
 กรุงเบอร์ลินดินที่กลียุค
 ตะวันตกสุขสบายทั้งกายใจ
 เมืองเมืองเคียวปกครองถึงสองอย่าง
 พลเมืองหดหู่ทุกคน
 ส่วนทางค่านองักฤษฝรั่งเศส
 ควรแก่การสรรเสริญยกเป็นขอ
 ไม่เห็นทรากสงครามงามยิ่งนัก
 เห็นแต่คึกใหญ่โตงามโอฬาร
 ส่วนเบอร์ลินตะวันออกคอกยังยุ่ง
 คนทนอยู่ไปไม่เสวย
 ขอฟื้นองผองไทยจงไต่คิก
 เข้าที่โหนดียหายนั้นบันดาลกล
 ให้ทำงานเพื่อรัฐหาอิฐฟอส
 ประชาชนจนกรอบทุกกรอบครัว
 แต่ใครเล่าจะทนอับจนอยู่
 บ้างก็พึ่งพ่อแม่ที่แก่กาย
 ค่อมมูนีสต์บีกกำแพงทุกแห่งหน
 มั่นก่ออิฐบีกหมกสลกครัน
 ข้างกำแพงมีคนตายอยู่หลายศพ
 ไม่ว่าเค็กว่าแก่แย่งจริงจริง

เขากุลูกุฮอสร้างเหมือนอย่างเดิม
 ชมประตู Brandenburg ที่ถูกเสริม
 รัสเซียเริ่มบีกถนนห้ามคนไป
 เห็นทุกข์สุขเคียงคู่อยู่ใกล้ไกล
 ตะวันออกชอกในใจปวงชน
 เขตแดนข้างรัสเซียนั้นเสียผล
 แสนยากจนค้นไร้หาไม่พอ
 รวมทั้งเขตมริกันทั้งนั้นหนอ
 เขาสร้างก่อกรุงใหม่วิไลตา
 สิ่งปรักหักพังยังสุคหา
 คล้ายกับว่าไม่เคยพบการรบเลย
 ทั่วทั้งกรุงหักพังนี้จริงเฮ้ย
 ต่างเฉยเมยลำบากเพราะยากจน
 ที่ลัทธิคอมมูนีสต์ประสิทธิผล
 บังคับคนสนตะพายเหมือนควายวัว
 ใต้เท้าไพร่เขาไปหมกม้นกตหว
 จนกว่าตัวจะสิ้นแรงเหี่ยวแห้งตาย
 บ้างทั้งคูนองพิลลยหนีหาย
 หนีเข้าฝ่ายเสรีทุกวี่วัน
 คึกขันบนตามหน้าต่างก็ขวางกัน
 คอยกวักขันไ้ยามไล่ตามยิง
 เพราะคึกหลยข้ามเขตทุเรศยิ่ง
 มันยังทั้งคินพลาตอนาใจ

ชนชาติเคียวภาษาเคียวเจียวยังแยะ
 ใจเหมือนสัตว์ลัทธินี้หรือไร
 เทียวเล่นรถเลียบก้าแพงทุกแห่งหน
 เขายักไม้กางเขนไว้เพื่อให้รู้
 ขออย่าให้ไทยเป็นเหมือนเช่นเขา
 ต้องทิ้งพ่อทิ้งแม่แก่ชรา
 พระเลื้อเมืองทรงเมืองอันเรืองฤทธิ์
 อิกคุณพระมหากษัตริย์เป็นฉัตรชัย
 ช่วยอย่าให้ไทยแยกแตกเป็นสอง
 ให้พันธียคอมมูนิสต์ที่คึกการ
 ชมเสรีจสรพกลัทธิโซเตลไม่เป็นสุข
 แยกถิ่นฐานบ้านช่องให้หมองมัว
 คำวั้นนี้มีเชิญเจริญอาหาร
 ส.ม.ค.ม. บ.น.° เขาเห็นใจ
 กว่าเสรีจก็เมากลับเข้าห้อง
 หมกเรียวแรงแข้งขาเมื่อยกายิน
 พอรุ่งเช้าเก่าโมงตรงตามนัด
 จะหลบไปก็ไม่ทันมันนัวเนีย
 ต้องเดินตามหล่อนไปไม่ขึ้นซัก
 ไปค่ายพักกันก็หลบให้พบบุ
 ที่หนีมาจากบ้านตะวันออก
 กลัวจะเป็นสลายพวกไค้กิน

แบ่งพวกแกพวกฉันท่ากันไค้
 เชิญชาวไทยไปรคคิพินิจดู
 เห็นที่คนฝั่งกายอนอนตายอยู่
 ใจหตุไม่เพลินเจริญตา
 ต้องแยกเหล่าเผ่าพงศ์แยกวงศ์
 แบ่งพาราเป็นสองให้หมองใจ
 ไปรคพิชิตปรบักย์ให้ตกชัย
 คุณพระไตรรัตนาคะชาชาญ
 ไปรคคุ้มครองถิ่นไทยอันไพศาล
 มารังความขอให้แพภัยตัว
 ไค้เห็นทุกข้ออย่างถนัดถิชั่ว
 แยกเมียผัวลูกเต้าเครือทรวงใน
 ต้องไปงานกินเนอร์ไม่เผลอไผล
 เชิญทั้งไทยกับลังกาให้มากิน
 อยากเที่ยวมอง Night life คุ้ให้สิ้น
 ชมเขอรลินกลางวันมันยังเปลี่ย
 ยายนมฟักโผล่เข้ามาเราหน้าเสีย
 แก้วเยี่ยบนขวางกลางประตู
 ชนรยัสคันงามอร่ามหรู
 จะไค้รู้เรื่องราวชาวเขอรลิน
 ว่ามาหลอกหรือจริงที่ทั้งถิ่น
 มาหากินข้ามเขตมิเลศนัย

เขาซักไซ้ไล่เรียงอุตุลุด
 ท้องอยู่ค่ายหลายวันซักกันไป
 ออกจากค่ายไปสภา เวลาบ่าย
 นึกจะได้กินกลางวันกันทั้งมวล
 รองประธานสภา^๒ มาร่วมด้วย
 พูตกันถึงครึ่งชั่วโมงจึงลงไป
 กินกันอยู่ชั่วโมงกว่าจึงราชข้อ
 มีล่ำสาวคนเคี้ยวเขี้ยวชาญชิน
 ต้องวิ่งรอกไปมาน่าสงสาร
 แปลงกฤษฎาเขยอมนั่นขึ้นสันที
 พอกินเสร็จรีบลาออกมาได้
 มีเวลาเดินเที่ยวเที่ยวเสบาย
 ถนนใหญ่ในเมืองนี้สร้างคึกมาก
 ทุกแถมมีอุโมงค์ไว้ให้ผู้คน
 ไม่ต้องรอรถราเมื่อขากแซ้ง
 กำลังข้ามหน้าเวกมันเข็กไฟ
 ถ้าเมืองไทยทำอุโมงค์ให้ลงลอค
 ทั้งลูกเต็กแจ็กเงินคงยินดี

เดิน Window Shopping คุลิ่งของ

จะหยิบถือน้อหากลับบ้าน
 ซอแต่ของที่ระลึกให้คนถึง
 ถึงเบอร์ลินดินที่มั่งมีเงิน

ดูพิธีทางท่าตอนปราศรัย
 จนแน่ใจจึงจะปล่อยให้ลอบยว
 รัชฉินฉายพร้อมกันในทันด่วน
 เขากลับชวนเข้าประชุมมากลุ่มใจ
 เพื่อกอยช่วยตอบปัญหาถ้าสงสัย
 ห้องอาหารขนาดใหญ่อยู่ใต้ดิน
 จะคุยต่อกันไปอีกไม่สิ้น
 เพียงไต่บินแปลไต่ในทันที
 คอยฟังการเจรจาตามหน้าที่
 แก่ไม่มีความสุขสนุกเลย
 สบายใจนักหนาเจ้าข้าเอ๋ย
 เพิ่งได้เคยเฝ้ากรวยสบายตน
 จะข้ามฟากไม่ต้องข้ามตามถนน
 จรกลเดินลอคอย่างปลอดกลัย
 เคี้ยวไฟแคงไฟเขี้ยวน่าเลี้ยวไล่
 รดแล่นไล่เคี้ยวขาไม่ปราณี
 คนต้องเลี้ยวอาจจะลอคไปหยอกซี่
 เท่ากับมีเวจไวท์ใต้ดิน
 ล้วนแต่มองต้อใจไปทั้งสิ้น
 เกรงเรือบินจะกักน้ำหนักเกิน
 ว่าครั้งหนึ่งเคยมาเวหาเห็น
 เมืองเจริญเพลินเพลิดเป็นเลิศคึก

มีทั้งสุขทั้งทุกข์ชุลลกชุลลิก
 มีทั้งเงินทั้งรวยชวยอปรัย
 เป็นผลของสงครามที่ตามคิก
 เพราะชีวิตเลือนำชาติพินาศไป
 ยี่สิบห้ากัณยา ๑ ขอลาแล้ว
 จากนงลักษณ์ยักษิณีศรีโสภ
 ทำโมงครั่งถึงเวลาจะคลาเคลื่อน
 เห็นแม่ช้อโบกหัดสวดศักดิ์
 ทำสัณนาทีกว่ากัมาถิง
 เมือง HAMBURG ทำเรือเหลื่อจะงาม
 กงสุลไทยใจก็อาว้นัก
 อยู่เมืองไทยมาแต่ก่อนร่อนชะไร
 แก่ก่อนวัยชบัสอย่างรุจิ
 เข้ากับไทยได้สนิทไม่บิกเบน
 ไม่จับมือถือแชนเชคแฮนคัต
 จรรมนิยมเกิมของไทยฝั่งใจจำ
 ทั้งจับมือก้มคำนับแล้วรับไหว
 เพราะผู้ใหญ่เริ่มก่อนสอนไม่คั
 จะเอากันอย่างไหนก็ไม่แน
 จรรมนิยมไหวไทยนี้คัไม่เบา
 เห็นนาย Link วันทาน่านับถือ
 แก้วเรือนเมืองไทยในใจจน
 แล้วแนะนำผู้แทนรัฐที่จักให้

มีทั้งรักทั้งเกลียดคคอบเลียบคลี
 สุกแต่ที่เจะโคนอยู่โชนใคร
 ผู้พิชิตเข้าบังคับขับไล่
 ต้องจำใจรับกรรมที่ทำมา
 ให้ผ่องแผ้วทั่วกันล้วนหรรษา
 ขออ้อลาเบอรลินสิ้นกันที่
 เกรืองบินเลือนลือกถึงออกกััง
 หลับตาขี้หน้หน้ากลัวมาตาม
 ณ ถิ่นซึ่งผู้คนอยู่ล้นหลาม
 ครั่งสงครามพังพินาศอนาถใจ
 กล้วยยักรักพสุธาเคยอาศัย
 จนพุกไทยได้ถนัดพึ่งชัคเจน
 ประหนึ่งมิตรที่มาเยือนเป็นเพื่อนเล่น
 เทียวตระเวนยกมือไหว้แบบไทยทำ
 ไหว้แต่พอเหมาะสมควรแล้วจำ
 ไม่เฝ้าป้ารุ่มร่ามทำสามที่
 เหมือนที่ไทยกำลังหัดอยู่บัดนี้
 ประเพณีวิลาสแล้วชาติเรา
 ทำยากแย่งกันมันน่าเศร้า
 กลับจะเอาของใหม่เข้าไปปน
 พนมมือแต่มาอย่าฉงน
 คึกว่าคนไทยเราเก่ากลา
 เพื่อพาไทยไปชนให้สมหน้า

มีโปรแกรมบอกบทกำหนดมา

พี่เลี้ยงไทยคนนั้นที่จะแย

คุณำตาทำทางวางตัวนัก

ทั้งขลุ่ยฆ้องหลังปลงสังเวช

เงินรับรองมีไว้ให้ใช้เจียว

พูดอังกฤษก็จะมีติดที่จะมาก

คล้ายคล้ายชาวตะวันตกขึ้นกระไร

นั่งรถบัสดึกพามาที่พัก

กงสุลไทยเลี้ยงกลางวันไม่ฉันทา

โฮเต็ล “เขอรลิน” นมัทกว่าง

ใกล้ท่าเรือใกล้รถไฟก็ไม่เขา

ตอนบ่ายไปท่าเรือไม่เบื่อหรรษา

ชมแม่น้ำ Eibe ทะเลใน

เห็นท่าเทียบเรือเล็กจะนับ

ทั้งเรือใหญ่เรือ่น้อยต่างคอยรอ

เป็นท่าเรือใหญ่โตโอฬารัก

ลงน้กเทียบเปรียบกับไทยใครจะกั

ใหญ่กว่าพันเท่าของเราแน่

เสียเวลาพาจรครึ่งก่อนวัน

มีท่าเทียบเรือใหญ่ได้สามร้อย

มี Crane เกือบเก้าร้อยน้อยเมื่อไร

เป็น Free port ภายในใหญ่เหลือหลาย

ทั้งเวลาสถานที่พร้อมพรัก

เป็นชายแก่กลางคนพิกุลหนัก

ไม่น่ารักน่าพิศลักษณ์เดียว

ยิ่งทุเรศเหลือคณานับเห็นขว

ไม่พาเที่ยวพาเลี้ยงให้เกลี้ยงไป

ทำเม้มปากขบเลี้ยงสำเนียงให้

ขลิบทวนไว้วีวขางเหมือนหางปลา

ไม่ใหญ่่นักแต่มีซอลอนักหนา

คุยตลกไปกษาภาษาเรา

ตั้งอยู่กลางใจนครไม่นอนเหงา

หายชบเซาครึกครื้นพอชื่นใจ

เขาพาออกเรือแล่นแสนผ่องใส

ช่างกว้างใหญ่ไพศาลธารละออ

เรือก็คึกคักจอกทอศมม

เข้าเทียบต่อถ่ายสินค้าประตามิ

ไม่เคยนึกว่าจะเป็นเหมือนเช่นนั้น

เห็นสุดที่จะนำมาจำพัน

เพราะเพียงแต่แล่นรอบผ่านขอบซัด

ของเรานั้นห้านาทีหมดที่ไป

เรือลำน้อยสามร้อยกว่าเข้าท่าได้

Ware House ใหญ่มองดูสุกสุก

จะซื้อขายตามสมัครกันนักหนา

แต่ห้ามเขาเข้าไปในพารา
 ทั้งอุ้งทั้งอุ้ยอ้ยหรือนั้น
 เรือแสนคันเข้าไต้ใหญ่เอากว
 เทคนิคต่อเรือใหม่ก็ไ้เล่น
 หัวถึงกลางกลางถึงท้ายแยกย้ายกัน
 เรือสักหมื่นแสนคันไม่ทันซ้ำ
 เข้าต่อกันไ้สนิทคึกเข้กั
 เราแล่นเรือชมกันเกือยบันคำ
 จิบสุราเย็นเย็นเป็นครั้งคราว
 ขาคนนางฟ้ากัยคนทวอยู่ไ้ไหน
 อกระที่กันก่อนากที่ขาดแคลน
 ชมเส่ร็จสรรพนักจะกลับมามีทำ
 ไ้ชวนยังฝั่อยู่คูล่วง
 เราเดินเดินเห็นฟ้ามาเทียวท่อง
 ยังขาดแต่่มคนที่คืออย่างไ้
 ต้องลงลิฟต์กันไ้ไ้สมุทร
 ลิฟต์อะไรใหญ่โตมโหฬาร
 บรรทุกคนหลายร้อยน้อหรือนั้น
 เปิดประตูลู่ลมค้พอตรง Way
 มีฟุตปาทสองข้างเดินทางเท้า
 พวกเรารีบเดินไ้ไ้ไม่ประวิง
 เดินรีบรุดสุดทางอีกข้างหนึ่ง
 พอลิฟต์หยุดเปิดประตูคนกรูมา

อยู่ไ้ทำแล้วไ้ไม่มีภาชีอัน
 ไ้ใหญ่สะบันงาไ้หลายสถาน
 มีทั้งคาน Slip Way ชั้น A one
 เขาสร้างเป็นสองส่วนชวนไ้ชวน
 พอเส่ร็จพลันเอามาต่อไ้พอกั
 ต่างสร้างมากคนละครึ่งรุ่งถึงที่
 ไ้ไม่ต้องมีที่สร้างไ้กว้างยาว
 กลางลำน้ำค้คลันฟองละของขาว
 เป็นสุขาวอยู่สถานพิมานแมน
 ชักผลไ้ผลพันเผื่อในเรือแล่น
 ไ้เหมือนแม่น้ำเมืองสวรรค์เป็นมันคง
 เขากลับพาข้ามฟากลากไ้ส่ง
 จะไ้ลงลอคลำแม่น้ำไ้ไป
 แล่นเรือล่องลำน้ำทำแล้วไ้ไร
 เขาพาไ้ไ้ไ้เห็นเป็นขวัญตา
 แล้วไ้ไปหยุดสุดที่กลั๊กนั๊กหนา
 Motor car ผู้คนไ้ขับเป
 รถยนต์อีกสัยคันไ้ไม่ทันเห
 ลอคเอลไ้ไ้ไ้ไ้เล็คลำจริง
 ตรงกลางเขาทำไ้ไ้ไ้ให้ร่ว
 ไ้ไ้เห็นสิ่งพิศดารตระการตา
 ทุกคนจึงจากอุมงค์ขึ้นตรงทำ
 เข้าพาราธมย์รูกไ้ไ้ถูกทาง

กลางคืนมีการเชิญเพลิกเพลินอีก
 ไม่ยอมไปถูละครลงนอนควาง
 ตกตอนตึกคึกคักต่อคึกคักอยู่
 เทียวหาสาวฮัมบูร์กทำลูกเมีย
 ไปในทีคลับ Mehrer โอเอกินัก
 นั่งตามโต๊ะรอพบผู้ชาย
 ทุกโต๊ะมีโทรทัศน์จับพุกได้
 ก็ยกหูเรียกกันเป็นสัญญา
 ฉนั้นเรียกได้ Renate โอเอกินัก
 ทั้งเฮวบางร่างน้อยเราพลอยเพลิน
 จีบสุราคุยกันกระสันสวาท
 ผู้ชายไทยส่วนเธอเยอรมัน
 คิคราคาไม่น้อยต้งร้อยมาร์ค
 หล่อนพาไปในโฮเต็ลที่เห็นคึก
 เปิดไฟแดงแสงสีก็เหลือหลาย
 อากาศเย็นหนาวเหน็บจับตัวคน
 อัจฉริยะลั่นเลือนสะเทือนโลก
 คลื่นสมุทรผุกท่าภูเขไฟ
 กระเบนใหญ่ไล่จับฉลาม
 ฉลามร้ายว่าดากปากจะงอย
 คลื่นหยุกซัดพัดพาฟ้ากระ้าง
 นำร่องสาวเรนาได้ช่วยเทลง
 เห็นคึกคักนักหนานักกว่าเก่ง
 เพราะคลื่นจิตลมแรงแสร์ยังันคาล

เราเลี้ยงหลักปลีกกายสยายบ้าง
 เพื่อให้ร่างกายพักเพราะชักเพลิก
 เราทั้งคู่ตกลงไปส่งเสีย
 มาคลอเคลียพอให้ใจสบาย
 สาวน่ารักทั้งนั้นต่างมันหมาย
 จะศิลาเรียกร้องให้ยังมา
 เห็นโต๊ะไหนนั่งรวมงามนักหนา
 นงพางเื่องกรายตามชายเชิญ
 ช่างน่ารักน่าพิศไม่ชักเขิน
 พอเจริญตาหูหนึ่งคู่กัน
 คนสองชาติจะผสมภิรมย์มัน
 ตกลงใจไปสรวรรคในทันที
 จำต้องฝากรักไว้ให้เต็มที
 นอนจุ๋ในห้อยกันสองคน
 เปลี่ยนผิวกายเป็นชมพุกุได้ผล
 ให้หล่อนปรนนิบัติไม่ชักใจ
 พายุโกรกชอกหินแผ่นดินไหว
 ชักเรือไทยไหลลงร่องเข้าช่องน้อย
 เสียงตุ้มตามน้ำนองเป็นฟองฝอย
 ถูกซบตัวหัวห้อยเป็นง่อยง
 ลมเบาบางเรื่อยยังคึกเพราะพิษสง
 แล้วนั่งปลงสังเวชอาเพศพาน
 ไม่ถึงเพลงตกม้าน่าสงสาร
 ให้สังขารเหวแห่งง่องแง่งไป

รุ่งขึ้นเช้าหอบสังขารทูลงานอีก
 เคียวจะหาว่าหมกแรงต้องแจ้งใจ
 คณะไทยไปที่ Municipal
 การวางแผนผังเมืองต่อเนื่องมา
 ครึ่งสงครามชัยบุรีกฤตกระเป๋
 ประชาชนนิยหายตายกันยาน
 ตามในสี่ส่วนพลังลงท่งสัน
 ทั้งผู้คนจนตรอมคองมแงม
 เข้าไปในห้องโถงที่โล่งกว้าง
 ท่งถนนหนทางทำอย่างดี
 แบบคึกคักหอย่อส่วนประมวลงหมก
 เป็นคึกใหญ่ไร้ห้องไม้ต้องชิง
 ไม้ต้องจอบครุ่มร่ำตามถนน
 คนทำงานร้านรวงท่งป่วงไป
 ทำให้ถนนหนทางกว้างเหลือหลาย
 ไม้ค้ำคั้งหนทางกลางพารา
 ชมการวางแผนผังเมืองเรืองใหญ่ใหญ่
 จึงสวสยสงคองตามท่งวาง
 ชมการวางแผนผังเมืองเสร็จเรืองแล้ว
 พฤกษชาติคายคามี่ค่าควร
 งานประกอบคูปณานาชาติ
 ให้เห็นความงามงคปรากฏมี
 ล้วนแต่ออกคอกสล้างในกลางสวน

จะหลบหลีกก็ไม่เหมาะเขาเยาะได้
 รีบครรรไลไปค่อไม่รอร่า
 ท่า่งพากันเข้าคู้ให้รู้ว่
 สร้างพาราขึ้นใหม่วิไลลาน
 จนพั้งเป็คเบ้งลงน่าสงสาร
 เหลืออาคารไม้ก่ห้อย่อมพอมซ่อมแซม
 เห็นแต่คินกัยขารบ้านหรือมแห้ว
 ที่พักแรมจะอาศัยก็ไม่มี
 มีแผนผังท่งวางต่างต่างสี่
 เหมือนกับที่เราเห็นเป็นจริงจริง
 ที่จอบจอบจอบร่าชมยิ่ง
 รดยนต์ท่งขึ้นไปจอบคอย่างปลอกกัย
 แพลดที่คนอยู่มากฝากรดได้
 ฝากรดในอาคารนานเวลา
 รดยนต์แล่นแสนสวายท่งซ้ายขวา
 การจวรจกัทุกที่ท่ง
 สร้างตามท่ง Design ใดท่งอย่าง
 ไม่ก่อสร้างผิดกำหนดกฎท่งมวลง
 เขาพาแนวค่อไปที่ในสวน
 จะเชิญชวนชมชื่นรณฤค
 สุกจะวาคำกลอนอักษรศรี
 พันธุ์มาลีหลายอย่างต่างต่างไป
 กลิ่นอบยวลไปหมกสี่สกลไส

ภูมิรินทร์วอนเที่ยวชอนไช
 ถ้ามันพุ่มนุชสุดที่รัก
 คอยซัชมชวนสนั่นสรราญ
 กลิ่นกุหลาบซาบซ่านแรกบานแย้ม
 คงหอมกว่าบุปผาที่มาชม
 หวนคำนึงถึงกลอนสุนทรภู่
 “อันร้อยรสบุปผาสุมาลัย
 คึกยิ่งเห็นเป็นจริงสิ่งที่ว่า
 ส่วนสตรีทักทิมและชมเชย
 เราเดินดูนเมื่อขลุ่ยเมื่อขลุ่ย
 อากาศเย็นเยือกไปไทยทั้งปวง
 ส่วนพฤษภาเหลือจะใหญ่เดินไม่ทั่ว
 พาลักเลาะเหาะเหินเดินภา
 นั่งสองคนปนกันไปไม่ต้องห้าม
 ชนกระเช้ากรำฝนพิกลครัน
 กระเช้าห้อยต่อแฉ่งแกว่งเขกโยก
 อยู่สูงกว่ายอดไม้ใจควิกควิว
 พอชมเสร็จรีบลงไม่คงอยู่
 อยากรู Wram's eye view นีวจะตาย
 ท่านประธานการประกวดอยากอวดของ
 เราอยากชมทรวงทรวงนวลนงราม
 เขาจัดเลี้ยงกลางวันกันเสร็จ
 เดินเที่ยวหาซื้อของที่ท้องใจ
 รองนายกเทศบาลท่านเชิญเลี้ยง
 กินน้ำชากาแฟไม่แฉ่งอน

เกสรในร่วงหล่นไม่ทนทาน
 มาเดินเรียงเคียงพัศตร์สัศครุสมาน
 สุมามาลัยยิ่งจะหอมเมื่อหอมดม
 หอมกลิ่นแก้มนางเยาว์เข้าผสม
 ประทีนโฉมโฉยพุ่มทั่วกรุงไกร
 ท่านคงรู้รสสตรีคิไลน
 จะชื่นใจเหมือนสตรีไม่เลย”

มวลบุปผาคมคึกอยู่เฉย
 ไม่เฉยเมยระริกรนให้ชื่นชวน
 ฝนโปรยปลิวจากฟ้าณาสรวง
 ยังเดินควงชมต่อไม่รอร่า
 เขาเอาตัวนั่งกระเช้าให้เข้าท่า
 Cable car เล่นเลื่อนเคลื่อนตามกัน
 ถ้าขึ้นสามลวดอาจขาดสะบั้น
 มาชมพันธุ์ดอกไม้ Bird's eye view
 มองชะโงกลงไปแล้วใจหวี
 ถ้าลวดหิวกั๊วขาดชีวิตม้วย
 มาพาดูสูงส่งยิ่งเหลือหลาย
 ชวคเห็นหลายอย่างที่มันดีงาม
 ให้เรามองแต่ดอกไม้นในสนาม
 ประกอบความงามของดอกไม้น
 รีบระเห็ดกลับโรงแรมยังแจ่มใส
 พอสี่โมงตรงไปใน Town Hall
 ไม่บ้ายเบี่ยงรีบมาหน้าศาลอน
 เห็นเขาค้นรับไทยด้วยใจจริง

คำวนนพเลียงผาคึงข้าง
 จึงออกปากเชิญไทยไม่ประวิง
 ต้องพากันขันลิฟต์หลายสิบชั้น
 ฝากกระเฏาะรอบค้ำให้ท่านลง
 ข้างล่างเป็นโรงเบียร์สร้างเสียใหญ่
 ไม่มีเหล้าให้ดื่มปลื้มอุรา
 เพราะเหล้าแพงเบียร์ชิมบูร์กถูกเป็นขี
 ซ้ายยังหาว่าไทยไปกันเกิน
 กินเสร็จสรรพพลับมาไม่เข้าอยู่
 เรือง My fair lady มีแต่เพลง
 เราหลบหลีกปลีกตัวไม่มัวช้า
 พากันย่ำตามตรอกเที่ยวชอกซอน
 คว้าอยากกรูอยากเห็นเป็นไหน
 จะเป็นจริงตามยุบลหรือปนเงอ
 พอมาถึงที่หมายเห็นชายแยะ
 ข้างกินเหล้าเมาเป่เคินเซชวน
 ผู้หญิงนั่งในห้องช่องกระจก
 ล้วนแต่งตัวย้วยวนกวนหัวใจ
 เหมือนสินค้ำวางไว้ที่ในตู้
 ก็เข้าไปในร้านแหวกม่านมอง
 ห้องแรกแรกค่อยยังชั่วอิตัวสาว
 ยิ่งลึกไปในตรอกบอกศาลา
 ราคาคกลงลียี่สิบมาร์ค
 ไม่น่าอวดทรวทรวงให้ปลงใจ
 ผ่านอีกห้องมองผู้คนแยะ

เหลือสตกังค้มากมายหรือพรายสิง
 เลิกอบนึ่งอมทรัพย์ค่ารับรอง
 ยอดคักกันทำคักที่ขายของ
 เทียวเคินมองชิมบูร์กสตุลกลูกตา
 คนที่ไปต้องกินเบียร์เราเสียท่า
 จึงรู้ว่าเหตุไฉนจึงได้เชิญ
 อาหารมีสองอย่างท่าทางเป็น
 แกนั้เพลันลิ้มหัวของตัวเอง
 บ้างไปตุละครไม่นอน खेल
 บ้างกริบเร่กลับไปหลับนอน
 เทียวเคินหาห้องกระจกพสกสกลอน
 ที่พักผ่อนหย่อนกายชายชาวเรือ
 เคยเห็นในภาพยนตร์คัลลันเหลือ
 หลอกให้เชื่อให้ชมไม่สมควร
 เคินเคาะแคะนงรามทรามสงวน
 ถูกเชิญชวนยักยืมกรุ่มกริมไป
 อวดหน้าอกแชนชาหน้าผ่องใส
 ชายคนใดชอบพอเข้าค่อรอง
 ใครยากค่อยากชมประสมสอง
 พาประคองขึ้นหอไม้อร่า
 พอแก่หนาวแก่เหนียวเมื่อยสังขาร
 ไกลัชรอวันเผละละเทะไป
 ใครจะฝากรักหล่อนหลับนอนได้
 ไม่มีใครเหลียวแลสาวแก่เลย
 ลองเวียนแวะเข้าไปดูไม่อยู่เลย

ได้เห็นแล้วอนาใจด้วยไม่เคย
เป็นชายจริงหญิงแท้สักแค่ไหน
มาเล่นเราเข้าให้ไม่ได้การ
ให้สงสัยในอรานักน่าขัน
โสเภณีไม่มีที่เมืองไทย
จะแก้ไขอย่างไรคงไม่ตก
การจะห้ามการราคานั้นยากครั้น
กลับเสียหลายหลายอย่างในทางโลก
เพราะมีนางขิงเงาเฝ้าร่างกาย
ทั้งเด็กสาวเด็กหนุ่มสุนทรวศ
มันเช่นฆ่าบิณฑบาตเขาทรากโยน

ออกจากตรอกซอกซอยรีบดอยกรูด
เห็นกระเทยแล้วกลัวแล้วหนี
กลัวมันลอบสอยกลับเรายับแน่
ชวนกันมา Tabu คุลาคเลา
จับสุรานารีก็อยู่
นางระบำเปลื้องผ้าขั้วอารมณ์
จะดูไปใบเล้าก็เท่านั้น
เพื่อให้เกิกกำลังวังชา

ยี่สิบเจ็ดกันยา ๖ ลาซิมบูร์ก
พออยู่ไปได้อีกนานกาลจำเนียร
แต่รู้จับาลเยอรมันตะวันตก
ที่อุทลัห์เชญูมาชมงาน
ยามเที่ยงตรงเห็นภาสุฟ้าฟาก
กรุง COPENHAGEN เห็นแต่ไกล

คนกะเทยแต่งกายเป็นชายชาญ
เคี้ยวเข้าไปแล้วยุ่มมันพลั่งพล่าน
เลียบแรงงานเลียบทรัพย์ยุบยับไป
เยอรมันยังมีเช่นนั้นได้
การขึ้นใจเป็นคึกทุกวี่วัน
เรื่องหนักอกขี้ญู่หากามาตรวจ
ชั่วกัปชั่วกัลป์ก็ไม่ขาดสวาทวาย
กามโรคแพร่เชื้อมากเหลือหลาย
ออกซอขายขยาบโรคกันโซกโซน
ถูกพวกเปรตพล่าสวาทอย่างผาดโผน
ยิ่งกว่าโจรใจเหี้ยมจะเทียบทัน

ไม่กล้าพดพล่ามไปอกใจสัน
ชั้นสวรรค์ชั้นนพไม่เอา
ขี้เกียจแสหาเรื่องเคืองเปล่าเปล่า
ไต่ยินเชื่อว่ามิของดีชม
แต่จิตใจมันไม่สู้คนมดัม
เปิดแต่נםชมไม่เหียนเหมือนเวียนนา
ต่างชวนกันไปพักผ่อนนอนดีกว่า
เมืองข้างหน้าอีกแยะจะแยะเวียน

พบของถูกใจนักหายหนักเคี้ยว
ไว้นั้นเหียนเปลี่ยนใหม่เมื่อใด
ขอขอบอกขอบใจไว้ในนี้
เห็นบุรีเรืองรองลำพองใจ
ไป DENMARK เปลี่ยนเขตประเทศใหม่
เราบินไปหนึ่งชั่วโมงสูงโถงเตง

ตอนข้ามน้ำข้ามทะเลชกเงไล
 ต้องบินแล่นหลยหลีกปีกโครงเครง
 ผู้โดยสารตกใจใครจับหัว
 ไม่กล้าโกรธกว่าหน้าพิกล
 เรามัวปลื้มคิมเบียร์เลยเสียท่า
 แก้วกระตกเลยปากจากที่ควร
 ทั้งล้าลักทั้งจามเป็นยามยุ่ง
 เครื่องบินร้อนต่ำลงไปตรงกลาง
 รวากษ์ว่าจะถลาลงหาน้ำ
 พอสักน้ำแตะพื้นชื้นชื้น
 เลขา ฯ กษัตริย์รยาท่านมารับ
 ท่าของเขาทันสมัยในีกรัก
 ความสะอาดเป็นเยี่ยมเร็วมีที่แท้
 ฝากระจกทั้งนั้นเดินกันไป
 พักโซเคิ้ล Mercur เอื้อระเหย
 ท่านเลขา ฯ พาไปพอได้ชม
 อาหารจีนมือนคอยคี่หน้อย
 ออกเดินปะปะกันในพื้นที่
 เทียวถ่ายรูปรู้อของค้อมมองสาว
 สีส้มภูทงามเมื่อยามมอง
 ธรรมชาติเมืองหนาวช่วยสาวไท้
 ภูเขาหึงฉิวบางแตกต่างกัน
 เบียร์เคนมาร์คตามบาร์ราคาถูก
 ถำหน้าชคอกนอนหรืออ่อนเพลีย
 ของคิมเบียร์จะจะเป็นช้อ

อากาศไม่ปลอดโปร่งคูงเง
 โซสเทสเองเซดลาคว่ำหัวคน
 เหล้ารทกัทกไหลไปถึงกัน
 นฤมลขอไทยเลี้ยงโศครวญ
 ทัวถลาชวนเซหยุกเสสรวด
 เทเบียร์สวนเข้าจุกไม่ถูกทาง
 ถึงจุกมุงมองไปอยู่ไม่ห่าง
 ในระหว่างสมุทรสคแผ่นดิน
 ใจคุ่มต่ำสวคมนคักลวชนหิน
 สนามบินอย่างนี้ไม่คินัก
 พาเดินกลับไปยังในไค้ประจักษ์
 เราต่างชกชวนชมสมฤทัย
 แสงก็แนกกระจ่างสว่างไสว
 ช่างเรื่องโรนิกหนาน่านิยม
 พวกเราเลยกินกลางวันกันให้สม
 หย่อนอารมณ์ในร้านอาหารคี่
 รสอร่อยนังลิมพออิมหมี่
 จรลิมเมืองอันเรืองรอง
 หน้าขาวขาวเปล่งปลั่งแก้มทั้งสอง
 หล่อนไม่ต้องทาสีฉวีวรรณ
 กระตุ้นให้เลือดคี่เพิ่มสีสัน
 ผู้ชายนั่นหน้าแดงค้วยแรงเบียร์
 กินเป็นหยุกเป็นยาแก้หน้าเสีย
 กระปลกกระเปลี้ยคิมคิมกำลัง
 ถอกคิมอกกลับไทยใครใครสั่ง

กล้วยเป็นเมืองเลื่องลือมีชื่อทั้ง
 ชื่อคนสอปากกาสำหรัโหล
 เวลาเขียนเลือนปึกมีคชคค
 เขาช่างคิดช่างทำนำมาขาย
 ภาพศิลป์มีมากมายขายฟุ่มเฟือย
 ศิลป์เมืองนั้นมันแปลก
 ไม่เพียงแต่ให้เห็นเด่นที่นม
 ฟังที่เขาเล่ามาก็น่ารู้
 พวกหนุ่มสาวหญิงชายไม่อายุใคร
 พอเสร็จแล้วแล้วไปเขาไม่ถือ
 ไม่ยั้งยืนชันชูดเป็นคู่ชม
 ต่างถือเป็นกำไรในชีวิต
 ไม่รักษาพรหมจรรย์ให้มันจริง
 กามเสรีแบบนี้ไม่ดีแน่
 มัวพะวงหลงเล่ห์ประเวณี
 ต้องรันทดทุกท่าทั้งเรื่องแดงโร่
 ขอสาวไทยอย่าไ้จำเป็นคำรา
 เมื่อปะเหมาะเคราะห์ก็ไ้มีผัว
 บริสุทธิผดผ่องเป็นของโย
 ฟังเขาเล่าเราอยากเป็นชายเคนมάρค
 อาจจะได้ล้มตายชีพวายวาง
 เรามาเที่ยวสองวันมันไม่ชั้น
 เวลาจะคิดต่อกก็ไม่มี
 ไ้แต่ชมนางงามตามในท่คลับ
 เพราะสาวสาวทั้นเขานิยม
 ผู้หญิงสองชายหนึ่งน่าทึ่งมาก
 จะสู้ไ้ไ้ไม่ทนเราคนเคียว

เขามั่งทางศิลป์ชายยินดี
 มีภาพไ้ไปเปลี่ยกายหลากหลายสี
 ยกขึ้นชี้ผ้าหลกว้างผลดเปลี่ย
 พวกผู้ชายเดินช้อถือกันเฮย
 แล้วแม่เฮยเปลี่ยกายถ่ายให้ชม
 เขาทำแหวกแนวใหม่คู้ไม่สม
 ทั้งชนมยุ่งเหิงกระเซิงไป
 เรื่องเลือกชู้คู่กล้าน่าสมัย
 ถ้าถูกใจเสพกามตามอารมณ์
 จะคู้หรือลองเล่นเช่นชนม
 เทียวเสาะคมชมพลงแล้วขว้างทิ้ง
 คุช่างคิดเลยเกิดเกิดเป็นหญิง
 โยมาชิงสูกต่อนก่อนห้ามคู้
 ฝ่ายหญิงแย่งนั้กหมคคักคู้
 คู้ไม่คู้ถูกทะเลักชายพัคตรา
 ล้วนฉาวโฉ่ทางทรมไม่งามหน้า
 หมั้นรักษาพรหมจรรย์ให้มันใจ
 ไม่ค้องมัวขี้คยังความหลังไ้
 อันชายใดหรือจะกล้าหยามหน้านาง
 จะไ้ฝากรักไ้ไ้ไม่รู้สร้าง
 ไม่จิกจางร้างรักภคินี
 อยากเรึงร้นไ้ให้สนุกเป็นสุขศรี
 ของคู้คู้ที่ไ้ไหนจะไ้ค้ชม
 คงบ่ขยับคูกม้าถ้าไม่สม
 กามารมย์สามแล้วอันเรว่าเจียว
 คงจะฝากรักกันอย่างมันเขี้ยว
 กลัวแรงเรียวมันจะหมคค้องงคไป

คำถามท่านคัสตาวส์^๑ เลียง

ไม่ได้ลิ้มมานานอาหารไทย
ไม่ต้องพูดถึงกฤษฎิกพิศมัย
ทำไว้วางทางท่าบ้านแสง
กินกันไปคุยกันไปไม่อยู่นิ่ง
มีงานเลียงเพลงไทยไปบรรเลง
สนุกสนานบานใจอยู่ในบ้าน
ในแดนดินถิ่นไกลไทยพบกัน
รุ่งขึ้นเช้าเพื่อนไทยนำไปเที่ยว
ชมโคเปนเฮเกนให้เย็นใจ
อันเมืองนี้เป็นที่ดังของวังหลวง
ต่างเคารพยกยอมาจริง
นับได้กว่าห้าศตวรรษแล้ว
ราชบัลลังก์ยังยืนชนธูรา
ในยุโรปวงค์เก่าที่สุด
ไม่มีใครแก่งแย่งคิดแข่งดี
กรุงโซเปนเฮเกนที่เห็น
มี Towers มากมายเฉียดฉายครัน
สถาปัตยกรรมชั้นนำเลิศ
ล้วนเก่าแก่ตามกาลนานมา
Park ก็มีมากมายหลายแห่งนัก
Tipoli^๒ ถิ่นกษัตริย์ชนคน

กินเลี้ยงเกลี้ยงคักย่อยย่อยใหญ่
ท่านรู้ใจพวกเราชอบข้าวแกง
เพราะมีแต่คนไทยไม่ต้องแสวง
ต่างจักแจ้งขบขันแยกกันเอง
ทั้งเรื่องจริงเรื่องหลอกออกโฉงเฉง
นั่งฟังเพลงฟังคุยตะลุมครัน
ไม่มีการอ้อมค้อมเป็น Formal
ร่วมสรวลสันต์เฮฮาประสาไทย
เล่นรถเลี้ยวไปมาฟ้าแจ่มใส
แล้วเลยไปชมปราสาทราชวัง
คนทั้งปวงถ้อยแบบอย่างแต่ปางหลัง
จึงอยู่ยังสืบวงศ์มันคงมา
ยังผ่องแผ้วพิสุทธิการุณหน้า
เป็นประชาธิปไตยไ้ร้อยปี
ไม่อุทลุตฆ่าฟันกันขึ้นปี
ไม่เคยมีปฏิวัติเพราะชักรัน
เป็นสุภคิรองเรืองเมืองสวรรค์
เห็นช่อชนพิสดารตระการตา
แสนประเสริฐเชิดกลิ้งงามนักหนา
เขารักขานินยงอยู่คงทน
คนไท้พักผ่อนกายคลายหมองหม่น
เที่ยวเดินวนเวียนชมอยู่ถ่มไป

๑. พล. ท. หม่อมเจ้าคัสตาวส์ จักรพันธุ์ เอกอัครราชทูตไทย

๒. Qmusement park

มีโรงหนังโรงละครให้หย่อนจิต
 มีทั้งร้านอาหารสำราญใจ
 ไปชมสวนริมน้ำงามล้ำเหลือ
 มีเงือกน้อยคอยท่าทุกนาที
 คอยคุเรือเข้าออกนอกแม่น้ำ
 เป็นฝีมือ Eriksson ปั่นขึ้นมา
 ซึ่ง Christian Anderson บรรยายไว้
 แด่คนักเล่านิยายที่ขายดี
 หยุครดให้เพื่อนชายถ่ายรูปเล่น
 ใจระลึกรักอยากฝากตัวตน
 ยืนถ่ายภาพเพ่งพิศพิณิจพัศตร์
 ทั้งเนือควันมคมัสมนารี
 จะออกลูกอย่างไรทางไหนหนอ
 เงือกตัวผู้อยู่ที่ไหนไม่เห็นมา
 นำสงสารเงือกน้อยละห้อยจิต
 ถ้าแม่พันธุ์เจ้าอยู่เย้ายวน
 เทียวกันอยู่จนเย็นเห็นหมดสิ้น
 หัวหน้าคณะเลี้ยงตบขอบพระทัย
 รวมทั้งข้าราชการสถานทูต
 เทียวเมืองนี้ยามเย็นเพียงสามวัน
 ชาวเคนมาร์คเขามิใคร่จิต
 เคยคิดต่อค้าขายมาหลายกาล

เชิญเลือกพิศเลือกชมสมสมัย
 ทั้งเล็กใหญ่เลือกกินตามอินคิ
 คนไม่เบื่อมากันทุกวันวี่
 นั่งอยู่ที่โชคหินผินพัศตรา
 เป็นประจำใกล้ฝั่งนั่งเชิดหน้า
 ตามนิยายปรัมปราของธานี
 เขาใช้เป็นสัญลักษณ์เทิดศักดิ์ศรี
 หนังสือผ่านตามหาชน
 เคียงเงือกสาวพราวเด่นไต้เห็นหน
 ให้เป็นคนเขียนนิยายที่ขายดี
 ช่างน่ารักเลอเลิศประเสริฐศรี
 เลียบแต่มีท่อนหางเหมือนอย่างปลา
 หางหุ้มห่อมีคติคติโค่นขา
 ให้เห็นหน้าตาข้างน้องนางครวญ
 خاکคู่คิคุครองปองสงวน
 พี่จะชวนชอกเกล็ดให้เสร็จไป
 คำไปกินอาหารร้าน Shanghai
 ทานทุกใหญ่กับชายาพร้อมหน้ากัน
 ไถ่หนังผูกเงาเชซาอัน
 เป็นสุขสันต์คล้ายกับว่ามานมนาน
 ต่างนึกคิดไทยเหมือนเป็นเพื่อนบ้าน
 สัมผัสสมานมันสนิทธิมิตรสัมพันธ์

รุ่งขึ้นเข้าเก้านาฬิกาเศษ
ถึงเจ็อนน้อยลอยเด่นเห็นทุกวัน
ท่านคัส ๑ กับชายาก็มาส่ง
ท่านช่างก็เหลืลันกับคนไทย
เครื่องบินขึ้นสู่ฟ้าอากาศ
หลับสำราญนานนมมีลมโชย
สองชั่วโมงพอคึกที่มาถึง
นึกพบกันมันไว้ในลอนดอน
เข้าในห้อง v.i.p. ไม่มีเจ้า
ถึงนั่งรวมทราชมสวาทไม่คลาคลา
เห็นแต่เมียคนอื่นไม่ชื่นจิต
ฟังแต่มีตรสะกิดล้อแล้วท้อใจ
คุณประยูรคุณสมศักดิ์ก็ชกอยู่เรื่อย
จะไปไหนก็ไม่รอกต้องทอของค์
ถึงตาเราเข้าข้างกลับห่างเหิน
ไม่กล้าสู้ความหนาวปวศร้าววัง
นั่งรถมากับอคุล^๑ ขอบคุณเขา
พักอยู่บ้านคุณแดง^๒ ไซ้แสรงลง
ถึงโฮเต็ล Kensington Close นั้นแล้ว
พากันเข้าที่พักพำนักราช
เก็บกระเป๋าข้าวของเข้าห้องเสร็จ
หาอาหารกลางวันในทันใด
แต่ไม่มีของเมาเบียร์เหล้าขาย

ลาจากเขตเคนมาร์คขอฝากฝัน
มาชมพลันแล้วก็พรากจากกันไป
ขอกราบลงตรงบาทาชัชฌาสมัย
ระลึกในกรุณาไม่ราโรย
ต่างพากันพักผ่อนอ่อนระโหย
ไม่วายโวยพุดจาต่างลานอน
ณ ถิ่นซึ่งจะประสบพบสมร
ทวยหาจรณอาลัยที่ไกลมา
นั่งสรวลเครวรัญจวนคร่ำครวญหา
ลืมนั้นที่ภัสสตาหรือว่าไร
ทวยมึงมีครไม่มารับเหมือนอนขัยไส
อีกเมื่อใดจะสมรักได้ซักจง
ไม่ขบเมื่อยเกลียวกลมสมประสงค์
ให้องค์นวกเฟ้นแก้เส้นดั่ง
มัวเพลิกเพลิดลอนดอนหรืออนนซึ่ง
พม่าถึงจึงไม่รับประทับทรง
ที่บอกเล่าเรื่องน้องไม่ต้องห่วง
เห็นทั้งปวงเรียบร้อยค้อยสยาย
ล้วนผ่องแผ้วพร้อมจิตมิตรสหาย
ต่างแยกย้ายกันอยู่เป็นคู่ไป
รีบระเห็จลงมาไม่ช้าได้
ขนมจีบใหญ่ร้านเงินน่ากินดี
ซังกะต่ายกินกันขม้นขมิ

พอเสร็จสรรพกลัปลันในทันที
ที่เรียกว่ามหานครลอนดอน

Westminster City ที่เวมมิง
ทิง Borough ที่เห็น Kensington

รวมเรียกว่ามหานครลอนดอนนาม
กลายเป็นเมืองเรืองโรใหญ่ที่สุด
หรือใหญ่เท่า TOKYO เปรียบเมื่อไร

ตั้งอยู่บนฝั่ง Thames เกษมสุข
สร้างสะพานข้ามฟากมากเหลือทน

ถ้าอยากชมทิวทัศน์ซัดอีกนึก

อยู่ตรงโค้งแม่น้ำลำตระการ

เงาออกโบสถ์ Saint Paul นอนในน้ำ

Westminster Abbey เก้าระไว

ข้ามสะพานเวสต์มินสเตอร์เออยิ่งซัด

Tower สูงโอฬาริก คึก Big Ben

รัฐสภาที่เห็นได้เด่นชัด

แบบ Gothic งดงามอร่ามดี

ถนนเลียบริมน้ำท่าเสียวสวย

มีทางเท้าซิดฟิงทิงฟัก

ผ่าน Somerset House เข้าถนน

ถึงลานใหญ่ชมชั้นรัตนธรา

แม่ทัพเรือชอกังของอังกฤษ

นำกองเรือโรมันจนบรรลัษ

ท่านทำบุญคุณแก่ชาติไม่ชลาทขาม

ถึงแม้ตัวจะตายวายชีวา

อนุสาวรีย์ที่สร้างไว้

จรลัษเมืองอันเรืองรอง

เนื่องจากมีเขตขัณฑ์ขัณฑ์เป็นสอง

เป็นเมืองน้องลอนดอนนครงาม

มารวมกันเข้าด้วยช่วยเป็นสาม

โปรดทราบตามที่เล่าให้เข้าใจ

เปรียบประดุจ New York จะบอกให้

คนอาศัยอยู่ประมาณเก้าล้านคน

ถูกละหุกขวยยานผ่านถนน

ทั้งล่างบนเข้กเสร็จเจ็ดสะพาน

ต้องไป Waterloo Bridge พิศทุกบ้าน

ทั้งอาคารทั้งวัดเห็นชัดไป

ช่างเลิศล้ำจิราจะหาไหน

ทั้งยังได้เห็นสภา Parliament

เห็นถนัดหอนาฬิกาเด่น

ทั้งเข้าเย็นแห่งหังระฆังดี

สถาปัตยกรรมคร่ำคร่าไม่ทาสี

ลอนดอนนั้นเก่าแก่น่าแลนิก

ตกแต่งด้วยพันธุ์ไม้ให้ประจักษ์

ล้วนน่ารักน่าเพลินเจริญตา

เลี้ยวซ้ายวนแล่นมา Trafalgar

ภูหน้าตา Lord Nelson ขวัญฤทัย

ซึ่งพิชิตศัตรูผู้รุกรไล

ก็อังกฤษไว้ได้เมื่อสมัยมา

อันคุณงามความดีมีหนักหนา

แต่นามายังอยู่คั่นคร

อยู่กลางใจเมืองลือชื่อกระฉ่อน

Trafalgar Square อยู่นั่น
 ส่วนที่เทียวกลางคนระรอนรัก
 มีโรงหนังโรงละครโรงพ่อนรำ
 ใครอยากทะเลิกเพลินเจริญจิต
 ปีกศาคิลลีเซอร์คัสเซาท์กิต
 เรามีไถลงไปชมใกล้ซิค
 ต้องนั่งรถขับพาออกมาไกล
 แต่เกิดมาไม่เคยเห็นเล่นขำขำ
 เคยแทงม้าหาฮัจญ์นครัน
 นั่งกินไปคุยไปไม่คันคั้น
 พาเดินผ่านที่นั่งคนพรั่งพรู
 ใครจะแทงตัวไหนก็แทงไค้
 ซึ่งเกินเสิร์ฟผู้คนคอยปรนเปรอ
 พอแทงเสร็จไค้เวลาหมาเข้ากุญ
 ซึ่งเคลือบด้วยไฟฟ้ามากริดกราย
 พอเขาให้สัญญาณกรงหมาเปิด
 กระต่ายวิ่งนำหน้ามาจวนเจียน
 ไส้เท่าไรก็ไม่ทันมันเป็นหมา
 ตัวไหนไล่ไค้ไค้เพียงจะทัน
 ตัวสองสามตามมาเป็นหมาเพลส
 คงหลอกคนมานานเขี้ยวชาญชิน
 ทำกระต่ายไฟฟ้าออกมาวิ่ง
 กระต่ายวิ่งเรื่อยเปื่อยเห็นน้อยเมื่อไร
 ไค้ฟังเขาเล่ามาก็น่าขัน
 มันวิ่งออกนอกสนามตามกันแะ

มาล่อนตอนแล้วไม่เห็นก็เป็นกรรม
 อยู่ที Piccadilly ก็เหลือล้ำ
 โรงระบำบาร์เหล่าเซาก็มี
 เทียวเกินพิศเกินชมให้สมศรี
 มีแสงสีน้ออนทุกตอนไป
 เนื่องจากคึกคึกนเนอร์เกลอเชิญไว้
 เข้านั่งในสนามหมาพร้อมหน้ากัน
 กันเอาหมามาแข่งวิ่งแข่งขัน
 ส่วนหมานั้นไม่เคยลองเฝ้ามองดู
 ไค้แลเห็นคนรูงหมามาเป็นคู่
 เพื่อให้รู้ให้จำตามนัมเบอร์
 เอาเงินให้หญิงชราหน้าตาเหลือ
 ขอให้เธอซื้อตัวควักท่าย
 แล้วเขาหยุดนึกหนอยคอยกระต่าย
 วิ่งตามสายรอบสนามตามวงเวียน
 วิ่งเตลิดตามกันไม่ทันเหียน
 หมาควยเข้ยนขันขี้จะจี้มัน
 จะวิ่งแข่งแรงไฟฟ้าหรือมัน
 ไค้รางวัลที่หนึ่งเข้าถึงวิน
 นึกทเวคคนริ้นาติลิน
 จึงฉนั้นหลอกสัตว์น่าซัดใจ
 ให้หมาชิงวิ่งกันจี้วิ่งขี้ไล่
 สุนัขไซร์เห็นชอบขอมอบกระแต
 เมื่อก่อนนั้นกระต่ายวิ่งออกวิ่งแน่
 หมาวิ่งแท้ตามกระต่ายวันวายไป

ไม้รู้ว่าใครแพ้แลชนะ
 คึกกระท่ายไฟฟ้าออกมาใช้
 มันเป็นเรื่องยันบอกคนหลอกหมา
 ไม่เชื่อเป็นกระท่ายจริงเล็กวิ่งพรว
 จึงต้องเอากระท่ายปลอมย้อมประทิน
 จนหมาเชื่อว่าจริงวิ่งสู่ฤดูทรี
 เข้าหันทันทั้งกลุ่มรวมแทงหมา
 เทียวสุกท้ายคนยุ่มมากมาย
 รูปร่างเรียวเพรียวลมงามสมส่วน
 รีบซอตัวเร็วไวไม่ประวิง
 แทะเสรีจสรพลชัยออกมาหมาฉวย
 คนรีบไล่ใส่กุญแจเข้าไป
 วิ่งตามตึกเขาไปไต่สักรอย
 เราหัวเราะไม่ออกคอกมีคว
 หมกเงินไปหลายปอนคันนอนไม่หลับ
 จะเล่นหมาทั้งที่ก็มีกรรม
 การแข่งม้าก็มีดังไม่ถึงที่
 การแข่งหมานี้กว่าที่ไม่มีภัย
 จะเล่นไปให้ฉวยหายทำไมนั้น
 เป็นหนี้สินพันพัวกันนั้นเนี่ย
 มาหลงม้าหลงหมาไม่ฉลาด
 ต้องยากจนคนไร้หาไม่ทัน
 หลงสุรานารีนั้นชั่ว
 หลงพาชกฟ้ายัตรสุกคักใจ

จึงต้องกะกลการวิถดาวใหม่
 ให้หมาไล่เวียนวนให้คนดู
 บางเวลาหมาฉลาดเก่งกาจอยู่
 นอนหมอบอยู่หน้ากุญแจมฟุคฟัด
 ให้โซยกลั่นกลั่นกลมคมสนิท
 ใจมันคึกกระทักฟัดให้ตาย
 ทั้งได้มาเสียไปไม่ใจหาย
 หวังรวบหลายหมาตัวนั้นมันคึกจริง
 เขาประมวลตัวเก่งเก่งอย่างยิ่ง
 นึกว่าวิ่งชนะแน่ไม่แพ้ใคร
 คันยันถ่ายเททั้งคังกองใหญ่
 พอเขาให้สัญญาณปล่อยออกกลอยนวล
 ก็เริ่มหอบขาเป๋คนเสีสรวล
 จะรีบด่วนแทงเขี้ยวหัวมาระยำ
 พากันกลับโซเท็ดไม่เป็นสำ
 ใครมันทำให้ต้องเสียอ่อนเพลียไป
 ทั้งจอกกทั้งเจ้าของสมองใส
 มันยังให้ถ่ายยาจนหมาเพลีย
 มนุษย์มันหลอกทุกทำให้มาเสีย
 ถึงทั้งเมี่ยงลูกหมกผูกพัน
 ระทมทุกข์แทบว่าจะอาสัญ
 ฉัพพนันมันสิ่งจมกึ่งไป
 พอแก่ตัวก็สลัดคักทั้งไต่
 แก่เท่าไรก็ยังแหย่อยากแก่ตัว

รุ่งขึ้นเช้าเที่ยวท้อพ่อคู้^๗ ขยับ
 พอเจาะของท้องใจ^๘ ให้อาหาร
 ร้านเสื้อผ้าตั้งอยู่เพราะผู้หญิง
 ในที่คลับบาร์สราชมุ่ทุกมุมเมือง
 ร้านขายยาตั้งอยู่เพราะผู้เฒ่า
 ร้านอาหารขายก็มีมากมาย
 พอชื่อของท้องใจได้เรียบริบ
 ไป Greenwich พิศชมให้สมจินต์
 มีโรงเรียนต่าง ๆ ตั้งอยู่มาก
 ได้ศึกษาวิชาการเหมือนว่านเครือ
 เช่นโรงเรียนเสนาธิการ
 รถเล่นผ่านป่าเขาลำเนาไพร
 ว่าทนเป็นทีดังแต่ครั้งเก่า
 ลองก็รุกคืบดูก็กรีนสำคัญ
 สถานที่อยู่บนเนินเพือกเพลินัก
 ขึ้นบันไดหลายชั้นถึงชั้นบน
 เขาชีกไวให้เห็นควยเส้นใหญ่
 สดปลายเส้นสองท้านอาคารมี
 เป็นเวลากกรีนชที่คิดไว้
 เปลี่ยนเป็น Local Time ใต้มันคง
 กำลังยลฝนปรอยเป็นฝอยหยาด
 ให้คู้^๗ ขยับกลับลันกัน^๙ ในทันที
 ร้าน^{๑๐} จินชอ Newman แสนจะโก
 พวกคนไทยชอบพามาเอนเอน
 อาหารจีนมากมายมีหลายรส

รีบไปรักษารยามากับัว
 ไม่ต้องกลัวทรัพย์สินจะสิ้นเปลือง
 เห็นจะจริงคงว่ามาทุกเรื่อง
 จะรุ่งเรืองประเทืองอยู่เพราะผู้ชาย
 กู้^{๑๑} เข้าตำราการค้าขาย
 ทั้งหญิงชายแก่เฒ่าต้องเข้ากัน
 ก็เคลือบคล้อยข้ามฟากมาจากถิ่น
 กูแค้นกินถิ่นฐานทหารเรือ
 ไทยยังฝากเข้าเรียนพากเพียรเหลือ
 เขาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เห็นแก่ไทย
 ก็มีจิตให้เราเข้าเรียนได้
 จนเข้าในกรีนชได้ก็คัพลัน
 ที่พวกเราชาวเรือล้วนเชื่อมั่น
 เริ่มนับวันเวลาในสากล
 จอรถพักลงคูให้รู้ผล
 มายืนยลเหยียบยบเส้นไก่อเห็นก็
 ช้เห็นไก่อเียงนักเป็นสักขี
 ใช้เป็นที่เทียบนาฬิกาตรง
 แล้วจะไปไต่ตามความประสงค์
 คึกคักตามวงเส้นลง^{๑๒} ถูกต้องก็
 รีบวิ่งปราศชนรถบดศรี
 พาไปกินเบะหมี่ที่ซานเมือง
 ไม่ใหญ่โตแต่ฝีมือ^{๑๓} นลือเลื่อง
 จึงรุ่งเรืองอยู่ได้เพราะไทยกิน
 เราต่างออกมา^{๑๔} นานไม่ผ่านลัน

๑. อานนท์ ตุลยานนท์ บุตร น.อ. อุดล

๒. Longitude

สั่งถ้วยเดียวระหมื่นชั้นชีวิต

เขี้ยวก็ถ่อซื้อหาเอามาถ้วย

ร้านอาหารเมืองนั้นเหลือเกิน

ขายอะไรก็ไม่ขายหลายหลายอย่าง

ต้มเป็นต้มกินเป็นกินสันทุกคน

เราแก้ไขหาซื้อถ่อไปก่อน

ทั้งกินต้มปล้มอกพสกไทย

กินเสร็จสรรพกลัษออกมาไม่ช้าอยู่

พิพิณณชกขิมพิงขม

เข้าข้างในไฟสลัวน่ากลัวมาก

ก็แต่มีผู้คนสนทนา

บั้งรูปว่างทางทำน่าหวาดเสียว

เขาข้างขึ้นเหมือนจริงน่ากรังใจ

ใครมีซื้อถ่อถ่อนเขาขึ้นแต่ง

ทั้งเก่าใหม่ได้เห็นเป็นสำคัญ

นาง Tussand Marie นั้นข้างคิก

แม้ว่าเธอจะตายวายชีวา

นั้นแสดงให้เห็นไ้แก่นชัค

ไม่ต้องมีความรู้อยู่เท่าไร

คำไปกินอาหารบ้านท่านทูต^๑

อยู่อังกฤษคิกนิสไปทุกคน

พูดเขาเขาเราฟังยังไม่ชัค

เขาพูดเขาเราพูดทั้งใครฟังมา

ทูตประทานอาหารไทยกินไม่หมด

ช่างเอร็ดอร่อยไม่น้อยเจียว

น้ำลายรินไหลหยคนั่งชกเพลิน

พอคึกช่วยคึกพลันน่าสรรเสริญ

ไม่ดำเนินการค้าเอามาปน

ต่างร้านต่างจัดสรรแบ่งปันผล

ไม่ถ่อถ่อถ่อถ่อทำตามใจ

คึกคึกถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

หาเสฟไ้ทุกคนานสรวลรมย์

รีบไปคึกคึกคึกคึกคึกคึก

เพื่อให้สมคึกคึกคึกคึกคึก

เกินขาลากหลายชั้นสิ้นหรรษา

ต่างก็มาถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

ถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

คึกคึกคึกคึกคึกคึกคึกคึก

ออกแสดงให้เห็นเป็นแม่นมั่น

ช่างสร้างสรรคึกคึกคึกคึกคึก

ชอชประคึกคึกคึกคึกคึกคึก

ไรกายาแต่ซื้อถ่อถ่อถ่อถ่อ

หากถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

ก็อาจไ้ซื้อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

ยื่นคึกคึกคึกคึกคึกคึกคึก

ไม่ถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

ชกคึกคึกคึกคึกคึกคึกคึก

คึกคึกคึกคึกคึกคึกคึกคึก

ถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

สักประถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อถ่อ

พอกินเสร็จรีบลาออกมาก่อน
เพื่อนกลับชวนไปชมให้สนใจ
แท็กซี่เป็นแคนดินถิ่นพรรคนั้น
ล้วนแต่มาหาทรัพย์สินรัก

จะรู้ได้โดยพลันเสียง “ฮัลโหล”
ชาตินักสู้รักกันถ้วนวาน
ตกสนนราคาภาษารัก
แต่อย่าทำหลกหลิกทุกคึกกัน
กรุงลอนดอนหรือทลธว่า
แท็กซี่แมงตามาพันพิว
กลับมานอนโฮเต็ลไม่เป็นสุข
ผิวเมื่อยอยู่แยกห่างแห่งกัน

เข้าไปรับภรรยาออกมาเที่ยว
เล่นผ่านไ้ Hyde Park อยากเห็นคิ
มาออกอยู่หน้าวัง Buckingham
ดูมากหน้าหลายตาประชาชน
เราก็เลबरอยู่กันอยู่ควย
ไ้เวลาเขาแห่กลองแตรทั้ง
กางเกงคำเสื้อแสงสีแฉงแจ้
หมวกสักหลาดสีดำชำเลื้อเกิน
มันคลุมบิ๊ตมิกซิดคิตหน้าผาก
เหมือนทหารหน้าหนูกระไร
ส่วนการเดินเหินพร้อมต้องยอมยก
การแยกขึ้นไ้ระดับเขาจับคิ
ชมเปลี่ยนการวิ่งเสร็จพลันไปกันต่อ

คิจะไปพักผ่อนนอนหลับไหล
พาไปไ้ Soho ว่าไ้คิ
พบสาวสรรมากมายกรายวิถิ
ชายไ้คิกำหนดหล่อนจักการ
คนที่ไ้เลื้อเกินจึงเกินผ่าน
พอพบพานเวียนแะเกาะเกาะพลัน
ถูกใจนักพาคุ้สรวรรค
แมงตามันคอยคุ้ไม่รู้ตัว
ประเสริฐกว่ากรุงไ้มิใช่ชั่ว
ใจนักกลัวรักกลับกันฉับพลัน
ระทมทุกข์แทบว่าจะอาสัญ
ไอ้สรวรรคกินฟ้าไ้ไม่ปราณี
พาลดเลี้ยวเบิกบุกทกวิถิ
กลับเงี้ยวฉิมองคุ้ไ้ผู้คน
ไ้หรือมหรือมสองข้างทางถนน
ยืนรอยลเปลี่ยนการจราจร
ว่าจะสวยเพียงไ้ไหนไ้ใครมั่ง
เสียงคังคังกังวานทหารเกิน
ชวนแห่ผ่านมาน้ำสรวเสริญ
มองเผินเผินไ้ไม่รู้หน้าตาใคร
มีแต่ปากผูกตาพอหาไ้
ช่างปีดไปเลี้ยวสิ้นทั้งอินทรีย์
ยักหน้าออกเก็กหน้าสมาคริ
ไ้เห็นมีคองแ่งหรือแ่งงไ้
ไ้วิรรอริบลักมาวคิใหญ่

ถึงโบสถ์เวสต์มินสเตอร์พลันในทันใด
เดินเข้าไปบนพื้นไม้ชั้นจิต

เขาสลักชื่อไว้ได้บาทา

จะหลีกเลี่ยงอย่างไรก็ไม่พ้น

ถ้าอยู่เดียวเดียวใจหากไผ่ยีน

เป็นต้องวิ่งตุ๊บตื้นจากโบสถ์

นี่คืมาหลายคนไม่สนใจ

ทางบ้านหลังกว้างคึกคักมีเบอะ

ใต้พื้นโบสถ์คงเปียกเสียดกันนิ้ว

เขาก่ออิฐปึกไว้ไม่เห็นว่าง

ถ้าอยากรู้ว่าเป็นใครเชิญไปยล

รีบมาพลันทันทีกลัวผู้หลอก

เกินกิจกรรมชมมูอยู่เป็นนาน

กลับไปเก็บข้าวของจะต้องจาก

เคยร่วมห้องร่วมหุ่นจนคุ้นเคย

ต่อคักก็อยู่คางานการตำรวจ

ปลวกจะกินเก้าอี้ขาวิชา

แต่เข้าไปใครเล่าจะเฝ้าห้อง

ยามขาดเหล่าขาคยาหามาริน

แต่เข้าไปใครเล่าจะเข้าห่ม

พอคืนเข้าพวกต้องร้องครวญคราง

ไม่ได้ฟังเสียงหัวเราะของพ่อมก

ต้องจากเพื่อนซาเป่เกินเซโซ

พอได้เมียเสียมิตรคึกคักน่าเศร้า

เราไม่เหงาแต่ระทดทมหกเสรี

เข้าข้างในชมกันเป็นขวัญตา

ใจมันคิดถึงศพนอนกลบหน้า

ให้รู้ว่าใครเป็นใครอยู่ในดิน

ย้ายบนคนมีชื่อเลื่องลือสน

“มึงเหยียบดินที่อยู่ทำไม”

ผีพิโรธโกรธเรากำเข้าให้

เกาะกันไปเกินคุไม่ลืกลัว

มองไปเจอแต่ Tomb อยู่สมหัว

จึงเอาตัวขึ้นมาวางไว้ข้างบน

มีชื่อข้าง Tomb นั้นกันฉงน

ล้วนแต่คนใหญ่โตครั้งโบราณ

พากันออกจากโบสถ์โกฐสถาน

ไม่เบิกบานหัวใจอย่างไรเลย

อ้าลาพรากเพื่อนยานิจาเอ๋ย

ไม่เฉยเมยแบ่งปันกรณียา

เพื่อจะกวักตัวเองด้วยเกรงว่า

พอกลับมาหมกตำแหน่งแหล่งหากิน

ตรวจข้าวของมองระวังให้ทั้งสิ้น

ด้วยเคยชินเชี่ยวชาญการเดินทาง

แล้วผายลมในโปงเสียงโผผาง

ต่างคนต่างแย่งวิ่งเห็ดตะโร

เราคงหมกสุโขใจไปอีกไซ

จะคุยโวกับใครต่อไปก็

เพื่อนคงเหงามองใจไร้สุข

นับแต่บัดนี้จะต้องนั่งระวังตัว

หากเหลียวซ้ายแลขวาหาสาวแท้
ถ้าเล่นหูเล่นตาแล้วน่ากลัว

สืบทนาศึกษาอำลาแล้ว
ต้องเปลี่ยนคู่ชู้จนกลีบคั่น
เครื่องบนเรือนเวลาออกนอกกำหนด

คนมาสั่งทะยอยกลีบกันฉับพลัน

เหลือแต่พ่อค้อศักดิ์ศรีภักดิ์

ยื่นรอส่งพวกเราเศร้าฤทัย

พอสืบทนาศึกษาเวลาเล่น

เหมือนไก่ใหม่ทั้งเก่าเศร้าอร่า

เขาโยกมือย้ายบายใจหายวาย

กลัวเสียที่สาวอังกัญที่คิดลง

เกรง ไชโย ไชยปาร์ค จะฝากรัก

ยอมเสียเนื้อเสียตัวไม่กลัวใคร

ชนเครื่องบนเห็นฟ้ามา PARIS

นั่งสวทมนต์ภวานาคำราคร

เพียงชั่วโมงกว่ากว่าก็มาถึง

ชนต่างผิวเคินเตร์โดยเสรี

เป็นนครขจรงามแห่งความรัก

เรื่องของกามารมย์อุดมวัน

หม่อมสาวสาวควนนิโกรเคินไชว์ผ่าน

แม่หน้าหยกกด่านสำราญไป

ใครมีทรัพย์มีแรงแข่งแกร่งอยู่

คงถูกแม่หยิกหนึบคอยจับฉับ

จะถูกรั้วทุบตีไม่มียั้ง

ทั้งเพื่อนแก้วอ้างว้างอยู่ข้างหลัง

คงหมกหวงเทียวเตร่ไล่เพลกกัน

เราทั้งหมกนักรอใจคอสิ้น

เครื่องบนคั่นคึกคักค้อค้อใจ

ไม่ยอมจะพลัดพรากจากไปไหน

ที่ทิ้งไว้ โศกเคี้ยวเปลี่ยวเอย

จะจากเพื่อนไปไกลไม่เห็นหน้า

กล่าวคำลาจากกันคั่นคั่นทรวง

ไม่อ้อมอวยฤทัยใจยังห้วง

ให้คึกคักสงวาทเจียนซาใจ

จนค้อคักค้อทรวงทนไม่ไหว

คงกลับไทยแต่กระดุกให้ลูกดู

เลียงหวัดหวัดไอพ่นดังลั่นหู

พอชื่นชูจิตใจผ่องใสคึก

คินแคนซึ่งเลื่องลือไม่ถอสี

ไม่เคยมีหยามเหยียดโกรธเกลียดกัน

ผู้ชายมักมาหาคู่คู่สรวรรค์

เห็นแจ่มจันทร์ควงแจกออย่าแปลกใจ

เหมือนพระกาฬเคียงนางฟ้าหน้าผ่องใส

ช่างกระไรไม่คิดสะอึกสะเอียน

เชิญมาดูอิสตรี Parisienne

สาวเมืองนครีสง่างามเนืองเนียน
 เราก้เตรีบยบทั้งยังไม้แก่
 กลายเป็นคนช้หลงเคิงงวย
 มาปาร้ตทั้งท้ไม้มีโชค
 มีไค้ชมสาวสรวกัลยา
 คึกคึกไปไจมนุ้ยัน้สุดแปลก
 ครันเขามาไกล้ช้คกระบิกระบวน
 ถึงปาร้ตคนมารันนัศวไค้
 ทหารเรือมาครบสขอารมณ้
 “ชอบ”^๑ เพิ่งมาอยู่ใหม่ยังไม้คล่อง
 พุดฝรั่งเศสปรอพอไช้อิง
 ทั้งสัศักรพรรคพวกสะทวมาก
 เราก้พลอยขึ้นทรวงเค้มกวงแด
 ทลออกเวลาที่มาอยู่ปาร้ต
 ท่างผลัทเวรมาประจำคอยนำไ
 วินิจมากกลางวันพากันเที่ยว
 ชอบวางท่าเป็นโสคน่าไพรคปราน
 เมียยังอยู่เมืองไทยไม้ไปค้วย
 นำเที่ยวทุกชอกมุมชุ่มแมควง
 โยเค้ลท้พกัณนชื้อมนัโก
 แคท้ทางแคบเหลือน่าเบื่อไ
 พอเข้าห้องมองคูกูไค้

ไค้เยี่ยมเยียนแล้วหน้่มกระชุ่มกระชวย
 เมียคุมแจนอกไม้สทสวย
 เหมือนคนป่วยแก่เฒ่าเก่าชรา
 รวากัยโลกแคบรักเลี้ยหน้กหนา
 เห็นแต่หน้าของเก่าไม้เ้ายวน
 เมื่อแรกแรกจากนุชสุดกำสรวล
 เกิกระวนอยากไค้ของใหม่ชม
 พอช่วยไค้แซมขึ้นไม้ขึ้นชม
 ช่างเกลี้ยวกลมสามัคคิกันคิจริง
 ส่วนท่านรอง “วินิจ”^๒ พืดอย่างยิง
 ไค้ท้วงคึงคึกค่อไม้องแ
 ถึงออกปากฝากชมสัคไค้
 เขาคุแลพวกเราคอยเอาไ
 สองคนน้ไม้ห่างไปข้างไหน
 ทั้งไกล้ไกลเที่ยวท่องตามค้องการ
 ทั้งลูกเมียโคคเคี้ยวเจียวสงสาร
 มาช่วยงานกลางคินให้ขึ้นทรวง
 จึงมาช่วยเราไค้ไม้มีห้วง
 ชมเมืองหลวงฝรั่งเศสทุกเขตไป
 Villa Plaine Mongeau ไม้โตใหญ่
 มีคนไค้คนเคี้ยวเที่ยวชรา
 คนมาไค้ไปสรวรค้หินทรรษา

มีห้องน้ำไม่มีส้วมอ่วมระอา
 พอกกุ่มน้ำพุ่งจืดฉืดเข้าไส้
 มาจงให้ไทยพักอยู่คึกคาน
 ตอนค่ำไปในร้านอาหารเจ็ก
 พอกินเสร็จรีบไปไม่ประวิง
 ที่ Pigalle นั้นคิมทุกอย่าง
 มีโรงหนังโรงละครโรงนอนพัก
 เป็นแหล่งนางยังเงาเส้าไฟฟ้า
 ค้างเคินเข้าเงามืดทางยึกยาว
 จอกรดริมวงเวียนไม่เหียนหัน
 เคนลอยชายหายไปในทันที
 นึกว่าผัวตัวซื่อเที่ยวซอของ
 แทกริดกรายหายวับไปกัทยา
 หายไปครึ่งชั่วโมงกว่ากลับมารด
 พี่เคินวนจนหลงนะงเยาว์
 เพื่อนผู้ชายได้ฟังนั่งยิ้มเยาะ
 มาหลงทางค่างแค้นแสนเสียบ
 จะว่าหลงมันก็หลงด้วยจริต
 หลงพูดจาภาษาไข่เข้าใจดี
 พอเมียตรวจกระเป๋าเข้าก็รู้
 ของก็ไม่ไ้ซื้อถือมาวาง
 พุกโกหกพกลมไม่สมท่า
 พอได้ชมสมถวิลสันกำลัง

แต่ทว่ามีอ่างล้างทวาร
 ใสนี้ใครช่างขำมหาศาล
 ถึงนอกชานปารีสบัลลังก์จริง
 คุยโหวกเหววกกันสนุกเป็นสุขยิ่ง
 ชมทุกสิ่งยามคึกให้คึกคัก
 ไฟสว่างกระจ่างจ้ามาประจักษ์
 หนุ่มนักรักมาเที่ยวกันเกรียวกราว
 ผู้ชายมาหาผู้หญิงคู่สาว
 เพื่อเป็นผัวชั่วคราวสาวปารีส
 พวกผู้ชายลงกันขมื่นขมิ
 เพราะฝ้ายในใจก็ไม่บีทา
 หรือเที่ยวมองดูระบำขำนักหนา
 ต่อราคาสาวสำอางนางยังเงา
 เริ่มสยดสาบานสันดานเก่า
 ไปรคอย่าเอาโทษทัณฑ์แก่กันเลย
 จะหัวเราะกลั้วถูกคำเจ้าข้าเอ๋ย
 หลงไปเซยชมสาวชาวปารีส
 หลงสะกิดนวลนางข้างวิดี
 หลงพาทีแก้ตัวมิหลงทาง
 เงินมีอยู่หายไปข้างไหนบ้าง
 มาแต่ร่างเงินหายหลายสิบฟรังก์
 ควรบอกว่าเราไปลองของฝรั่ง
 ไม่เหมือนคังของไทยชุ่มใจดี

การพูดจาพาทักต้องมึคิลิป
ปากเป็นเอกเสกสรรปั้นไมตรี
ถ้าพูดไม่ไพเราะเสนาะโสต
โกหกให้จับใจมันไม่งาม

พอฝ่ายชายมาครบเลิกหลบหนี

เพียงสงสัยไม่กล้าต่อว่าพลัน
เมื่อกลับถึงโฮเต็ลเป็นเจอนั้น
ชักชอกแซกแหลกรุกทุกประตู
รักสนุกทุกซัสนักแล้วขี้ขี้
ใครปากเสียเมียโกรธพิโรธไป
บางคืนนอนซกกันจนยันรุ่ง
ปล่อยยให้เขาพักผ่อนนอนกลางวัน
บ้างก็ไป Shopping ชื้อสิ่งของ
บ้างก็ไปปลงเกศางอกมาขาว
เข้าในร้านแต่งผมผสมเพศ
ฝ่าประจันกันห้องเป็นช่องไป
เมียเขาเข้าสระเซ็กซี่ไม่เสร็จง่าย
คืนเชิอเชิญขันคักจักแรงพลัน
ทั้งคักสระแพงดิบแปดสิบบาท
เงินฝรั่งก็เหลือมากนักควักออกมา
ทั้งฝรั่งเก่าฝรั่งใหม่ปนให้ยุ่ง
ค่าก็ไม่เท่ากันฉันไม่เคย
เขาเลือกเอาเท่าราคาค่าคักผม

ให้คนยืนยิ้มย่องไม่หมองศรี
ใช้หัวใจให้เพราะพอเหมาะความ
เขาพิโรธโกรธเกลียดนึกเหยียดหยาม
จะลามปามมีเรื่องขุ่นเคืองกัน
ฝ่ายสตรีหน้าองุ่นกักขั้น
ยังไม่ทันซกใช้ไล่เลียงดู
คงถูกแม่คอยสะกิดนั้งบิคุ
ว่าทิ้งคู่ไปแนบแอบอิงใคร
ใครปากดีพรวดพรอดคงรอดได้
ไม่เห็นใจเห็นอกโกหกกัน
ออกชมกรุงไม่ได้ใจยังสั่น
ที่เหลือนั้นออกเที่ยวกันเกรี้ยวกราว
บ้างเที่ยวมองหาคู่เกิณคู่สาว
มีเรื่องราวหลายอย่างด้วยต่างวัย
เขาแบ่งเขตเป็นสองมองเห็นได้
หญิงชายใช้รัเสริมสวอยอยู่ด้วยกัน
เราฝ่ายชายนั่งรออ้ายหมอนั้น
เอาจับมันหันเกศาฆ่าเวลา
นึกว่าฟาคหัวฝรั่งช่างเกศา
ไม่รู้ว่าเขาใช้อย่างไรเลย
มันนุ่งถุงนักหนาเจ้าข้าเอ๊ย
ตามเสบยแบมือหิบบถือเอา
พอเสร็จจสมเพิ่ม Tip หิบบให้เขา

เสียง Merci beaucoup รั้วไทยเคา
พอสำเร็จเสร็จพลงันทั้งหมาย
ใต้เสริมสววยปาริสันเป็นบุญ

คุณประยูรจารุพรพนกกันไว้
กินกลางวันกันบนหอรอเวลา
ชั้นลิฟต์ไปบนหอไอศหวิว
ลิฟต์ไม่มีคิมิกซิกคิกน่าเคือง
ขึ้นไปถึงชั้นสองได้มองเห็น
ส่วนชั้นสามบอกหอยเขาก็มี
กินอาหารกลางวันบนชั้นสอง
ชมบ้านเมืองเรืองอร่ามงามเหลือใจ
อยู่บนเกาะกลางแควของแม่น้ำ
ทั้งสองบอกตลกฟ้าขึ้นมางาม
บนเกาะนี้คือที่มานามปารีส
ลำน้ำ Seine ล้อมรอบเป็นขอบคัน
เป็นใจกลางของกรุงรุ่งเรืองมาก
ถึง Concorde แล้วใจไม่สลาย
ณ แห่งนี้สมัยที่ปฏิวัติ
Quillotine ตักหัวน่ากลัวใจ
บนคอคนฉิบฉิบไม่ถวน
Louis XVI ถูกประหารผลาญชีวา
จาก “คองคอร์ด” ทอดไปทางไกลลิบ
Champ Elyse'es ใหญ่ตักไปตรง

รัยเงินเราเขาค้องตอบว่าขอบคุณ
ทั้งหญิงชายเพราะเพริศประเสริฐสุนทร
แม่เน้ออุ่นยินดีเปรมปรีดา
จะพาไป “ไอเฟล” เก่นนักรหนา
ย้ายกว่ากว่าจึงจะออกไปนอกเมือง
มันสูงลิ่วสิ้นไหวไม้ไผ่เรื่อง
คูเยองเยองชั้นลงไม่ตรงคี่
ปารีสเด่นตระการสถานที่
สถานนีโทรทศันเห็นชัดไป
ไถ่นั่งมองปารีสสี่ทิศใส
เห็นไกลไกลคือโบสถ์ Notre Dame
ช่างสูงล้ำยอดแหลมแหลมอร่าม
คูแวงวามยามสองต้องตะวัน
เป็น Island City มีน้ำกิน
สะพานคันข้ามฟากมีมากมาย
ถ้าข้ามฟากฝั่งขวาเลาะมาซ้าย
เห็นที่หมาย Obelisque สูงปรี๊ดไป
เขาได้จักเครื่องฆ่าขึ้นมาใหม่
มาตั้งไว้กลางลานชานชาลา
แต่ละลวันสูงศักดิ์อยู่บนักรหนา
รวมทั้งข้าใกล้ชิดก็ปลื้มปลง
ควรจะหยิบมากล่าวไว้กันไหลหลง
จนถึงวงเวียนสู่ประตูชัย

Napoleon สร้างประตูไว้คู่ชาติ
 ชนะศึกสงครามไม่คร้ามใคร
 จากวงเวียนใหญ่นี้มีถนน
 แยกออกไปสี่สายหลายมรรคา
 คุช้างคล้ายรัศมีสุริยฉาย
 มีทางขาวยาวลากจากตะวัน
 แม่น้ำแซนเคียวคดไหลลดเลี้ยว
 ลำवारสีเขียวยาวเรียวคิ
 กรุงปารีสสักไม่ใหญ่โตนัก
 เพียงสี่ล้านเศษเศษแค่นี้เหตุใด
 อาจเป็นที่ของคิเขามิถ่อ
 ส่วนสัตว์ที่พามาระนาว
 คนแก่มากล่อยอารมณ์เที่ยวชมบ้าน
 ที่สร้างไว้ใหญ่โตงามโอฬาร
 หอไอเฟลตั้งบนฝั่งซ้าย
 ถนน Champ de Mars หาง่ายไป
 ปลายถนนอีกข้างสุดทางโน้น
 อนุสรณ์สร้างไว้ออกใหญ่โต
 แม่ทัพ Joffre คนนั้นเป็นทูล
 ไม่ครันคร้ามขานข้อต่อไฟ
 คนนิยมชมชอบจอร์ฟนักหนา
 สร้างอนุสาวรีย์ที่ตระการ
 เืองกียโยสถ์โนคเตรอดตามตามฝั่งซ้าย

เพื่อประกาศเกียรติคุณบุญยิ่งใหญ่
 ประเทศในยุโรปนั้นยอมวันทา
 คุกจากชนไอเฟลจะเห็นว่า
 ทุกทิศยาวเหยียดเคียดเคียดกัน
 เป็นประกายส่องสว่างกลางสวรรค์
 วงเวียนนั้นพอจะเทียบเปรียบสุริย์
 เลื้อยเป็นเกลียวเคียดเคียดเคียดกวี
 ตรณี่แล่นดั่งผ่องอำไพ
 คนพำนักพักพาอยู่อาศัย
 คนชอบไปท่องเที่ยวกันเกรียวกราว
 หนุ่มชอบพ้อแอบมาหาสาวสาว
 เพราะเรื่องราวแฟนชัณของกันยา
 ทั้งปราสาทราชฐานนานนักหนา
 ล้วนแต่มาเลือกพิศต่างจิตใจ
 เห็นได้ง่ายจากกรุงเพราะสูงใหญ่
 อยู่ใกล้ใกล้ Palais de Chaillot
 มี E'cole Militaire แลดูโก้
 ตั้งรูปโซว์จอมพลยศคนคิ
 นำทัพสู้เยอรมันไม่หันหนี
 รบจนมีชัยชนะผู้ระราน
 เป็นชนชอลิอซาเวืองกล้าหาญ
 ให้ลูกหลานเคารพนอบนกัน
 เห็นที่หมายเก่าแก่ไม่แปรผัน

คึกใหญ่โตโบราณนับนานวัน

Quartier latin แห่ลั่นกว้าง

นานไม่น้อยเจ็ตร้อยกว่าปีมา

Sorborne นมชอเลื่องลือมาก

ท่วยโรปอังกฤตต่างคึกใจ

ในเขตน้พุทภาษา Latin ล้วน

ทั้งพุททาไ้คล้องตามต้องการ

ใครที่พุทไ้ไ้เข้าไปแล้ว

น้เป็นเรองครังเก้เราไ้ยิน

วิทยาลัยอนนถนถนถน

มี College de France ทังชนไ้

ทัง E' cole Polytechnique เล้า

พวกท้ออยากเป็นช่างต่างพากัน

ไ้ชม Bird's eye view สูงลิ่วแล้ว

อยู่ปาร์สันค่น่าปรึคา

คอนบ้ายไปในถีนคิลยีนอยู่

อยู่บนยอดเนินสูงข้างกรุงไกร

ข้างโบสถ์ถ่มม่วงเวียนโล่งเตียนว่าง

คิลยีนเหล่าน้มาเจอ

ที่ถ่มยู่รุงวังคังคังมาก

เขาแถว่าครูปเล่นไ้เป็นคราว

ยีนอยู่หน้าชาหย้งทังภาพ

ทังในม้อถอยอยู่แต่พุทกัน

ลวนมีช้อลือลั่นสมัญญา

เป็นค่นยักกลางทางค่านการคึกษา

ที่เวรมมีมหาวิทยาลัย

ใครก็อยากเข้าเรียนไ้เคียร์ไ้

ล่งคนไปคึกษาวิชาชาญ

คนทังมวลทังจะเรียนค้องเขียนอ่าน

จึงจะผ่านเข้ามาเขตลาถีน

เป็นไ้ไ้แถลัวถูกค่านาด้วยหิน

เทยวนเล็กหมคถีนไ้เก็นใจ

พอจะยกมาแจ้งแถลงใจ

เพือจะไ้คนมาคึกษากัน

ก้แถเก้ามช้อเลื่องลือลั่น

เข้าแข่งขันพากเพียรเรียนวิชา

ไ้ผ่องแผ้วน้กรักเป็นน้กหนา

ไ้คึกษาไ้เทยวไ้เปล่ยวใจ

คนมาถุ Montmatre ไ้ชาคไ้

สร้างโบสถ์ไ้ไ้ใหญ่มาก Sevre Qoeur

ทังไ้กว้างข้างเนินคนคินเกว่อ

หน้าตาเทรอมแผ้วหนวคเครายาว

ท้วยความอยากมีช้อไ้ช้อถาว

ถ่มจะชาวเคราก็ต่างก้ต่างมัน

คินยวขยายไปมากน้าชน

จิมตรงน้นบ้ายตรงน้นแถมล่ถุ

บางคนใช้วิชาหาเงินได้
ส่วนมากที่แลเห็นเป็นพญ
ผู้หญิงไทยทั้งสองลงคูป้าง
ครึ่งชั่วโมงก็สำเร็จเสร็จโดยเพียร

เห็นแต่หน้านารีไม่มีร่าง

วาคหน้าเสร็จต่อคอคอขาววิ

ระหว่างรอเมื่อนั่งให้ช่างเขียน

เห็นหนุ่มสาวเคล้าเคลียกันเนียนัว

ฝ่ายหญิงเอนพรอกรักบนคอกหนุ่ม

เขาไม่เอาใจใส่ใครสักคน

พวกฝรั่งผ่านไปทำไมเห็น

เกินสะกุดฟุตบาทเท้าพลาคพลัน

มีบ้านช่องห้องหับถึงคับแคบ

มาคลั่งเคล้าเข้าซัฟฟิไร

พอวาครูปแล้วเสร็จจะเห็นจากลัษ

พังยับเคล้าไต่ข้างไม้กลางแกลง

คำวนนกันอาหารที่บานทุก

กระบ่าว่าเด่นเห็นราวี

รุ่งขึ้นเข้าเพลิกเพลินออกเดินเตร

ซังยเฮลิเซินน้ำภิรมย์

ร้าน Café ข้างถนนคนเข้านั่ง

โต๊ะเก้าอี้ตักฟุตบาทยาว

มีคนไปจ้างให้วาคไม่ขาดอยู่

เข้านั่งคูกับช่างช่างวงเวียน

ต่อวาคว่าจ้างให้ช่างเขียน

นั่งไม่เปลี่ยนกิริยาและท่าที่

ซึ่งเขียนอย่างพิสดารด้วยถ่านสี

เหมือนกับ giraffe โพลไม่โชว์ตัว

ออกเดินเวียนวนไปคูปให้ทั่ว

มาทำยัศณหาประชาชน

คนชุมนุมแน่นไปในถนน

เล่นซุกซนกอดจูบลูบลูคลำกัน

ไทยทะเล้นมองไปอกใจสั้น

กูหรือมันสัปคนเป็นพันไป

ยังพอแอบให้พันตาคนได้

ไม่อายใจเลียบข้างที่กลางแปลง

เสียงอุบอุบ่นใหญ่ใครมันแกล้ง

ว่าช่างแต่งตาเล็กเป็นแจ๋ไป

แล้วเลยไปมูแลงรูปพอพูดได้

ยังแพ้ในเวียนนาไม่น่าชม

เที่ยวร่อนเร่ว่าเรียงบันเทิงสม

คนนิยมมาเที่ยวกันเกรียวกราว

แล้วก็สั่งกาแฟจิบแก้หนาว

กูหนุ่มสาวพรว้าพรอดเดินกอดกัน

ถนนรัชกาลห้า

เป็นถนนราชดำเนินาเพลินครัน

ช่องทางสองข้างเขากว้างใหญ่

เราปลูกไม้ใบร่มน่าชมชั้ว

คันมะขามงามคึกคอกมีฝัก

ใครยากจนคันแค้นแสนลำเค็ญ

ราชดำเนินก่อนนี้มีสำนัก

พวกข้าข้าใจดีให้ที่ทาง

สมัยก่อนนอนพักถูกนกัหนา

ถ้าอยู่ยังทงคนไม่ทันจึง

เคียวนมมีแต่กระทรวงหลวงโอ้อ่า

หรือแก่เฒ่าเก่าชราเฉื่อยชาไป

ที่ซ่งยี่เฮลิเช่นนี้ไม่มีแน่

เสดมยี่เก่าต่างต่างวางเรียงราย

พวก Clochard ก็มีเท่าที่เห็น

สับพงค์เฒ่าเหล้ากอดอกันมา

ไม่ยอมขอทานใครให้เสียเกียรติ

แต่ใครให้ก็ไม่ขัดหัดจนชิน

เที่ยวหลบซ่อนตาม Me' tropolitin^๑

ค่อยหนึ่งจึงสนุกสุขสำราญ

น่าสงสัยเหตุใดไม่สิ้นสุข

เที่ยวหลบซ่อนข้างถนนคนเดินพยุ

ทรงจำมาประคิษฐไม่บึกผัน

เสียแต่มันเล็กกว่าเขาตั้งเท่าตัว

คัน Chest nut ปลูกไว้เห็นได้ทั่ว

กันฟ้าร่วฝนพรมไ้ร่มเย็น

เด็กชอบลิกยันทันคนแลเห็น

แก่ทุกซ์เข็ญสอยขายหลายสต่างค์

เป็นที่พักกายาจนฟ้าสาาง

มีสาวนางนวกพื้นแก่เส้นตึง

รวมราคาค่ากกหกสลึง

จะเรียกกถึงสามบาทแพงซากใจ

พวกข้าข้าทั้งหลายหายไปใน

ไม่หาไวนวกพื้นจัยเส้นชาย

เห็นมีแต่แผงลอยตังคอยขาย

เที่ยวเคินกรายเลอกซอดคคมีมา

พวกนี้เป็นเสวีชนจนนัหนา

เที่ยวค้นหาถึงขยะเพื่อจะกิน

กลัวคนเหยียคค่าทอขอทรัพย์สิน

เสื่อชาคว้นซอมซ่อเหมือนขอทาน

ยึกเป็นแหล่งอาศัยไม่มีบ้าน

เทศบาลเผด็จังจิกเลี้ยงดู

เขามียุตรอย่างไรใครบ้างรู้

จะสมสู่สับพันธุไ้ถันโค

ย้ายไปวัง Versailles ชมภายนอก

บริเวณกว้างขวางไม่ต่างไป

หากจะเที่ยวชมไปคงไม่จบ

เพียงแต่เดินภายนอกไม่ชอกซอน

เสร็จจากชมแวร์ซายส์สบายนัก

คิมวีสักทีไรใส่โซคา

วินิจเลียงอาหารคำทำไม่ยาก

พออิ่มหมีพื้มนับครวโล

Follies Bergere นมชอนัก

ช่างเลือกเฟ้นเด่นพร้อมไม่ผอมโซ

เปิดฉากทราออกมามีตั้งร้อย

ว่างอวบอ้วนกันเต่งไม่เตงโคง

เลยไม่รู้จะดูใครสวยไปหมก

นั่งเพ่งจนตาฟางเลื่อนลงไป

สลับลากก็คิมนางสาว

นั่ง Slack คับขี้เป็นสัคำ

เล่น Accordion เก่งเพลงไฟเราะ

ข้อที่เก่งน่านับถือคือพญ

เพลง La vie en rose เพราะโลตนัก

ทุกคนต่างเพลิกเพลินเจริญใจ

ชมเสร็จสรรพกลับไปนอนเพื่อผ่อนพัก

หากไม่มีเมียมาตากงโพลง

อาคารออกโก่ทรูคูโตใหญ่

กับที่ในเซิร์นยรูนอันสุนทร

คูไม่ควรห้องหับที่ซับซ้อน

ก็ยังอ่อนนอกเหนือเมื่อยกายา

กลับไปพักบ้านวินิจไม่อีกหนา

พออร่าเย็นรื่นชุ่มชื่นใจ

กินได้มากข้าวพะแนงกับแกงไก่

ชอบพาไปดูระบำเต้นรำโซว์

สาวหน้าตาน่ารักมากอกไข

อกโตโตหน้าชมมเต็มโรง

เต้นหยอยหยอยพร้อมพริ้งท้งไขยอง

เปลือยอกโล่งสันเขย้าน้ำเต้าไฟ

งามยั้ยหยคนักหนาระหาไหน

ไม่รู้ใครก็เด่นที่เด่นนำ

หน้าवलขาวแก้มแดงแดงทวิขา

ให้เห็นลำแข้งขากลมหน้าคู

ทั้งร้องคลอไฟเราะเสนาะหู

เชิญคนดูร่วมร้องเสียงก้องไป

ทั้งคนชกคนชมอารมณ์โล

ต่างร่วมในการร้องก็ก้องโรง

ยั้มนักรักสาวสะพริ้งท้งไขยอง

วังโคงโคงไปยีกาลล์ร้านฤติ

วันที่สี่อำลาปารีสแล้ว
 เจ้าเต้นกีนร่ากีนเผยอินทรีย์
 ลาวินิจัยชอบชอบคุณเขา
 มาปารีสครั้งนตกระไร
 ขนเครื่องบินคาราเวลล์ตระเวนต่อ
 หากไม่ติตราชการงานทั้งมวล
 สองชั่วโมงพอคึกที่มาถึง
 กรุง MADRID ของสเปนอยู่ร่มเย็นคึก
 ออกจากท่าอากาศยานผ่านมาได้
 ของ Tirol Hotel คึกเป็นกอง
 ถึงจะเป็นโฮเต็ลเก่าเขาสะอาด
 เสียแต่ห้องน้ำแคบพอแอบอาบ
 ซ้ำที่นี่ยังใช้พลาสติก
 ต้องนั่งถ่ายแบบทหารทวารตรง
 มาเมืองนี้ผิดเวลาเรื่องอาหาร
 เขามีครัวนพักผ่อนนอนสบาย
 ต้องทนหิวหิวท้องสองโมงกว่า
 ท่านเลขาฯ พาไปลองพอกคล้องคอ
 Valencia เรสทอรั้งค์คนนั่งเขอะ
 เสียงสาวสาวจ้าวเจี๊วเสียวหัวใจ
 เสียงกลุ่มไทยก็คังฟังแสบหู
 หวีเราะเหมือนช้างร้องก้องกังวาน

จงผ่องแผ้วเถิดหนามารศรี
 ช่วยให้มีความสุขสนุกใจ
 พาให้เราพักสมองจนผ่องใส
 ใต้เท้าไปทุกแห่งแหล่งที่ควร
 ในใจคอยยังกระตุ้นให้ขยับขวน
 จะไม่ทวนอำลาจากปารีส
 ณ ดินซึ่งอยากเห็นก่อนเป็นผี
 คนไทยมีมากหน้ามารับรอง
 พากันไปโฮเต็ลได้เห็นห้อง
 ต่างคนของเข้าพักพำนักราย
 มีพรมลายบาติกฉีกเหลือหลาย
 โถที่ถ่ายใบย้อมจอมไม่ลง
 มันคูกักก็เขี้ยวขีลคึกประสงค
 ขยับขยับเคเลไลไม่ได้เลย
 ไม่มีการกินกลางวันหลับกันเฉย
 เราไม่เคย Siesta แทบย้ายขอ
 จึงจะหากินได้น้ำลายสอ
 ให้เราล่อข้าวผัด สลัด ไวน์
 มองไปเจอแต่ผู้หญิงยิ่งสงสัย
 ลูกเมียใครหนอนั้นเสียงต้นร้าน
 ยังไม่สู้เสียงสตรีที่กล่าวขาน
 สนุกสนานปลายปลั้มจนลืมตัว

รัชกาลที่ห้าทรงว่าไว้
ไม่งามเท่าสาวเสปญใจเด่นรัว
ผิวงาช้างตากมผมหำชลัย
เนื้อไม่หยายนไม่แล่นน่าแอบอิง
ส่วนร่างกายก็ไม่ใหญ่โตนัก
เสียแต่ที่กริยาการพาที่
ถ้าได้มาเป็นเมียคงเสียแน่
เกิดแหกปากฮากเอือกอย่างเอิกขาน
รับประทานกันเสร็จสำเร็จเรื่อง
อาคารสร้างข้างถนนคู่นกัน
การที่เป็นเช่นนั้นได้ก็ไม่แปลก
เมื่อโรมันครองดินคิลิซทั้งปวง
พอพวก Moor ครองเสปญเห็นได้ชัด
สถาปัตยกรรมไฟจิตพิศดาร
ได้ลวกลายกลายมาจากอาหรับ
ตั้งแต่รียกว่าปีที่ล้าเคญ
ทั้งโบสถ์แขกโบสถ์ฝรั่งทั้งซิกโกล
เกิด Contrast ให้เห็นเด่นสำคัญ

ท่านทูต เชิญรับประทานอาหารค่ำ
เพราะแม่ย่านท่านกินกระไร
ต่างพูดจาภาษาแขกได้แตกฉาน
ไม่ต้องพูดคำฝรั่งกันทั้งมวล

หญิงที่ไหนในยุโรปดูยั่ว
ยังมีผิวแล้วยิ่งงามเป็นความจริง
งามระยับทั้งร่างเป็นอย่างยิ่ง
ออกยอกหญิงเก่งทั้งกำลังดี
ช่างน่ารักน่าโลมโลมฉวี
หล่อหน้าไม่มีขี้คยั้งคังเอาการ
ยามที่แม่สยสุขสนุกสนาน
จนชาวบ้านตกใจบรรลักัน
เที่ยวชมเมืองปรีดิ์เปรมเกษมสันต์
ทั้งตะวันตก—ออกไม่หลอกลวง
เพราะถูกแขกฝรั่งครองเป็นสองช่วง
ล้วนหนักหน่วงใหญ่โตมโหฬาร
มีส่วนสักของแขกแทรกประสาน
งามตระการคิลิปา Saracen
กว่าจะกลับพันตนพันยุคเชญ
เราจึงเห็นหลายอย่างต่างต่างกัน
แบบของใครใคร่ก็น่าชำฉัน
สุกะสรมาเล่าให้เข้าใจ
อร่อยล้ำโภชนาจะหาไหน
ปรุรงรสได้พอก็เท่าที่ควร
แขกที่ท่านเชิญไปเป็นไทยล้วน
นั่งเสลวลงจกคิกคิกคนอง

ห้าทุ่มกว่าลาท่านเจ้าของบ้าน

ข้างรับหนังสือไปด้วยใจปอง

ทั้งเมียไว้ให้ดูเฒ่ามือเขาแน่น

ตกเป็นหน้าที่เราเขากระเกณฑ์

เป็นในทีคล้ายชั้นคี่ไม่มีไป

ขยับกรับกระทุบเท่าเราหยา

ชมระบำแทงว้าวหัวใจสั้น

ล่อกันไปล่อกันมาอีท่าไร

ว้าวอย่างนี้ไม่มีแรงก็แทงไค้

ขอแต่ว่าอย่าเอาเขาเหมือนเปล

สองยามกว่าพากันคั่นคั่นกลีบ

มิได้ชมสมาใจไปทั้งมวล

รุ่งขึ้นเช้าแยกย้ายกันหลายเหล่า

ซื้อเสื้อผ้าหาของเดินมองเมียง

Souvenir เมืองนี้มีเยอะแยะ

ผ้าคลุมผมคลุมไหล่วิโลกิ

การฝีมือสาวเสปญไซ่เล่นอยู่

เพียงพิศกายใคร่แนบนอนแอบอิง

เราออกบ่คนเคียวไม่เปลี่ยวิศ

สวยทั้งคนสวยทั้งของต้องดูทัย

กิริยาน่ารักรู้จักง่าย

แล้วสยเนตรนงพาทำหน้าเป็น

เสียแต่ว่าปราศรัยไม่รู้เรื่อง

สาวยังมียังไม่กล้าจะพาที

กินอาหารมากนักละหนักต้อง

อยากจะลองของคี่ศรีเสปญ

อ้างว่าแย่ต้องเสี้ยกลัวเมียเหม็น

พาตระเวนไป Pasapoga

มีฟลอไรซ์แบบเสปญเต้นหลายท่า

สาวหน้าตาหวานซึ้งติดตรึงใจ

วิวัดนั้นมันยังสาวเขายาวใหญ่

เอาดาบไซ่อกโคร้อง oie

เปลี่ยนตัวใหม่ใจมันสู้ไม่รู้เห

มาโมเมให้สู้ไม่คู่ควร

รีบไปหลบพักผ่อนนอนกำสรวล

เกิดขึ้นข่วนฝั้นร้ายทะกายเตียง

ฝ้ายในเขาชวนกันไปไม่หลีกเลียง

ไซ้ให้เกลี้ยง Pesatr ประคามิ

เช่นพิศแกะลวดลายหลากหลายสี

ล้วนแต่มีปักประคิษฐูวิจิตรจริง

ไค้พิศดูงามก็เป็นที่ยิ่ง

มาพิศสิ่งทีประคิษฐูยิ่งติดใจ

ยิ่งเดินพิศเดินมองยิ่งผ่องใส

ไม่อยากจะไปไกลสาวชาวเสปญ

เพียงแต่ชายทาคุให้รู้เห็น

แม่เนือเย็นยืมให้ด้วยไมตรี

นำขุ่นเคืองตัวนักหมคคักคี่ศรี

ภาษานี้ไม่ถนัดค้อค้อใจ

หาชื่อของที่ระลึกให้นึกถึง
แต่มิได้ฝากรักหนักฤทัย

ขอเล่าเรื่องเมืองแมตริคัสกันทีหนึ่ง
เพียงแต่เที่ยวเดินมองอยู่สองวัน
เมืองนี้ตั้งกลางใจ Iberian
เป็นเมืองหลวงเก่าแก่มาแต่ไร
เขตก็ใหญ่โตโอฬารนัก
มีแม่น้ำเซนาเรตส์ก่สมทวิ
ก็ฟ้าประจำชาติเขาหาวกเสี้ยว
พอปล่อยลง Arena ถ้ามันเคื่อง
Matador ล่อวัวให้หัวหมุน
คนก็หลยหุกหวิคยิกตัวไว
เขาล่อจนวัวเหินอยวงเฉื่อยช้า
วัวบ้าเลื้อยวงชนสู้จนวาย
ทะลุมหัวใจวัวไรฤทัย
เสียงคนบูโห้ร้องก้องตามเคย
Matador กลายเป็นเช่น Hero
พอตกคำว้าวร้องฉลองชัย
การก็ฟ้าฆ่าสัตว์ต้องหัตมาก
ผลอพลงพลาตอาจสิ้นชีวนทรีย์
ผู้ชายไทเก่งกล้าฆ่าวัวได้
อยากเป็นเมียฮีโร่โกคิครัน
ใครถูกวัวพิชิตขวิดได้แล้ว
หน้าก็ไม่อยากมองเผ้าของเวร

ว่าครึ่งหนึ่งมาแมตริคัสมคิตไชร
ขลุ่ยขลุ่ยไปเสียดหมกเลื่อยอกกัน
ไม่ลึกซึ้งถึงแก่นเป็นแม่นมั่น
ก็ต้องพลันลาพรากจากกรุงไป
สติกละลี่ยยับยั้งอย่าส่งสัย
นับแต่ได้เอกราชจากชาติมิวั
คนพ่านักลั่นเจ็ดเข้คเสร้างทั่ว
ไม่พันพัวไหลผ่านแค่ชานเมือง
เลียงโคเปลี่ยวเอาไว้มิให้เชื่อง
ไม่ยกเยื้องไล่ขวิดทุกทิศไป
วิ่งหัวชนหัวชุกรุกเข้าใส่
มิหาไม่คงถูกขวิดคิกเขาตาย
เขาหอกมาปักหลังเลื้อยหลังหลาย
ตอนสุดท้ายแทงด้วยดาบคมปลายเลย
ถูกเขาปลิดชีวานิจจาเอ๋ย
ไม่อยู่เฉยกระโดดโลดเต้นไป
ก็เพราะว่าฆ่าโคตัวโตได้
เชือกสนในยังกินด้วยยีนคิ
ถ้าไม่อยากปลิดปลงลงเป็นผี
ก็ไม่คว่ำใจให้ลั่นใจพลัน
พวกสาวสาวเอาใจเผ้าไฟฝัน
ด้วยเหตุนี้หนุมึงหักให้จักเจน
แม่น้องแก้วแกถือว่าช่อเหม็น
หล่อนเห็นเป็นคนชั่วลาคีไซ่ชาติชาย

ที่เมืองนี้มีอีกอย่างต่างอยู่มาก

ผิดเวลาอาหารค่ำกาลกลาย
อาหารเข้าเข้านาฬิกาเสิร์ฟ
สั่งได้แต่เหล้าองุ่นอุ่นท้องไป
มีกลางวันกินกันสองโมงกว่า
กว่าจะถึงมีอกกลางคืนแล้วคนกัน
ถ้ารับเลี้ยงชาวเสปญเห็นจะแย่
กว่าจะเสร็จเรื่องอาหารก็อ่านไป
เรื่องของกรุงแมคริคที่คิดได้
การทบทวนข้อคำพอกลักลิน

เสิร์ฟที่ห้าตุลาคมระทมทุกข์
จำต้องจากเพื่อนสนิทมิตรทั้งปวง
สืบห้าครึ่งถึงเวลาจะพาพราภ
เคยอยู่ร่วมรวมกันไม่ฉันทา
ชาวคณะจะอยู่ชมสู้สัตว์
คุณประยูรกับเราเศร้าฤทัย
คุณสมศักดิ์ขุ่นว่าถ้าจะแย่
จะหาโคที่ไหนได้สักตัว
ทั้งคณะออกไล่ตามมาส่ง
เดินตามกึกกึกหลังกันพรุ่งพรู
ขึ้นเครื่องบินไอเบอเรียอย่างเพรียจิต
นึกสงสารสมศักดิ์คงหนักใจ
อีกสองคู่ลงลงเสียแล้ว

คือเรื่องปากเรื่องท้องร้องเหลือหลาย
หิวแทบตายก็ต้องทนมันจนใจ
ลมกำเรียบหิวจนทนไม่ไหว
ที่ไหนไหนเห็นเขานั่งค้มทงนั้น
ให้เวลาพักผ่อนนอนเฝ้าฝัน
เขากินกันสัปดาห์ที่น่ากลุ้มใจ
เริ่มค้มแต่ก่อนคึกหลายอีกได้
กินกันใหญ่ถึงที่สามอยู่ข้ามคืน
มาแล้วให้ฟังข้างอย่างพินพิณ
แต่ตอนค้มเสิร์ฟเหล้าแล้วเศร้าทรวง
หมดความสุขในใจอย่างใหญ่หลวง
เฝ้าแต่ห่วงอาลัยหักใจมา
ข้าลาจากกันไปไม่หรรษา
เป็นเวลากว่าเดือนคึกเดือนใจ
หรือจะหักแทงกูไม่รู้ได้
ต้องจากไปไม่ได้อยู่คู่สัตว์
เมียเกาะแจะตามคึกโกธชิตฉวี
มาเข้ายั่วออกแรงหักแทงกู
จนเราลงขันโคไปทั้งคู่
ถึงประศุกกล่าวลาด้วยอาลัย
เหลียวคูมิตร์โยกหักฉับคึกไหว
ชักธงไทยปลิวอยู่แต่ผู้เดียว
พาน้องแก้วข้ามสมุทรสุดฟ้าเขียว

เมื่อไทรถึงวอชิงตันเมื่อนั้นเขียว
 เครื่องบินขึ้นจากสนามบินสมุทร
 เรือท่องเที่ยวยุโรปจอดเทียบที่
 ขอให้ท่านผู้อ่านรอนานหน่อย
 จะเขียนเที่ยวอเมริกาแต่ชาไป

คงมีเรือวอชิงตัน V
 แอตแลนติกเร็วรุกคืบวิดี
 นิราศนี้มีต่อเมื่อพอใจ
 พอพักปล่อยสมองให้ผ่องใส
 จนกลับถึงเมืองไทยให้อ่านเออ.

นิราศออกเตรเลีย

ห่างเพื่อนสนิทมิตรสหายทั้งหลายมา
เคยร่วมเรียนร่วมเล่นอย่างเป็นสุข
เคยร่วมเที่ยวร่วมกินทุกถิ่นครั้น
ทั้งภาคเหนือภาคอีสานผ่านมาแล้ว
ร่วมไปชมกิจการบ้านบุรพา
ครั้งนั้นไปต่างประเทศนอกเขตแดน
จำต้องแบ่งแห่งละครึ่งตามพึงใจ
ถ้าเลือกไปยุโรปละโมบใหญ่
ไปเอเชียแล้วไซ้ไรไม่ระทม
ได้เขี่ยเลี้ยงเพียงเล็กน้อยละห้อยจิต
เที่ยวยุโรปแล้วหนอไม่พอเพียง
ฉันเลือกไปเอเชียเลี้ยงน้อยหน้อย
การกินอยู่ย่อมเขาเขาราคา
วันที่เจ็ดพฤษภาคม ฯ อำลาแล้ว
จากเคหาน้ำตาคลอจรรคล
ต้องจากลูกจากเมียละห้อยจิต
ต้องจากเพื่อนร่วมรุ่นให้ขุ่นเคือง
คำทำครั้งถึงเวลาจะคลาเคลือน
บ้างก็ไหลเพราะเศร้าเปล่าเปลี่ยวใจ
บ้างยิ้มแย้มแถมขันครึกครื้นนัก
เมียชี้หน้าว่าผัวคนัวเนีย
พกแต่ความแคลงใจไว้ในหัว

นิราศร้างห่างสถานการศึกษา
ต่างอำลาแยกย้ายกระจ่ายกัน
ร่วมสนุกปรีดิ์เปรมเกษมสันต์
ร่วมจำนรรจัสรวลเสร่วมเฮฮา
ไม่เคยแคล้วคลาดกันร่วมหรรษา
ไม่คลาคลาดรวมขบวนเป็นพรวนไป
จะเห็นเพื่อนพร้อมกันนั้นไม่ได้
แล้วแต่ใครจะคิดเลือกพิศชม
อดทนมจันแกงไก่อกับไข่ต้ม
ยังมีส้มกล้วยหอมกินพร้อมเพรียง
ถ้าเราคิดไปนอกออกจะเสี่ยง
เงินคงเกลี้ยงกระเป๋าคั่วเขามา
คงไม่ค่อยสิ้นเปลืองเรื่องซ้อหา
พอรู้ทำรู้ทางจะวางตน
ลาลูกแก้วเมียขวัญออกกันกัน
ขึ้นรถยนต์รีบรไปคอนเมือง
ต้องจากมิตรจากสหายอีกหลายเรื่อง
ต้องจากเมืองจากเขตประเทศไทย
ไปแรมเคอนสั่งล่าน้ำตาไหล
บ้างก็ไหลเพราะยินดีได้หนีเมีย
พอเมียรักต่อว่าก็หน้าเสียด
บ้างขี้เขี่ยแอดหยิกตักตักกัน
เพราะกลัวผัวไปเที่ยวเลี้ยวกระสัน

กัยหญิงสาวต่างชาติไม่คลาวัน
อยู่บ้านนอนแฉ่งแม้งหมกแรงเร็วว
บางคนบอกออกปากฝากกับครู
จะห้วงไปใยเล่าผัวเก่าแก่
อย่าหึงหวงทรวงเศร้าไม่เข้าที่
ไม่อ่อนเปลี้ยเสียหายทำลายหรร
คนชราซากระเผลกเอ็กเซอร์ไซส์
ดึกทำคร้งถึงเวลารถมารับ
เหล้าสามีกัใจพันไฟแดง
เหมือนกัยัยกัออกจากขวกหายปวกหัว
กัจะเที้ยวเสเพลโคยเสรี
ขึ้นเครื่องบินไทยอินเตอร์เนชั่นแนล
โซสเตรสาวปรนนิบัติไม่ชักเลย
หล่อนรีบหามาให้สุมใจหวัง
ชลลดา ออนันต์ กัเหลือใจ
เครื่องบินออกเวลาห้าคร้งกว่า
หมอบเอบ มีมณฑลลังงัศวคมนต์
เห็นแสงไฟควักคัยงัมกัเหลือ
พอมองเห็นดินไทยไ้รางราง
คาราวลัดบินเรียบเงียบสนิ
ลวันสรวลเสเฮฮาประสาช่าย
ไม่เห็นพุกเรืองานการคัษา
สาวย่าหยายาหยากล้ายากครัน
สาวมาเลย์ร่างงามทราวมสาวท

ให้อีกชั้นหนึ่งหัวเหมาหัว
แต่ปราศเปรี้ยววนอกบ้านเขาการอยู่
ไม่ก็รู้ว่าอาจารย์ตัวการที่
จงเผื่อแผ่ตามควรเถิดนวลศรี
ให้สามี่ปล่อยแก่ตามแต่ใจ
เป็นการออกกำลังประทั้งไว้
กลีบว่องไวโตเจริญเกินแข็งแรง
แล้วพาขยับออกจากท่าเมื่อยหน้าแห่ง
เปล่งเสียงแข่งพร้อมกันทั้งนั้น “ฟรี”
ต่างเตรียมตัวเตรียมใจไว้เต็มที่
เพราะไม่มีเมื่อยขวางเหมือนอย่างเคย
ชี้อ่อนคาวาแวลส์แสนผ่าเผย
เพียงแต่เอ่ยออกปากอยากอะไร
จะเอนหลังนั่งนอนหีบหมอนให้
เขาว่องไวแคล่วคล่องทั้งสองคน
ไอพ่นขุ่นฟ้าเวหาหน
ให้เราพันอันตรายไม่วายวาง
พอขึ้นเห็นเมฆาฟ้าเริ่มสาง
ตอนผ่านกลางเมฆแยกแตกกระจาย
นั่งปล่อยจิตพิศศุภมูสหาย
ต่างขยายเรื่องเก่าออกเล่ากัน
คุยแต่ความของกตันทน
สาวจินนหาไคทำไมมี
ดูเหมือนขาดลาคไปหรือไร

หนึ่งฟังเขาเล่ากันก็ซนค
 แต่ตัวเราเศร้าจิตด้วยคิคิดถึง
 เรือพึงออกจากฝั่งไม่ยังควร
 ต้องนั่งถึงของเก่าเราไว้อ่อน
 เครื่องลายครามงามเหลือชาติเชื้อไทย
 เวลาเจ็ดสี่สิบห้าก็มาถึง
 เคยหลอกเพื่อนมุสลิมให้ชิมดู
 กินเนื้อวัวจนเขื่อนอสะเคะ
 ลองกินหมูเสียมยังไม่เคย
 ถึงกัวลาแลมเปอร์เอชชากยัง
 ร่อนลงไต้เมฆมาตังนาน
 บินวนเวียนเปลี่ยนทิศจนซีกโลก
 หมอกยังคลุมพื้นหนาคุผ้าฟาง
 กัปตันคักสินใจไม่ยอมเสี่ยง
 แล้วคงเครื่องจากพื้นชั้นโทยม
 ใจค่อยหายตกตกจนอีกโ
 อากาศปลอดโปร่งคึกไม่มีย
 ไม่สมหวังคึกจิตที่คึกไว้
 หมอกกระจายหายพลันเหมือนควันขึ้น
 หวนกลับมากัวลาแลมเปอร์อีก
 พอสองเท่าเหยียบพื้นชั้นอร่า
 เกือบกระเป๋าช้าวของเข้าห้องเสิร์ฟ
 เทียวแลกเงินแลกทองของจำเป็น

Lelaki^๑ ขยาขย้า Perampuan^๒
 ยังซาบซึ้งตรึงใจอาลัยหวน
 จะรีบด่วนครวญถึงสาวให้หนาวใจ
 ไม่อ้าวรณรอนรนาคนใหม่
 เรืออะไรจะไปหามลายู
 กินแค้นซึ่งชาวถิ่นไม่กินหมู
 แก่ร้องอุว่ารอยคักบ่อยเลย
 พงออกป่องท้องผละแล้วเะเอ๋ย
 ถ้าเบ็ดเผยให้ทราบคงขาปยาน
 ไม่เห็นกรุงเห็นกินเห็นถิ่นฐาน
 ไม่อาจผ่านหมอกลงไต้ตรงทาง
 พอให้ไต้เห็นภูเขาเลาเลาข้าง
 แม้วางวางก็ไม่เห็นใจเด่นโครม
 รีบบินเลียงออกมาเลิกตาโถม
 เสียงสวคโอมเพียงเพียงเงียบเสียงไป
 จะไปลงสิงคโปร์ยิ่งใกล้ใหญ่
 คงจะไต้เทียวกันทั้งวันคืน
 พอบินไปไต้หนอยใจค่อยขึ้น
 มองเห็นพื้นดินซัดถนัดตา
 บินหลบหลีกเมฆลงไต้ตรงท่า
 มีรพามาส่งลงโฮเกิ้ล
 รีบระเห็จลงข้างล่างไม่ว่างเว้น
 แล้วกินเล่นฆ่าเวลาหน้าโรงแรม

สิบโมงตรงลงมาพร้อมหน้าหมด
 พอผ่านสาวแซ่แก่กระแอม
 อย่าคิดว่าสังขารแก่ปานนี้
 เทียวเหลียวซ้ายแลขวาสาวยายล
 ที่สาวยายหาไปใช้ว่ารัก
 เพื่อจะเปรียบเทียบไว้ชาติไหนดี
 อันนงรามงามสรรพประดัยชาติ
 รุกขชาติประดัยป่าพนาวัน

รุดเล่นพามาโรงเรียนนายร้อย
 อยู่บนเนินเพลินตาน่านิยม
 มาเลเชียรวมราษฎรเป็นชาติใหม่
 ชาวมาเลย์ชาวจีนอินเดียนมี
 กำหนดทวีปเป็นเปอร์เซนต์เห็นได้ชัด
 อิกยี่สิบเป็นจีนทองถิ่นครัน
 ทั้งอินเดียนและเหล่าชนเผ่าอันน้อย
 ความยุ่งยากเรื่องภาษาเข้ามาปน
 ต้องตั้งครูสามครวักลวักอยาก
 คุครูวจีนแล้วหนอพอเคยชิน
 ในครวักแขกอิสลามห้ามมีหม
 ครวักอินเดียนมีแต่ถั่วเกลอนทั่วไป
 ช่างยุ่งยากมากเรื่องเปลืองอาหาร
 ถ้าสั่งหมูผักที่คงคักกัน
 ครูอาจารย์จ้างฝรั่งพวกอังกฤษ
 เป็นการแก้ปัญหาลาภาษากลาง
 สิบเอ็ด น. ไปวัดไทยโยสถใหญ่มาก
 ให้อาจารย์พุทธปฏิมาอาจารย์

รีบขึ้นรถทันใจใจขึ้นแถม
 คุ้มหมั่มแถมใส่ไปทุกหน
 ยังรักวิ่งวิ่งสุขไปทุกหน
 ทั้งล่างบนมองหาแต่นารี
 อยากชมนักพักครามารศรี
 โคมสตรีกับดอกไม้ม่อมคล้ายกัน
 ปทุมมาศประดัยสระประดัยสัน
 มาลีพันธุ์ ประดัยสวนให้ชวนชม
 งามไม้น้อยสถานที่ดีเหมาะสม
 เป็นชมรมกว้างขวางสร้างไว้ดี
 อย่าแปลกใจผู้คนปนหลายสี
 โรงเรียนนี้รวมเหล่าทุกเผ่าพันธุ์
 เจ็ดสิบคักคนมาเลย์ไม่เห็น
 สิบส่วนนั้นกันไว้ให้ทุกคน
 รวมหลายร้อยร่วมเรียนเพียรฝึกฝน
 ยุ่งเหลือล้นคืออาหารเรื่องการกิน
 พ่อครัวมากหลายเหล่าทุกเผ่าพันธุ์
 แต่พ่อผืนคุครูวักจะแปลกใจ
 เทียวเดินดูเห็นเนื้อวัวกับหัวไก่
 ตายังไม่กินเนื้อวัวกลัวบาปครัน
 ระบบการสั่งบำรุงยุ่งสะบั้น
 ต้องจัดสรรให้คักแยกที่ทาง
 สอนฟุคฟักฟอไฟไปทุกอย่าง
 ทุกคนต่างเข้าใจเรียนได้คัก
 ต่างครวักทาบวิชาคักกันเต็มที
 เลี้ยงเชยมิชอ่านกันเลี้ยงกันไป

กลับโรงแรมรับประทานอาหารแล้ว
 พอตอนบ่ายฉายผืนริบครวไล
 รัฐสภามลายู่น้ำคูมาก
 ช่างออกแบยกแท่งงามแน่นอน
 ล้อมด้วยสระน้ำคั่นน้ำชนิจ
 นั่งกินไปคุยไปชมไปพลาง
 ส่วนค่านอกโคยรอบห่างขอบสระ
 สภาสูงสภาต่ำทำแยกไป
 ทางค่านหน้าสถานมีตึกใหม่
 มีสระน้ำล้อมรอบเป็นขอบคัน
 แล้วไปคูมิวเขียมไม้เรียมแน
 มีน้ำพรมีสระงามตระการ
 พอเห็นข้างอย่างละอันพันละน้อย
 เห็นแต่หุ่นแต่งตัวสั่วเต็มที
 เพราะตึกใหญ่ใส่แอร์คอนดิชัน
 คงเข้าไปพักผ่อนหย่อนใจกาย

ตอนค่ำไปในงานสถานทูต
 ริเซฟชั้นนานไปได้นักกลวง
 กว่าจะได้กินข้าวก็ราวคึก
 กินเสร็จพลันไม่ทันช้าลาทันที
 คุยงานกันแบบนทจะแย
 หากคนนวดก็ไม่ได้ใจรอนรอน
 รุ่งขึ้นเช้าตะบันไปกันอีก
 เอาเบยเลียงหลวงมาทำน่าซัง
 ไปงานสามกระทรวงไม่ลวงหกรอก
 นั่งครกงคนครกงหลยัยประเด่น

ให้ผ่องแผ้วยินดีจะมีไหน
 ชมตึกใหม่ใหญ่ทรุดนคร
 สร้างอย่างฝาแฝดมือลือกระฉ่อน
 ที่พักผ่อนห้องอาหารอยู่ย่านกลาง
 มีฝ้ายปีกกระเจกใส่ใส่รอยข้าง
 คงเพลินอย่างแสนสุขสิ้นทุกข์ใจ
 เป็นห้องประชุมกว้างสร้างขึ้นไว้
 มีห้องใหญ่ร่วมประชุมชุมนุมกัน
 ทั้งกว้างใหญ่สูงลิบลิบแปดชั้น
 ช่างสร้างสรรค์สวยล้ำทำงาน
 คงดีแต่ตึกทรูภูมิฐาน
 ของโบราณภายในเกือบไม่มี
 คุยไม่ค่อยน่าชมสมศักดิ์ศรี
 ที่เห็นก็เดินเล่นเย็นสบาย
 คนเข้ากันพรังพรอยู่หลากหลาย
 อากาศภายนอกร้อนน่าอ่อนทรวง
 ไปยืนพักค้อมเหล้าจนเหงาง่วง
 แหกทงปวงยังไม่กลับออกสัพพิ
 นั่งสู้อีกเพราะฤทธวิธศักดิ์
 จรลึกลับกลับไปหลับนอน
 ชายชะแรวแก่เฒ่าซาเข้าอ่อน
 เส้นไม้หย่อนเอ็นคึงคึงขึงขึง
 จะเลียงหลักก็ไม่ไถกลัวโยสั้ง
 ไม่อาจนั่งวางโก่ในโซเค็ด
 พังเขายอกเล่ามาเหมือนตาเห็น
 มาตั้นเต้นตอนจยริบปรบมือ

กลาโหมเลี้ยงกลางวันกินกันใหญ่

อาหารแขกแยกไว้ไม่ให้คือ

พวกที่หนึ่งถึงคราต้องลากลับ

ต่างรีบลามาพลันในทันที

สิบหก น. เห็นฟ้าเวหาหน

ถึงซ้ายข้างก็ยังไม่เป็นไร

บินซ้ำเข้ามาสองชั่วโมงเศษ

เห็นสะพานยาวใหญ่ใช้เชื่อมโยง

พอถึงสนามบินเหยียบดินแล้ว

กงสุลใหญ่ไปนำนำพญ

ทั้งสาวจีนสาวไทยในสถาน

V.I.P. เต็มคันด้วยคนไทย

กงสุลเลี้ยงวิสกี้คั่นหน้า

จะเอี๊ยดอ๊าดทั้งคันไต่ทั้งปวง

กล่าวขอบคุณกงสุลกับคุณสาว

ชั้น ALITALIA^๑ เพลิดเพลิน

เพราะเคยบินชมภูผาเป็นว่าเล่น

ภูเขาส่งในอินเฝ้ายคงเคยไป

แต่เที่ยววันเคราะห์ที่คึกคักไม่มีเขา

เราช่วยกันสวดมนต์ขยันนั่งมี

ออกบินไปตลอดคืนคั่นแล้วหลย

แม่ลูกอ่อนมาด้วยช่วยเหลือค

ไทยกินได้ทุกที่ไม่มีหือ

เราไม่ถือกินหมกตำรสัก

เพื่อจะจับเครื่องบินใหญ่ไป SYDNEY

พอสิบสี่สามสิบก็รีบไป

นั่ง Fokker สองเครื่องยนต์พอนไหว

ทรงตัวได้อย่างดีไม่มีโคลง

ก็เข้าเขตสิงคโปร์กูโอโดง

ไม่คึกคักข้ามมามลายู

ให้มองแล้วนึกเห็นอิเหน

มาต้อนรับขับสู้เหมือนรู้ใจ

ที่ทำงาน Consular มากันใหญ่

ต่างปราศรัยกับสาวแก่หนาวทรวง

เปิดฟรีบาร์ในห้องไม่ต้องห้วง

เวลาล่วงชั่วโมงกว่าจึงลากัน

ที่แก่หนาวกายใจให้สุขสันต์

ตัวเริ่มสั่นงันกด้วยตกใจ

ที่รู้เห็นเป็นข่าวอื้อฉาวใหญ่

แกว่งไล่ชนเปรี้ยงตายเกลี้ยงล่า

คงพาเราไปได้ไม่ดล้า

เสียงพิมพ์พาท้องคาถาประกำ

นั่งเอนฟุ่หงบหงบอยู่กบที่

ประเทยวขประเทยวเขยวเสยงเกรียวกราว

๑. เครื่องบินของบริษัทอิตาลี

ประเทียลลอร้องไห้ห้ามไม่หยุด
 อุ่มเข่าเข้าขมอมกล่อมปาวปาว
 เวรมา^{นี้}ข้าง^{นี้}เคียง^{นี้}ที่^{นี้}เตียง^{นี้}เด็ก
 โสสเทศพล่านไปมาหามชง
 นมแม่^{นี้}ก็^{นี้}ไม่^{นี้}ยัก^{นี้}ควัก^{นี้}ให้^{นี้}ลูก
 หรือ^{นี้}ไม่^{นี้}ควัก^{นี้}เพราะ^{นี้}อายุ^{นี้}ผู้^{นี้}ชาย^{นี้}ไทย
 เครื่อง^{นี้}บิน^{นี้}ข้าม^{นี้}เกาะ^{นี้}ชวามา^{นี้}ทาง^{นี้}ใต้
 บิน^{นี้}เป็ด^{นี้}เสร็จ^{นี้}เจ็ด^{นี้}ชั่วโมง^{นี้}ร่อน^{นี้}ลง^{นี้}ดิน
 ตาม^{นี้}เวลา^{นี้}ของ^{นี้}กรง^{นี้}ย่ำ^{นี้}รุ่ง^{นี้}แล้ว
 โรง^{นี้}เตียง^{นี้}เด็ก^{นี้}โรง^{นี้}นนัก^{นี้}ระ^{นี้}ไร
 มี^{นี้}คน^{นี้}มา^{นี้}ค่อน^{นี้}รับ^{นี้}อย่าง^{นี้}คับ^{นี้}คัง
 เลียง^{นี้}กา^{นี้}แฟ^{นี้}ชน^{นี้}ม^{นี้}บ่ง^{นี้}ให้^{นี้}นั่ง^{นี้}กลืน
 เริ่ม^{นี้}แลก^{นี้}เงิน^{นี้}แลก^{นี้}ทอง^{นี้}เป็น^{นี้}กอง^{นี้}ใหญ่
 จะ^{นี้}จับ^{นี้}จ่าย^{นี้}ใช้^{นี้}สอย^{นี้}ตาม^{นี้}ด้อย^{นี้}ที่
 แต่^{นี้}เคราะห์^{นี้}ร้าย^{นี้}เจอ^{นี้}เขา^{นี้}เสาร์^{นี้}อา^{นี้}ทิพย์
 เห็น^{นี้}เป็ด^{นี้}แต่^{นี้}ร้าน^{นี้}เหล้า^{นี้}ให้^{นี้}เมา^{นี้}มัว
 รด^{นี้}ยัส^{นี้}พามา^{นี้}โรง^{นี้}แรม Hampton Court
 อยู่^{นี้}ใน^{นี้}ย่าน^{นี้}ร้าน^{นี้}ค้า^{นี้}คน^{นี้}มา^{นี้}ไป
 วัน^{นี้}เสาร์^{นี้}เข้า^{นี้}พัก^{นี้}พน^{นี้}พอ^{นี้}ช่น^{นี้}จิต
 มี^{นี้}คน^{นี้}มา^{นี้}พา^{นี้}ชม^{นี้}สน^{นี้}ดุ^{นี้}ที
 เป็น^{นี้}นาวา^{นี้}อากาศ^{นี้}โท^{นี้}ไก^{นี้}เสีย^{นี้}ควัย
 พา^{นี้}ไป^{นี้}หา^{นี้}ด Manly ที่^{นี้}จริง^{นี้}เฮอ
 เห็น^{นี้}สาว^{นี้}สาว^{นี้}นั่ง^{นี้}น้อ^{นี้}ย^{นี้}ห่ม^{นี้}น้อ^{นี้}ย^{นี้}แยะ
 เดิน^{นี้}กริ^{นี้}ศกราย^{นี้}ถ่าย^{นี้}ภาพ^{นี้}กำ^{นี้}ชาย^{นี้}ใจ
 เดิน^{นี้}คู่^{นี้}สาว^{นี้}ออส^{นี้}เตร^{นี้}เลีย^{นี้}แล้ว^{นี้}เพ^{นี้}ลีย^{นี้}จิต

อุต^{นี้}ลุ^{นี้}ตุ^{นี้}ย่ำ^{นี้}แม่^{นี้}คุณ^{นี้}แม่^{นี้}สาว
 เลียง^{นี้}เจ็ว^{นี้}จ้าว^{นี้}ฉาว^{นี้}ไป^{นี้}หลั^{นี้}บไม่^{นี้}ลง
 ทั้ง^{นี้}ใหญ่^{นี้}เล็ก^{นี้}ใน^{นี้}ห้อง^{นี้}ร้อง^{นี้}เลียง^{นี้}หลง
 เท็ว^{นี้}วัง^{นี้}ส่ง^{นี้}คึก^{นี้}คัก^{นี้}เหมือน^{นี้}ชัก^{นี้}โย
 หรือ^{นี้}พัน^{นี้}ผูก^{นี้}หลาย^{นี้}ขยับ^{นี้}ควัก^{นี้}ไม่^{นี้}ได้
 เลย^{นี้}ปล่^{นี้}อย^{นี้}ให้^{นี้}ลู^{นี้}กร^{นี้}้อง^{นี้}ก้อง^{นี้}เร^{นี้}อ^{นี้}บิน
 มอง^{นี้}ลง^{นี้}ไป^{นี้}เห็น^{นี้}สม^{นี้}ท^{นี้}รไม่^{นี้}สุ^{นี้}ค^{นี้}สัน
 ถึง^{นี้}ท้อง^{นี้}ดิน^{นี้}ช^{นี้}ค^{นี้}น^{นี้}ย^{นี้}ต่าง^{นี้}ค^{นี้}ใจ
 ให้^{นี้}ผ่^{นี้}อง^{นี้}แฉ่^{นี้}ว^{นี้}ิญ^{นี้}ญา^{นี้}จะ^{นี้}หา^{นี้}ไหน
 เล่น^{นี้}เอา^{นี้}ไม่^{นี้}ไค^{นี้}น^{นี้}อน^{นี้}ต^{นี้}ง^{นี้}ค่อน^{นี้}ค^{นี้}น
 พา^{นี้}ไป^{นี้}นั่ง^{นี้}ห้อง^{นี้}ที่^{นี้}จ^{นี้}ก^{นี้}ไม่^{นี้}ช^{นี้}ค^{นี้}ข^{นี้}น
 จน^{นี้}เต็ม^{นี้}ค^{นี้}น^{นี้}ค^{นี้}น^{นี้}ใจ^{นี้}ใน^{นี้}ไม^{นี้}ตรี
 เตรี^{นี้}ยม^{นี้}คว^{นี้}ว^{นี้}ให้^{นี้}สน^{นี้}ก^{นี้}สุข^{นี้}เต็ม^{นี้}ที่
 เร^{นี้}อง^{นี้}สุ^{นี้}ร^{นี้}า^{นี้}น^{นี้}าร^{นี้}ี^{นี้}ไม่^{นี้}มี^{นี้}ก^{นี้}ล^{นี้}ว
 ร^{นี้}้าน^{นี้}รว^{นี้}ง^{นี้}ปี^{นี้}ค^{นี้}ทุ^{นี้}ก^{นี้}ณ^{นี้}น^{นี้}ค^{นี้}ู^{นี้}ณ^{นี้}ท^{นี้}ัว
 หา^{นี้}อ^{นี้}ี^{นี้}คว^{นี้}ค^{นี้}ง^{นี้}ยา^{นี้}ก^{นี้}ลา^{นี้}ยา^{นี้}ก^{นี้}ใจ
 คุ^{นี้}ด^{นี้}ล^{นี้}อก^{นี้}แล้ว^{นี้}นำ^{นี้}พ^{นี้}ัก^{นี้}อา^{นี้}ค^{นี้}ย
 นั่ง^{นี้}ก^{นี้}ไค^{นี้}จาก^{นี้}ข^{นี้}าร์^{นี้}เห็น^{นี้}ท่า^{นี้}ที่
 ต^{นี้}อน^{นี้}บ^{นี้}่าย^{นี้}เริ่ม^{นี้}มี^{นี้}ฤ^{นี้}ท^{นี้}ธิ^{นี้}เท็ว^{นี้}ช^{นี้}ค^{นี้}น^{นี้}ย
 หม^{นี้}อ^{นี้}ค^{นี้}น^{นี้}นี้^{นี้}ซ^{นี้}อ Pickerd ซ^{นี้}่าง^{นี้}เล็^{นี้}ค^{นี้}เล^{นี้}อ
 แก^{นี้}ค^{นี้}อย^{นี้}ซ^{นี้}่วย^{นี้}ซ^{นี้}้^{นี้}แง^{นี้}เหล^{นี้}ง^{นี้}เส^{นี้}น^{นี้}อ
 ค^{นี้}น^{นี้}เท็ว^{นี้}เก^{นี้}ร^{นี้}อ^{นี้}พ^{นี้}ัก^{นี้}ผ^{นี้}อน^{นี้}ห^{นี้}ย^{นี้}อน^{นี้}ฤ^{นี้}ท^{นี้}ย
 จะ^{นี้}เค^{นี้}าะ^{นี้}แ^{นี้}คะ^{นี้}ก็^{นี้}ไม่^{นี้}กล^{นี้}้า^{นี้}พ^{นี้}ึง^{นี้}มา^{นี้}ใหม่
 เก็^{นี้}ย^{นี้}เขา^{นี้}ไว้^{นี้}ค^{นี้}น^{นี้}เท็ว^{นี้}มี^{นี้}เร็ว^{นี้}แ^{นี้}ง
 มี^{นี้}ส^{นี้}่วน^{นี้}ผิ^{นี้}ค^{นี้}ล^{นี้}ก^{นี้}ย^{นี้}ณ^{นี้}ะ^{นี้}เห็น^{นี้}จะ^{นี้}แ^{นี้}ง

ถึงหน้าตาจะแฉล้มสองแก้มแดง
 ไม่แต่งคิ้วรังจืดให้พิศวาท
 ไม่เหมือนพุ่มประทุมทองของน้องเลย
 คล้ายกับเขาฝาละมีแปะที่อก
 ยิ่งสรวมใส่เสื้อลึงค์ยังขั้ตตา
 คอมีลูกแล้วเต้าเจ้าจึงสวย
 พอแก่ตัวกลับยานยานตาไท
 เห็นรูปร่างพลางปลงไม่ส่งเสริม
 รอไว้ไป CANBERRA^๑ คงน่าชม
 รุ่งขึ้นเช้าวันอาทิตย์ไม่บิณฑัน
 ชุดสองมาพร้อมพริกกางกัททาย
 ออกเดินทางไปยังแคนเบอร์รา
 นึกว่าท่าอากาศยานตระหง่านก็
 เล็กจิ๋วหลิวเท่าอาคารท่าบ้านนอก
 มีคนมาต้อนรับคึกคักไป
 ได้พบมิตรเก่าแก่เป็นแม่แล้ว
 ทั้งคุณชาย^๒ คุณลมหวล^๓ ชวนมาเยือน
 พักโฮเต็ลแคนเบอร์ราเชื่อว่าไก
 เป็นโรงแรมชั้นสูงที่รุ่งเรือง
 คุณกึ่งเชิญไปเคหาไม่กล้าขัด
 มีถ้วยเคียงวุ้นน้ำทำแบบไทย
 กินกับแก้มักกับสราและอาหาร
 กลัวยโฮเต็ลเห็นขั้จึกมาพลัน
 มีทหารติดตามทั้งสามเหล่า
 นาวาโท Newey^๔ ก็ระคาย

แต่อกแห้งไม่งามหนอทราชมเชย
 เน้นนมลาคพอเป็นเค้านะเจ้าเอ๊ย
 ที่พี่เคยคลั่งเคล้าเร้าอุรา
 ไม่เชื่อยกแต่งเต้าเลยเจ้าข้า
 เป็คออกมาแล้วจะเห็นเป็นเช่นไร
 ผัวคงช่วยเคล้นคลั่งแต่งคิ้วใหญ่
 หน้าอกใหญ่ต้องป้องเหมือนพองลม
 สิ้นซีกเหิมในอุรามาไม่สม
 เพราะอารมณ์อาจจะชุนถึงวุ่นวาย
 วิวพากันจากจรในคอนสาย
 แล้วผันผายขึ้นเครื่องบินด้วยยีนคิ
 ยินมากกว่าหนึ่งชั่วโมงลงถึงที่
 แท้ก็มีโรงเรือนไม่เหมือนใคร
 กว้างยาวไม่กี่ศอกกระบอกให้
 พวกคนไทยพบกันเลียงลันเรือน
 คุณกึ่งแก้ว^๒ มารับพร้อมด้วยเพื่อน
 ไม่แซ่เชื่อนพาไปข้างในเมือง
 ไม่ใหญ่โตหรูหราแต่ว่าเพื่อง
 จึ่งสันเปลืองเรื่องทรวัยยุยิบไป
 เธอเตรียมจึกอาหารเลียงเลียงไม่ได้
 ซอขอย่างไวปรองเองไม่เกรงกัน
 จนท้องขานถึงบ้ายจึงผายผัน
 พาคันคนชมนครพักผ่อนกาย
 พิคเคิร์เข้าประจำที่ไม่หนีหาย
 คอยแจ้งหมายกำหนดมาให้จดจำ

๑. เมืองหลวงออสเตรเลีย ๒. กิ่งแก้ว จารุวัตร ๓. ชาย จารุวัตร ผู้ดูแลนักเรียนไทย
 ๔. น.ส. ลมหวล สุจริตกุล เลขานุการโทสถานเอกอัครราชทูตไทย

จะไปไหนมาไหนบอกให้รู้
 ส่วนพิศเคิร์ทคนนั้นกะล่อนไม่ซ่อนคำ
 ทั้งหน้าตาห่วยๆประหลาด
 ผสมกับหนวดแดงจนคล้ายขนเงาะ
 หนาก็กะแดงจนก็แดงไม่แฉ่งว่า
 ขนตาแดงแสดรัยิบกระพริบพราว
 เรื่องอะไรทั้งนั้นมันรู้หมด
 พอถามขี้บตอบพลันในทันที
 เขาเคยชิวว่านี่เรือฟรีเกต
 บอกมันว่าเรือพิฆาตเองพลากไป
 เราจะไล่ก็ไม่จนหมอกัน
 ต้องยอมยกให้มันชนะจริงเฮอ
 ส่วนพันโททหารบกคุณหม่อม
 ใครจะใช้อะไรใส่ใจจำ
 อีกคนหนึ่งฟังสั่งเกตเขาเค็ดแท้
 คนกระทรวงต่างประเทศวิเศษก็
 ไปกินเลี้ยงที่ไหนตามไปด้วย
 ถ้าย่อยเสร็จฟลุ่ซุ่ซักเข้าไป
 ลี้คนนั้นตามติดไม่อีกหนา
 อยู่กับไทยนานไปกลายเป็นลิง
 เกิดคงคล้ายคนใหม่ทีไร
 Naughty Boy Club นัทมีมา
 สมาชิกชอบนั่งข้างหลังสุด

ท่าทางดูเรียบร้อยไม่ค่อยซ้ำ
 ชอบพูดพริ้งเข้ายั่วให้หัวเราะ
 มองผาดผาดเปรี้ยบกวบนอกจะเหมาะ
 คิ้วเหมือนเขาวัวใส่ใบมะพร้าว
 ยังทำท่าคึกใหญ่เมื่อใกล้สาว
 ข้ายหนวดขยำนี่ใช่เป็นโก๊ตคิ
 ทั้งขี้ปากทั้งจริงทุกสิ่ง
 หมอไม่มียอมจนพ้นเป็นไฟ
 ฟังเจ้าเปรตอธิษฐานเสียหายใหญ่
 มันเรียกใหม่ว่า “ฟรีเกต—เกสตรอยเยอร์”
 เพราะมันมีคำใหม่ไว้เสนอ
 ช่างไม่เก้อไม่อายละคายคำ
 ยังไม่คุ้นกับไทยไม่พูดพริ้ง
 รีบไปทำเรียบร้อยตามด้อยก็
 ยังไม่แกล้วว่องคล่องเหลือที่
 เป็นคนมีวิชาปัญญาไว
 แกคอยช่วยนำพาอัชฌาสัย
 รีบหาให้ทันทีเขาคิจริง
 หวีธรรหาพวกเราเขาคิยัง
 มันยุ่งชิงไปหมดทั้งรตรา
 พิศเคิร์ทยกคุณโอสถเป็นหัวหน้า
 เพราะพูดจาสับคนซุกซนครัน
 อุดลุดส่งสำเนียงเสียงสนั่น

ใครมาขึ้นรถข้าก็พากัน
 ช่วยให้เรารักษาวินาศได้
 กลัวตำรวจเลขา แก่ค่าตาย
 ตัวเล็กแต่เสียงดังฟังแสบหู
 ถ้าสมภพ^๒พุทอีกคนเหลือทนทาน
 คณนี้ช่วยให้เราไม่เหงาหงอย
 พอเจยบเสียงไม่ต้องถูกรูปลัน

จะขอกล่าวาวเรื่องเมืองหลวงนี้

ถ้าทำเสร็จตามผังที่ตั้ง
 สร้างบ้านเมืองขึ้นกลางหว่างภูเขา
 ทะเลสาปกลางเมืองประเทืองใจ
 แต่ก็ต้องอาศัยไค่น้ำฝน
 ยามฝนแล้งแห้งสนิทคิโคลนคม
 สามสิบปีจึงจะทำได้สำเร็จ
 คูอาคารบ้านช่องมองคึกกราม
 ไปชมอนสาวรีย์ที่ทหาร
 ชันล่างเป็นห้องใหญ่เกินไปมา
 ส่วนชั้นบนตามระเบียบเรียงช่อครบ
 ผู้คนมาเคารพพนอบนบพร
 อนสาวรีย์ไทยใครไปมั่ง
 เมื่อตายแล้วแล้วไปไม่อาวรณ์
 เพราะใครเล่าเฝ้ารักษามาจนรอด
 เพื่อให้ไทยไค่อยู่สุขทุกคืนวัน

คยมีกลิ่นเฮฮาน่าไม่อาย
 ไม่มีใครจะกลัวมากนักสาย
 เสียงโวยวายคล้ายพันธุ์อินจพล
 มันก็อกรูเสียงเจี๊วเจี๊วสमान
 สองเสียงปานฟ้าผ่ามากลางคัน
 ค้างพ่นพลอยเรื่อยไปเสียงให้ลั่น
 ว่าหลบกันไปเกลี้ยงส่งเสียงกรน
 เป็นเมืองที่สร้างใหม่กว้างใหญ่ลั่น
 เขาก็คนชี้แจงรู้แจ้งไป
 มีลำเนาไพรรอบขอบไศล
 ช่างกว้างใหญ่ไพศาลสราญรมย์
 จึงทวมทนอยู่ไค่ไม่ชื่นชม
 ไม่น่าชมเสียหมดความมั่งคั่ง
 นี่สร้างเสร็จไปไค่หนึ่งในสาม
 ไม่ยอมยามโยงเยงโหรงเหรงตา
 ตายในการสงครามงามหนักหนา
 สะสมอาวุธต่างต่างวางให้ดู
 เหล่านักรบที่ตายขึ้นย้ายอยู่
 ค่ายเชิดชูบุญคุณอันสุนทร
 เห็นแต่นั่งรุดผ่านกันสลอน
 ที่นครอยู่ยงคงกระพัน
 สู้ม้วยมอดชีวายอมอาสัญ
 เคารพกันเสียข้างทางที่ควร

คำวั้นทุตทหารท่านเชิญเลี้ยง
 ส่วนใหญ่ไปรตบัสจักระชวน
 พบคนไทยในงานเบิกบานยิ่ง
 กินกับแก้มแถมว่าสุราขาน
 รุ่งขึ้นเข้าไปนั่งฟังเขา Brief
 ผลักกันคนผลักกันหลัดถึงกับกรน
 เรื่องงานนั้นหนอไม่ขอกล่าว
 ต้องเขียนเป็นรายงานบานตาไท
 ได้แต่เขียนคำกลอนตอนสนุก
 ไปรตบาศึกหลยหลั่วว่างาน
 กลางคืนท่านทูตไทยเลี้ยงให้อีก
 ต้องย่นฟังนั่งฟังเสียงคนดัง
 พอแขกกลับลับไปไทยกินต่อ
 กินข้าวราดแกงเผ็ดเสร็จสบาย
 ไม่ต้องพูดฝรั่งพอยังชั่ว
 ออสเตรเลียพูดลากไม่อยากยิน
 สระเอเป็นฮายไปเสียแล้ว
 Table เป็น “ทายเบิล” เป็นแล้วกู
 “ออสตราเลีย” เล่นเอาเราแทบแย
 เขาพูด way “วาย” ไม่ฮายเทียว
 พูดฝรั่งเมืองนี้เมื่ออยู่ที่สุด
 ต้องยกโยกโยกสั่นกันไม่เคย

ไปกันเกลี้ยงโฮเต็ลเป็นส่วนส่วน
 ส่วนน้อยชวนไปรตบงัหน้าเบ่งขาน
 ทั้งชายหญิงพูดพรวดแต่คำหวาน
 สุขสำราญกันทั่วทุกตัวคน
 พอไถ้บึงหงษ์หงษ์หลัดหลายหน
 อลวลเพอนปลุกสนุกไป
 มั่นยืนยาวมากมายขายไม่ได้
 วิทยาลัยเร่งรักให้จัดการ
 เพื่อความสุขคึกคักสมัครสมาน
 มาตั้งนานแล้วไม่เล่าให้เราฟัง
 สุกจะปลีกตัวไปทงใจหวัง
 กุศย์คังมากจริงทั้งหญิงชาย
 ตอนนั้นล้อแบบไทยสมใจหมาย
 อาหารรายเรียงต้งต่างนั่งกิน
 แหกพูดรวลันไว้วูไม่สิ้น
 ชาวท้องถิ่นพูดอังกฤษผิดแบบครู
 ฟัง Gate แว่วเป็น “กาย” ระคายหู
 กว่าจะรู้เรื่องกันหลายวันเจียว
 ภาษาแม่แปร่งมากเหมือนปากเขี้ยว
 เราสีเหี้ยวฟังกูไม่รู้เลย
 อุดลุดมือไม้ไม่อยู่เฉย
 พอลงเอยแขนทรุดแทบหลุกไป

ที่สิบสองพฤษภาอำลาแล้ว
 อยากมาเห็น Melbourne คงเพลินใจ
 พักโฮเต็ลกลางกรุงยั้งยั้งสน
 ะ
 ทงรตรางรยณค้ทงคนเกิน
 ท้องกุงานหลายแห่งหมคแรงเร็วว
 ลงพักผ่อนนอนเฮาแรงสู้แข็งใจ
 เห็นสาวสาวคราวนั้พอมัท่า
 หล่อนั้มย่องม่องใส่มัไมตรี
 พอสืบสาวราวเรื่องแล้วเคื่องจิต
 เงินปอนคั่นอ้อยร่อยหรอไม่พอกัน
 เทำราคาตราขาวต้งเกำขวด
 ใ้สนุกครึกครื้นใจชื่นชวน

จะชอกกล่าวราวเรื่องของเมืองนี้
 รวมเบ็ดเสร็จสองล้านบานคาไท
 คนยิ่งมาก Crime ยิ่งมากไม่ยากเล่า
 เกือบจะคล้ายมะริกันมันนั้เนียบ
 ยัญหาเต็กรัยร่นมาหนุนเนือง
 หนึ่งสี่พิมพ์ลงข่าวออดฉาวกัน
 เพ็งอายุสิบหกเริ่มหมกมุ่น
 หนึ่งสาวงามสามชายตายดะว
 ช่มชื่นเสร็จหนีไปแต่ไม่รอก
 ท่านผู้พิพากษาคุลาการ
 ักสินขังสังโโยยครางโหยหวล

ต้องคลากแคล้วแคนเบอร์วไปหาใหม่
 เป็นถิ่นใหญ่รุ่งเรืองเมืองเจริญ
 ุ้คนอยู่ไม่สุขเหมือนนกเหิน
 กลับไม่เพลินว่านวายจะตายไป
 ถ้าออกเที่ยวคึกคึกคั่นไม่ไหว
 อกเอาไว้เมื่อหน้าคอยท่าที่
 ุ้หน้าตาน่ารักจก
 คั้ไม่ค้อจได้ชมผสมพันธุ์
 เจ้าหล่อนคิกรุนแรงแพ่งสะบั้น
 จะโรมรันพันคู้ไม่คู่ควร
 ุ้ขอเหล่าควดคึกว่าหน้าแย้มสรวล
 หายบั้นบัวนเมาพยับนอนหลับไป

เมลเบิร์นมีคนมาอยู่อาศัย
 เป็นเมืองใหญ่ในรัฐวิกตอเรีย
 มีเรื่องเศร้าระอาเอื่อมความเลื่อมเสีย
 เรื่องฉวีเมียมการมณั้คุดมครัน
 มีแต่เรื่องฉุนเฉียวเสียวกระสัน
 จักโก้มันปล้ำสาวแก่คราวอา
 ทำทารุณรวนลามไม่งามหน้า
 ในสวนสาธารณะรุมระราน
 ตำรวจคอดจับไ้ส่งไปศาล
 ปวดกบาลเท็กทำระยำจ้ง
 คั้ให้ถ้วนถึยห้าสิบครั้ง

ทนไม่ไหวรอไว้ก่อนผ่อนประทัง
 ข้างพวกก็รวมกลุ่มซุ่มซ่อนเร้น
 ทำระเบิดขว้างกันให้พันพิว
 ข้างก็จี้ร่านค้าคนหาทรัพย์

หนีเข้าบ้านพ่อแม่แม่แ่เดิมทน
 นักเรียนไทยก็ไล่เล่นพอเห็นได้
 จะมาเพียรเรียนร่ำให้ชำซอ
 ระวังไว้อยาให้ชำระอำยับ
 จะคืนหลังยังสาวสิ้นควาไป
 จะมาเรียนควรเพียรเรียนให้จบ
 ให้เป็นคนเป็นควไ้ฉั้วมา

ขอขยั่นเล่าเรื่องการกุงานข้าง
 เช่นคูปตามโรงงานการทังปวง
 คุเขาสร้างรตราเป็นว่าเล่น
 รถวอกซ์ฮอลล์ เบคฟอร์ดตลอดไป
 เร่งทำกันวันหนึ่งได้มิไ้่น้อย
 คนงานทำรีบรุกไม่หยุดมือ
 กลางวันคูปค่าเลี้ยงเพียงจะแ่
 จะหาคนนวกเพื่อนไม่เห็นเลย
 รุ่งขึ้นเข้าเก้าโมงย้ายโรงใหม่
 ให้กินเหล้าเมาเียร์เสียพอแรง
 แล้วกุงานฐานที่พินังกับรถ
 เห็นเครื่องบินหลายอย่างแบบต่างกัน

ไว้วันหลังโยยใหม่เอาให้กลัว
 ประพฤติเป็นอันอพาลสันทานชั่ว
 พวกครอบครวัเคือครวัอื่นไม่ผ่อนปรน
 ตำรวจจับไม่ทันมันล่องหน
 เทียวชุกชนผมเผ้าเหมือนเต่าทอง
 หญิงชายไทยที่ไปอยู่ควงคู่สอง
 หรือมามองหาคุไม่รั้ว
 ถ้าถึงก็มีครวัยุ่งกันใหญ่
 เห็นจะไม่ไ้ไ้่อีกแล้วละแก้วตา

แล้วจะชชกับใครก็ไม่ว่า
 ยังดีกว่าเสียสาวปวคราวทรวง
 มีบางอย่างขยายไ้ไ้ไม่ห้ามหวง
 ทุกคนลวงรู้คุไม่มีภัย
 รถโฮลเต็นรูปงามคามสมัย
 รถเซฟใหญ่ก็สร้างไม่ว่างมือ
 ติ่งสองร้อยแปดสิบคันเล่นกันปรีอ
 เขาฝึกปรีอไว้สมน่าชมเชย
 พวกคนแก่เมื่อขยานิจจาเอ๋ย
 แม่ทราชมเชยก็ทำราคาแพง
 พากัน Richmond ก่อนแดง
 เลี้ยงข้าวแกงแบบฝรั่งตอนกลางวัน
 ชมไม่หมดทุกสาขาเวลาสิ้น
 วัลลาพลันพาขับกลัษชิตินัย

ไปพักโฮเต็ลใหม่มันใหญ่นัก

โรงแรมเก่าที่เราอยู่ก็ดูดี

ลองจินเนอร์ทอนคำแล้วซ้ำจิต

ว่ากันเป็นปอนต์ปอนต์น่าอ่อนใจ

คุกรีสืบหาพากันไปไม่ยักเยื่อ

ทั้งโรงซ่อมโรงปรับรับเปลี่ยนแปลง

ลองนึกเทียบเปรียบกับไทยเราใหญ่กว่า

ของเขาเล็กก็จริงทุกสิ่งอัน

ส่วนของเราเก่าชราไม่หาเปลี่ยน

เครื่องมือเก่าเรือเก่าไม่เข้าที่

ตอนบ่ายไปโรงงานทอานซิสเตอร์

เที่ยวเดินดูจนหมดที่เหลือจกจำ

โรงงานทำ “ทีวี” ก็ดียิ่ง

ลองซักถามความรู้ลึกที่ฝึกปรี

ทำไมไม่ใช้สายทั้งหลายข้าง

ช่างฝีมือละเอียดดีเท่าที่ยล

Concentration หนึ่งก็ยิ่งกว่า

ใช้ช่างเหล็กดีของลองดูชี้

น่าจะเป็นจริงตามความเชื่อว่า

ตัวเองคอกคอกตะปุกไม่เียง

วันเสาร์ว่างต่างชวนไปสวนสัตว์

มีสัตว์ขกนกบินทุกถิ่นไป

พวกสัตว์น้ำอยู่ในน้ำเขาทำสระ

เจียนกระอักถูกแดดแรงแผลลือที่

ไม่แผลเหมือนอย่างนั้นอะไร

ไม่มีคึกเป็นชิลลิ่งคึกยิ่งใหญ่

ชวนกันไปร้านแจ็กไม่เชกแผล

ฐานทัพเรือเดินดูงานอยู่แห่ง

ช่วยตกแต่งเรือรบได้ครบครัน

แต่ทว่าเครื่องเคราเก่าทั้งนั้น

สารพันจะใหม่ซ่อมได้ก็

ต้องหันเหินซ่อมกันทุกวันวี่

เพราะไม่มีเงินซื้อต้องคือทำ

ใหญ่เขื่อเรือสร้างทุกสิ่งก็ยิ่งล้ำ

คนนั่งคลานนั่งสร้างไม่ว่างมือ

ใช้ผู้หญิงทำงานทั้งนั้นหรือ

เขายึดถืออย่างไรเรื่องใช้คน

เขาตอบอย่างตรงไปว่าไร้ผล

ชายรุกรนเกินไปทำไมก็

ต้องค้นหาตามคมให้สมที่

เขาจะดีสร้อยเป็นโซ่ไม่ไ้เกลย

เดินก้มหน้าเล็กคิงอยู่นิ่งเฉย

ฉันยังเคยคอกเอาเล็บน่าเจ็บใจ

เขาช่างจึกที่ทางคูกว้างใหญ่

กักขังไว้ชมให้เพลินเดินจงกรม

ไม่ปนคละแต่ละอย่างสร้างเหมาะสม

จระเข้ เขี้ยว ตะกวด ไม่ชวคชม
 มองพิศเคิร์กแล้วมันขันแท้แท้
 หนังกั้แกงชนกั้แกงทุกแห่งครัน
 ถือก่าเหนืกเกิดใน Narrandera
 เพราะเหี้ยตายนายจึงเกิดพิศเคิร์กชวย
 ถารู้ความหมายในคำไทยแล้ว
 อาจทะเลาะเบาะแว้งแกลังทุบตี
 สัตว์ที่แปลกประเทศนี้มีอยู่สาม
 Koala Bear^๒ หมึกกระเป๋าดักเหิงาใจ

คำวนันน์ท่านกงสุล^๑ การุญนั๊ก
 บ้านแกอยู่ยอกไสลแล่นไซซอน
 เชิญผู้คนมากมายมีหลายหน้า
 แกยินคี่ที่ไทยไปกันครบ
 ขนยอกเขาเราสันเพราะมันหนาว
 ถือกั้วเหล้าใส่น้ำแข็งเหมือนแกลังกัน
 เมียกงสุลกับลูกสาวหาหนาวไม่
 เราใส่เสื้อเหลืองจะหนาวยังมาอิง

วันอาทิตย์วันจันทร์เป็นวันว่าง
 บ้าง Shopping บ้างเที่ยวกันเกี๋ยวไป
 บ้างแอบไป King's Cross เพื่อนคอดหิน
 เค้นเทร็คเทรเว่ไปใจครอง

คูสิงลม แสลม เสน มันเล่นกัน
 ยิ่งพิศกายคล้ายแนไม่แปรผัน
 เสี้ยแต่คันพุกไค้ไห้งงววย
 ซึ่งแปลว่า “แทงเหี้ย” เพราะเสี้ยด้วย
 เขาเอออวยด้วยไม่เข้าใจคี่
 คงไม่แคล้วซึ่งเคียดคี่เสี้ยคลี่
 ขาคโมตรีต่อกันนิรันดร์ไป
 จึงโจ้งาม Plotypus^๓ มุกน้ำไค้
 มาชมให้เ็นสุขไค้ทุกตอน
 เที้ยวชวนชักเลี้ยงลาหน้าสลอน
 หาชอกซอนจนอ่อนใจจึงไค้พบ
 ทั้งฝรั่งมั่งค้ำมาประสบ
 ไม่เลี้ยงหลบหนีหายกระจายครัน
 คุยกั้สาวฝรั่งยืนคางสัน
 ยามเหม็นคี่เมื่อนั้นหนาวคี่จริง
 แต่งใหม่ไทยกันอรั่มงามอย่างยิ่ง
 ช้างเตาผิงไกลล์สาวกลบหนาวใจ
 ต่างคนต่างจ่ายทรัพย์ยุบยัใหญ่
 บ้างอยู่ในโฮเต็ลเล่นไฟทอง
 เงินปอนด์มีเก็บไว้มือช้อของ
 เที้ยวเ็นมองหาอัฐิไม่กลัวเกรง

๑. สัตว์น้ำปากเหมือนเป็ด ตัวเหมือนปลาแต่มีขนปุกปุย

๒. หมีตัวเล็ก หูางใหญ่

๓. Mr. Davis กงสุลไทยประจำซิดนีย์

ที่มือคิดว่าไคพาไปนวก
 บ้างพูดอย่างผางโผงมันโคงเตง
 พวกที่ไปเที่ยวมาล้วนว่าเหม็น
 เพราะหน้าหนาวสาวสรวกัลยา
 ไม่อาบนํ้าอาบท่าล้างขาแข้ง
 ถึงพรหมพรวนํ้าอบคยตากัน
 ฟังเขาเล่าเราสลกจนหมดทุกที
 คิคราคาห้าปอนด์ก่อนข้างแพง
 อนิจจายาคิตพิศวาส
 กลับเหี่ยวหดหมดทุกทีสิ้นคิดไป
 เกือบจะลืมเล่าเรื่องเมืองซิดนีย์
 คุยรุ่งเรืองเป็นเมืองท่ามายังยืน
 มีช่องแคบระหว่างเขาเรือเข้าออก
 ภายในอ่าวเงียบสงขลยทุกที
 ทั้งรถรามาไปเล่นในช่อง
 เราลองเรือชมกันเป็นขวัญตา
 มองบ้านขาวคล้าย San Francisco
 มองทางซ้ายคล้าย SWISS ชิคเซตคาม
 บ้านตรงข้ามธรรมชาติช่างวาคไว้
 คล้าย Fjord ใน NORWAY เก่เหลือเกิน
 มาซิดนีย์เมืองเกียวกเหมือนเที่ยวท่อง
 ยี่สิบสี่ตามเวลาพากันไป
 ที่อำนวยการความสุขสนุกนัก

ไม่หายปวดกลับมามีค่าเหิงเหิง
 บ้างถูกเร่งแล้วโกรธโศกออกมา
 เห็นจะเป็นจริงตามความที่ว่า
 หล่อนล้างหน้าทาแป้งแต่งตัวพลัน
 กลืนจึงแรงไปหนอยน้อยหรือนั้น
 ซื้เต๋ามันก็ยักจนกลืนรุนแรง
 ไม่กล้าคิกออกเที่ยวเลียแสบ
 นอนแอ้งแม้งกอดหอมอนอ่อนฤทัย
 พี่มึงมาดะมาดองให้ผองใส
 ไอ้กระไรมีกรรมทุกคำคิน
 เป็นถิ่นที่น่ายลคนแค้นขึ้น
 ภูเขาไกลอ่าวกว้างไว้ง้างใน
 มองข้างนอกไม่รายรันลูกคลื่นใหญ่
 มีสะพานข้ามไคคนไปมา
 วังชั้นล่องคนละทางอย่างสง่า
 ทั้งอ่าวท่าเห็นหมดล้วนงดงาม
 มีตึกโตโก้ทรูอยู่ล้นหลาม
 แลอร่ามอาคารบ้านบนเนิน
 เป็นเขาใหญ่ผาชันน่าสรวเสริญ
 เป็นบุญตาพาเพลินเจริญใจ
 ตระเวนมองสามเขตประเทศใหญ่
 ไม่รู้ว่ารีบลาบรรดาคน
 พิศศิริตชั๊กหน้าเค้รำเพลาลีงขุ่น

จากลูกเมียเก่าเวลานานเต็มทน
 จับมือลาอาลัยพูดไม่ออก
 เทียวเดินลาเขาทั่วจากหัวใจ
 เครื่องบินออกตามเวลาไม่ช้าอยู่
 เราเหิงยบเหิงาเขาไม่รันทมคชันขาน
 จากออสเตรเลียไปในกลางดึก
 ถ้าว้นหน้าฟ้าใสยังไม่ตาย
 จบนิราศเรือนนี้ไว้ก่อน
 เมื่อไหว้จบการเวียนกงเขียนทน

เลิกพูดพ่นนังขริมเซาซึมไป
 ใต้แต่กลอกพักตราไม่ปราศรัย
 ที่ช่วยให้สนุกสุขสำราญ
 พอเหลียวดูผู้มาส่งก็ส่งสาร
 อยู่กันนานยิ่งสนิทเหมือนมิตรชาย
 ยังระลึกถึงอยู่มีรู่หาย
 จะเยี่ยมกรายมาพบประสพพลัน
 ยังอาวรณ์อาลัยนังไผ่ต้น
 ให้อ่านกันอิมเอมปริค์เปรมเอย.

นิราศนรก

พล ร.ต. จวบ หงสกุล

(พ.ศ. ๒๕๐๒)

ทั้งเมื่อยล้าผูกพันกันมานาน
อัสสาสรวรรวระทวยระทก
เจ็บครันช้วนคงบรรลีย์
อย่าเศร้าโศกเสียใจไปเลยเจ้า
ชีวิตนี้ม้วยคือนันทา
เจ้าจงห้ามความรักให้หักหาย
ห้ามอาทิตย์ห้ามจันทร์ห้ามวันคืน
อันเกิดแก่เจ็บตายวายชีวาตม์
คงหลีกหนีไม่พ้นทุกคนไป
อุตุส่ำหัดถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงลูกรัก
อย่าทิ้งขว้างร้างไปไม่เอาการ
ถึงจะมีผิวใหม่ก็ไม่ว่า
ไต่รำเรียนเขียนอ่านทุกวารวัน
อย่าหลงผิดลุ่มลุ่มไม่ปลุกฝั่ง
จะแหกอกควักใจควักกันยันทา
สิ่งเสียสละจันปราวณสวันขึ้น
วิญญาณออกนอกร่างไปทางไกล

อสุรกายสองนายเข้ามาหา
ผิวกายกล้าคำสนธิไม่ยึกเขิน

นิราศร้างห่างรักสมครสมาน
กัวยถึงกาลจำพราดต้องจากไกล
แสนกำสรดสังลาน้ำตาไหล
ขอลาไปไกลแล้วนะแก้วตา
จงข่มจิตคิดเอาทางพระว่า
สังขารอนิจจริงไม่ยั่งยืน
แต่อย่าห้ามความตายอย่าหมายฝัน
ใครจะขึ้นชกห้ามไต่ตามใจ
เป็นกฎกรรมธรรมชาติอย่าหวาดไหว
จงหักใจเสียเถิดเจ้าเขาวมาลย์
แม่งามพัศตรึงมีจิตคิดสังสาร
อย่าทิ้งบ้านทิ้งลูกที่ผูกพัน
ให้ลูกยาอยู่เย็นเป็นสุขสันต์
จนถึงชั้นเชียวชาญการวิชา
ถึงเป็นผีจะพึงเข้ามาหา
แล้วหักคอแขนขาให้สาใจ
มีคทะมึนวูบวับเหมือนหลุยไหล
ยังอาลัยโลกีย์ไม่มีเลื่อน

ดูกายาสูงใหญ่ใครจะเหมือน
ขวัญสว่เทือนเหมือนประสพพบยักษ์มาร

ปากแหวะอำตาลงท่าผลล้ม
 ขนหน้าอกตกกำหนดว่าคาญ
 มั่นยืนอยู่คุดคูลากกระชากฉัน
 ฉันขึ้นซัดสะบัดใหญ่แรงไม่มี
 ออกเดินทางอ้างว้างในกลางมืด
 ฉันแสนเมื่อยเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้ามันอนตึง
 จนตัวลอยห้อยมาในอากาศ
 เพียงลัดนิ้วมือเดียวก็เกี่ยวใจ

ครั้นมาถึงซึ่งทวารบานเขี้ยวเรือ
 เห็นป้ายหราว่า “นรก” ตกใจครัน
 เขาจึงพามาจนรวิตกนัก
 จึงเอ่ยถามความผิดที่พาไป
 ฝ่ายเจ้าผู้คักกระไรพอไต่ถาม
 อย่าเพิ่งกลัวตัวสั้นจนงันงก
 คนตายแล้วทุกคนหาพ้นไม่
 เพื่อสอยสวนสะสางทางบุญชี้
 ตรวจโทษคุณบุญกรรมที่ทำไว้
 หากความคึกมีเหลือเผื่อตัวคน
 หากทำบาปหยายซ้ำแสนสาหัส
 จะห่างเหอเวจีไม่มีเลย
 ในแดนดินถื่นนี้ไม่มีสุข
 มีแต่เจ็บไม่มีตายวายชีวา
 ถึงคักแซนคักชาควักตาออก
 จะเจ็บปวดร้องลั่นกายสั่นรวิ
 นี่ข้าเล่าให้เข้าใจเอาไว้ก่อน
 อันบาปบุญคุณความคึกมีอย่างไร

ช่างโสมมตึงแต่หัวทิวสังขาร
 ส่วนกบาลล้านเลี่ยนเหี้ยนเตียนคึก
 จะพากันครวไลไปเมืองผี
 จำรลไปกับมันด้วยพริ้นพริ้ง
 เจ้าคำ ปักเร่งไปจะให้ถึง
 เจ้าคักคักคุดคูลากกระชากไป
 เหมือนสามารถเหาะเหินเกินฟ้าได้
 เห็นแสงไฟส่องสว่างคุดกลางวัน
 มองชะเง้อแล้วกลัวจนตัวสั้น
 นี่ตัวฉันทำผิดชนิดใด
 ให้กระอักกระอ่วนจิตคิกสงสัย
 เหตุไฉนจึงพามาจนร
 คอบเนือความตามทูลอยู่กักบอด
 ยังไม่ส่งลงนรกตกทันที
 จะต้องพามาใส่ไว้ที่นี่
 ตรวจความคึกความชั่วทุกตัวคน
 แล้วหักกลบลบไปจนได้ผล
 คงล่องพ้นแดนนรกไม่ตกเลย
 ก็รู้ซัดแล้วหนอนระพ้อเอ๋ย
 ต้องเสวยผลกรรมที่ทำมา
 มีแต่ทุกข์ทรมานนานนักหนา
 มีกายามีประสาททูลหวาดกลัว
 แล้วเอาหอกแทงให้ประทุหลัว
 แต่เนื้อตัวไม่สลายหรือตายไป
 พอถึงคอบสอยสวนทวนเลียบใหม่
 จงนึกไว้เมื่อเข้าหาพญายม

จงดูตามความจริงทุกสิ่งสรรพ
ท่านอาจจะกรุณาอย่าปรารมภ์
เช่นต้องโทษโกฏีขึ้นนั้นแน่
แล้วให้ไปเกิดใหม่ก็ไม่เบา
เพราะหนึ่งปีในนรกที่หมกไหม้
หรือหมื่นปีในโลกาซ้ำเท่ากัน

ฟังผู้ตอบปลอบใจใช้แทบจับ

ความเกรงกลัวตัวสั่นใจวันทศ
จะเอาเรื่องที่ไหนเข้าไปเล่า
พูดพล่อยไปเปล่าเปล่าไม่เข้าที่
เบ็ดทวารบานอันยืนตาข้าง
ศิลาอาสน์ลาคหลั่นคั่นชั้นเกย
ลงหมอบชิดคิณสันตะอันฮัก
อยากจะพูดพูดไม่ออกตากลอลกกลม
พญายมแผดเสียงสำเนียงก้อง
เจ้านหรือซออะไรที่วายปราณ
จงเล่าไปให้ถ้วนที่ควรรู้
ตั้งแต่เกิดจนตายทุกรายไป
ตัวข้านมีกรรมประจำจิต
ใครทำก็ว่าดีเห็นก็ครัน
ฟังวาจาพญายมแล้วชมชื่น
ถึงกายคำล่ำใหญ่แต่ใจก็
ถึงเสียงดังฟังว่าเหมือนฟ้าลั่น
บริสุทธิตุณยธรรมประจำกาย

ถ้าวรณกันกับบุญชั้ที่มีสม
ไม่ระทมโทษทัณฑ์คงบรรเทา
ท่านอาจแก้ลดน้อยลงร้อยเท่า
ใช้กรรมเอาในโลกียยังก็ครัน
จะเทียบได้ร้อยปีกับสวรรค์
ใช้เสกสรรเรื่องราวกล่าวเลี้ยววลค
เหมือนจะดับไม่กระตึกหักไปหมด
ไม่เคยเจเคยจำกรรมชั่วก็
ตอนเข้าเฝ้าพญายมเจ้ากรรมผี
ก็ไม่ดีท่านให้ตกนรกเลย
เขาคูคร่ำมากกลางหว่างหีบเผย
แล้วพาเลยมาต่อหน้าพญายม
ไม่เงยพยับพักตร์ปากชักขม
ในอารมณ์วูบว้ายรีบกราบกราน
ถึงลั่นท้องพระโรงโง่งสถาน
ประพฤติกการชั่วก็มีอย่างไร
เพื่อให้ทุกข์ยืนตักสินได้
จะจดไว้หักกลบลบหนี้กัน
ใครทำผิดว่าผิดไม่ผิดมัน
จะส่งให้ไปสวรรค์ในทันที
อุตุล่ำที่ฝนเมยกุหน้าพญาผี
จะพาที่เนิบนาบไม่หยาบคาย
ถ้อยคำนั้นเสนาะหูไม่รู้หาย
สมเป็นนายในนรกหายตกใจ

ประนมกรวอนว่าเจ้าข้าเอ๋ย

ทำดีชั่วกัลป์กันทุกวันไป

นึกอะไรขึ้นได้จะไขษาน

ทูลให้ฟังตั้งแต่ต้นจนลงเอย

เมื่อเกิดมาเป็นเด็กตัวเล็กมาก

ซีกสองขี้นแม่มีอนชา

ส่วนซีกจริงสมเด็จตาท่านหาให้

พอกทขวยเข้าโรงเรียนเปลี่ยนไปพลาง

เป็นหนุ่มใหญ่ใช้ “จวบ” คำเคี้ยวโคค

ให้เล่นนยกลื่อนซันซันทว

ส่วนบยากรรมทำไว้ไม่ค่อยมาก

ชอบยิงนกตกปลาประสาชา

ใช้ลูกคอกไม้ช่างต่างอาวุธ

จึงทำบาปหยาบเข้าเป็นราคิน

เคยผิดคิด “อทินนา” สี่ห้าครั้ง

ยังเป็นเด็กเล็กนักรักนักรัก

เห็นของเล่นดีก็เขามาขย

พอกคนขายเผดอไผ่ลูกไม้ทัน

ถึง “มุลาวา” ขำก็ผิด

มันมากมายหลายครั้งตั้งแต่เยาว์

แต่ครั้งนั้นมิกล้ามุลาวา

หากทราบบว่าข้านั้นพูดกับเพื่อน

ครั้นเติบโตใหญ่อายุลูสิบห้า

คยนกเลงเก่งกาจของอาจครัน

กินอาหารร้านใครไม่ให้ทรัพย์สิน

พาลพึงไต่ถ้อยงานผลาญผจญ

ข้าไม่เคยจกจำทำโดน

จนจำไว้ไม่หมดไม่ปกเลบ

ตามโองการที่รับสั่งไม่นั่งเฉย

ทั้งชีวิตที่เคยกระทำมา

คนคิดปากเรียก “เล็ก” เด็กนักรัก

จึงลำเหนียกเรียกข้าว่า “คุณกลาง”

“จวบสมัย” เหมาระณิกไม่ขัดขวาง

เพื่อน ๆ ต่างเรียกประจวบหลายขวย

รับราชการรุ่งโรจน์ไปรคเกศ

เกือบจะเป็นพลเรือตรีพอกตาย

ใช้ลมปาก “ปาณา” ฆ่าง่ายง่าย

เพียงมุ่งหมายแต่ว่าเฮามากิน

ยังอ่อนวัยไม่รู้พุทธธรรมสิ้น

ใช้ทมิฬหินชาติมาตกร

สุคดียังซังใจไม่ได้ถอน

ใจอาทรอยากได้ไม่วันวัน

หมดความอายแอบถือในมือมัน

ขโมยมันมาเล่นเป็นของเรา

แต่สุคคิสุคจ้านำมาแล้ว

จนแก่เฒ่าก็ยังคิดพดพิคเบือน

ด้วยความหวาดโทษภัยใดจะเหมือน

อย่าแซ่เขื่อนไต้ไปรคลงโทษทัณฑ์

ยิ่งหยาบเข้าชั่วจริงทุกสิ่งสรรพ

ชอบที่ร้นพันแท่งแก่งผู้คน

พอจกนัยทองขอล้อเสียบ่น

พวกไพร่พลเข้าสมทบแล้วหลบไป

ชอบเสาะหาอาจารย์ผู้มีมนตร์เวท
 เรียนคาถาอาคมได้สมาธิ
 แล้วยกพวกตักกันไม่หวั่นหวาด
 เป็นบาปกรรมจำไว้ได้จริง
 ถึงมีลงมือเองก็เกรงอยู่
 ร่วมเตะต่อยกกันพลวัน
 นับเป็นบาปหยายซ้ำซ้ำมนุญ
 ซึ่งพระอมตธรรมที่ว่าลือ
 ถึงสรวายากองกลองรบ
 หักกันเหล่าเม้ามายทำลายตน
 ที่บาปกรรมจำไว้ได้เท่านี้
 นับแต่เป็นนายทหารการณกลบกลาย
 เลิกฆ่าสัตว์ตักชีวิตไม่คิดชั่ว
 ทำแต่บุญสุนทรทานมานานปี
 ไม่เกราะระรานเหมือนกาลก่อน
 ซ้ำเฝ้าแต่แผ่เมตตาตามานมานาน
 ไม่เคยบวชแต่ก็เวียนเพียรฝึกฝน
 เรื่องจะเบียดเบียนใครก็ไม่เคย
 ครันมีเมียมีลูกก็ปลูกฝัง
 ให้ยึดเหนี่ยวแน่นหนาสิ้นอาวรณ์
 มีโมโหโทษะให้ระงับ
 มีตณฺหาราคีเหมือนมีไฟ
 ครันทูลตามความจริงทุกสิ่งแล้ว
 ได้ไปรคเณทเจ้าข้าพญายม
 ไปรคสอยทานบุญชี้ให้ทีหน้อย
 หรืออยู่ยังงั้นรกรกหมกไหม้ครัน

ทวีเศยลงยันตักกันทวี
 ทั้งมีกไม้ตีฟันไม้พรุนพรึง
 เคยพิฆาตฆ่าตายไปรายหนึ่ง
 เมื่อนักถึงทวิเศยใจครัน
 เพราะร่วมร่วร่วมเห็นเป็นแม่นมั่น
 จนดับขันธคาถาณนไม่ทนมือ
 เป็นชั่วสุดที่ประพฤติกไม่ยักถือ
 เฝ้าฝึกปรือไฟตำระยาคน
 ตอนเกินกลบจากโรงเรียนเพียรฝึกฝน
 ความชุกชนประหนึ่งขำมันน่าอาย
 ส่วนความคัมมีมากอยู่หลากหลาย
 เว้นการร้ายกลับตนเป็นคนดี
 ไม่เกลือกกลลวักพาลผลาญศกคคี
 ตามแต่มีทรัพย์เหลือจะเจือจาน
 หายเลื้อครอันอ่อนลงเพราะสงสาร
 เหมือนสายจาลไหลหลังไม่ยั้งเลย
 ประพฤติตนเป็นคนดีไม่มีเลย
 ถึงใครเอ่ยคำคำซ้ำไม่ยั้ง
 ให้เชื่อฟังพระธรรมคำสั่งสอน
 ไม่อาทรทนทุกข์เป็นสุขใจ
 จะช่วยกับไฟพิชในจิตได้
 มาสมไว้ในอกฟกระทม
 ใจอ่อนแล้วแค้นขึ้นไม่ขึ้นชม
 ผู้อบรมมวณมนุญยติธรรม
 ว่าข้าน้อยนี้จะไต่ไปสรวรค
 มีโทษทัณฑ์ฉนโคตยาใครรู้

พญายมชมเปาะหัวเราะว่า
 คนก่อนก่อนตอนมาต่อหน้ากู
 เจ้า^{นี้}หนากล้าหาญชาญชัยมาก
 ไม่งั้นงกตกประหม่าเหมือนข้าเคย
 ชะรอยเจ้าคงจะมีที่อยู่มาก
 ข้าจะตักสินไปอย่างใจพระ
 ครัสเรียกลาอาลักษณ์มาพริกพริ้ม
 คุบญชีเกิดตายตามรายวัน
 ขอเศษพระเจ้าข้าเอามฉีก
 ไม่ถึงวันวายวางอีกห่างไกล
 พญายมอมคู้หน้ามู่โยกรธ
 ทวาคี^{นี้}ทพาข้าสองนาย
 ส่งเขาคืนเข้าร่างไปอย่างเก่า
 ตรวรสอช้อกขัยญชีให้ศิครัน
 พาผ่านไปไนนรกที่หมกไหม้
 ไครกระทำกรรมไว้จะได้ยล
 แล้วพาไปไคฐานเทวะทต
 โทษมหันต์ทัณทกรรมทำอย่างไร
 ให้รู้ตัวกลัวบาปไม่หยายช้า
 เมื่อสิ้นใจไม่ต้องมาพะว้าพะวัง
 ยมบาลรับสั่งใส่เกศี
 ข้า^{นี้}พนมกัมมรายแล้วกรายกราน
 จะกลับ^{นี้}พินคินชาติประหลาดนัก
 พญายมย้ายมายอยู่หลายที
 ยี่สิบยี่จึงมาหาข้าใหม่
 ทำแต่บุญสุนทรทานการเชิดชู

ช่างพูดจาสาธกไม่รอกหู
 ไม่กล้า^{นี้}ทู้ส้น้ำพุดจาเลย
 มาต่อปากต่อคำว่าเฉลย
 ได้พบเห็นมาเลยนะเจ้านะ
 จึงกล้าปากกล้าใจไม่ยี่หระ
 จะสา^{นี้}งสขัย^{นี้}ชู้รักกัน
 ไม่สมยอมง่ายง่ายเหมือนหมายมัน
 ตรวจเสรี^{นี้}พลันอาลักษณ์ชงงักไป
 ดวงชีวิตนี้ไม่หมดยังสทโส
 ยังอยู่ไคอิกยี่สิบยี่ปลาย
 แสนพิโรธนักหนาว่าม่ง่าย
 จงนำชายนักกลับไปฉับพลัน
 แล้วไปเอาคนใหม่^{นี้}คูให้มัน
 จงพากันรีบไปไนยัตถล
 ให้^{นี้}กูไว้ไคประจักษ์ถึงมรรคผล
 ว่าทุกซ์ทนมานสสถานใด
 ให้เห็นชัคกับตาอย่าสงสัย
 เมื่อกลับไปจะได้^{นี้}พ่นให้คนฟัง
 ถือศีลห้า^{นี้}อิศกรรมคำสอนสั่ง
 ห่วงหน้าหลังกลัวตกนรกนาน
 รีบจรลี^{นี้}เลยออกนอกสถาน
 ทูลลาท่านพญายมสมฤติ
 ละล่ำละลักรีบลามากยี่ฉี
 ไปจง^{นี้}ติเด็กเจ้าจะเฝ้า^{นี้}กู
 ขออย่าไคกระทำกรรมอกสุ
 ให้^{นี้}ข้ารู้^{นี้}ข้าเห็นเป็นประจำ

แล้วพาไปในเขตกิเลสหนา
 มีตากันหม่นแสนออกแนบไป
 ที่ยาปกรรมทำสัตว์ตกจึงหวัค
 เป้าคู่สู้กันพลัด
 ชนกันไปไม่มีที่สิ้นสุด
 เขาเข่นในใหญ่ให้สู้ชู้คุกคาม
 พวกชนไก่ไล่เคียดที่หน้าแข้ง
 ทำด้วยเหล็กแหลมเปียบเสียบที่ไร
 โศกตัวลอยสองข้างแทงลิ้นข้าง
 ตีขยบพยับกบคายา
 พวกกตปลาหาคุไ้ที่ในย่อ
 แล้วเข้าฟักกตด้วยฟันกันเป็นพรวน
 จมูกวันหูกาอนาณัก
 โอ้ยาปกรรมทำไว้ใครจะเคย

เลยไปคู่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
 ต้องผูกขึงตรึงชีวิตคิธรณิ
 เขาตอบคิที่ไรเลือกไ้ไหลหลัง
 เอาหอกใหม่มาพลันในทันใด
 พอกอกไ้ไ้ไม่เท่าไรไ้ทะลัก
 ไ้ไ้ไหลออกนอกท้องร้องโหวกโวย
 แล้วเปลี่ยนหอกคอกคิลงที่หน้า
 ตาถลันเข้ายิ่งเมามัน
 เอน้ำราดสาครไ้พ้อให้ชัน
 แล้วกระทำซ้ำอย่างนั้นทุกวันไป

พวกฉีกคือ “อทินนา” มีกว่าแสน
 ไ้พวกปล้นฆ่าคนตายมาหลายคน

ถูกพวกยาปหยายซ้ำหาบักไม่
 เขาแบ่งไว้เป็นกลุ่มต่างชมกัน
 ร้องกรีกกรีกวิ่งเข้าชนกันจนสิ้น
 ชนหัวกันจนแหลกหน้าแตกคาม
 พอจะหยุดยอมน้ำพุถูกแล้หนาม
 ต้องทำตามชนล่อกันต่อไป
 ไร่ที่มแทงหน้าตาเหมือนชาไก่
 เลือกล้างไหลพุ่งฉุดเหมือนคุมา
 สองแขนงต่างปักชกซ้ายขวา
 ส่วนปากอ้าร้องเอ็กวิเวครวญ
 ลงว่ายปรือล่อกันให้ขื่นข่วน
 จนนิ้วคว้นเนื้อหลุดไม่หยุดเลย
 เลือทะลักแกงธารานิจาเอ๋ย
 คึกข้างเลยว่าจะเป็นถึงเช่นนี้
 ถือเป็นผิทยาปหนาตามหน้าที่
 แล้วยังมีปลูกปักอกไว้
 จนกระทั่งมีดปลูกชกไ้ไ้ไ้
 คอกลงไปในท้องร้องโศกโอย
 เลือทไหลพริกคร่ำครวญเสียงหวนโหย
 เขารีบโกยยักไ้ลงไปพลัน
 ยิ่งปวดแปลบแทบว่าจะอาสัญ
 ยิ่งคอกกันจนชบสลายไป
 จนพลิกพันคินกายาชันมาใหม่
 โอ้กระไรทรมาณเหลือทานทน
 เขาโลกแล่นไ้ไ้จยอยู่สยสัน
 มีตสกันฉิ่งพิศด้วยคยา

แล้วคิงระงระงนิคกายบิกร่า
 เนื้อหนึ่งลุ่มหลุกกระเด็นเล็กเหม็นคาว
 ต้องทนทุกข์ไปจนกว่าแขนขาหลุก
 เดือนมือเท้าเข้าคอกคักออกไป
 พวกลักเล็กขโมบน้อยคอยเป็นแถว
 มีมือเท้าเข้าเชิงเรียงคืบคืบ
 กังโปกโปกฉับฉับเหมือนสับหมู
 เลี้ยงประชันลั่นขรมชมไม่เพลิน
 พวกฉ้อราษฎร์บังหลวงคักคองทรัพย์
 สับมือคั่นพอละเอียดยกกายา
 แล้วลากใส่ไหลออกมานอกห้อง
 พอไต่ยานยานพองเพราะต้องลม
 อ้าย “ลากใส่” ไซ้เรียกพวกคอรัปต์
 ถือว่าบาปหยายซักว่าโจรไพร

ผ่านเข้าไปในถิ่นลึกลับสาม
 เห็นหญิงชายแน่นขนัดน่าขำเคือง
 เป็นบาปกรรมนำพามาจน
 ของที่เห็นเป็นประโยชน์แก่ไทยงาม
 คุรายเรียบเปรี๊ยะเหมือนว่าหน้ากลองทึบ
 หลงรูปปรสกลืนเสียงเพียงอินทรี
 เทียวคืบซู้ส่วาทอนาจิต
 ระเร้งรันทันคันทามันพาไป
 ทงหนุ่มสาวเฒ่าแก่และแม่หม้าย
 ต่างเปลือยกายล่อนจ้อนนอนประจาน

ตรงมือเท้าที่ผูกกระดุกขาว
 ร้องปาวปาวปวกคั่นแทบสิ้นใจ
 ไม่ยอมหยุดคุดคู้เชือกเสี้ยมเลื้อยไหล
 แล้วส่งให้พลหอกไปตอกคู้
 ค้างนั่งแกว่งผูกล่ามไว้ตามที่
 เอาสากคีมักสับเสี้ยมยับเป็น
 ค้างร้องอื้อออยโอดก้องโชนเงิน
 ต้องรีบเมินเคินหนีพวกนั้นมา
 เขาก็นับเป็นขโมยไทยโพยหนา
 นอนอ้าซ่าผ่าท้องร้องระงม
 เอามากองทิ้งไว้ให้หมักหมม
 เอาไม้คดคั่นสับเสี้ยมยับไป
 เอาคังคัพท้อเวจิม่าไซ
 เพราะทำให้เคียดรอนคนค่อนเมือง
 เหตุเพราะกามคันทหาพาก่อเรื่อง
 เพราะยักเยื้องย้ายรสไม่คงาม
 ต้องมาฟกซำระดมด้วยคมหนาม
 เขาปรายปรามคักเสี้ยมสิ้นหมกยินคิ
 ระย่ายับแล้วสีหนอไม่พอที่
 จนไม่มีศีลธรรมประจำใจ
 เพียงแต่คึกคั่นสวรรค์ชั้นใหม่ใหม่
 มีโทษภัยถึงตกนรกนาน
 ถูกล่ามสายโซ่หนาน่าสงสาร
 ทรมาณบนตะแกรงท้วยแรงไฟ

ไฟที่รุ่มรุ่มไวไฟราคะ
ไฟแลบเลียถูกหน้เข้าครึ่งโค
พอหนึ่งหลกทัวกายทั้งชายหญิง
เฮาสามง่ามคำไว้ไม่ให้นอน
บังคับให้ไปขึ้นคันทันจัว
ให้หนามไหนไถลตกลงจากทิมแทง
ขึ้นไม่ไหวใช้สามง่ามเข้าช่วย
ความเจ็บปวดทรมานถึงขั้นถึงใจ
อนิจมานุษยสุกประเสริฐ
ไม่กำจัดกตัตถหาพาระกำ

พวกฉีกคือ “มุสา” หาได้ง่าย
เขาเย็บปากไว้ด้วยลวดทองปวงทอง
เห็นโลหิตกิดกรังไปทั้งปาก
ถึงพ่อแม่แม่ก็คลลยบุญมา
ที่ไปข่มขืนเท็จไม่เช็ดหลาย
ปกพ่อแม่แล้วเปลี่ยนประจาน
หลอกพระสงฆ์ของคเจ้าเขาเอาโทษ
เขามีกล้ายับเข้าให้เลือดไหลริน
ที่หลอกลวงปวงประชาบาปหนา
แล้วแหงนคยักสากปีกปาก
เข้าไปใกล้ไค้คูพ้อรัก
ผูกปลิ้นปล้อนหลอนหลอกขอกสันดาน

ละเมือกคือกินสุราน่าขณลูก
นั่งล้อมรอยขอบกระทะทองแดง
เขาตม้น้ำต่างกอดซ้อลพอกเคือกพล่าน
จนปากอ้าตาลจนต้องทนเอา

ร้อนเหลือจะพรรณาออกมาได้
หนึ่งหลกไปเป็นแผ่นแสนสับร้อน
เห็นเนื้อจริงแคงปกไม่หลอกหลอน
แล้วรีบถอนตัวออกนอกตะแกรง
สูงลิบลับแลละลิวหววแสง
เนื้อแคงแคงแยงทะลุจนปรุไป
เขาแทงด้วยปลายแหลมแถมเข้าให้
ทะกายไปไม่ขามกลัวหนามคำ
เป็นลำเล็คสารพักว่าสัตว์ล่า
จึงถูกทำโทษหนักสะกักสะบอม
มีหลายหลกมากมายล้วนฝ่ายผสม
ต้องตรมตรอมปากปีกอนิจจา
มาไค้ยากโทษหิวเพราะชีวหา
ไม่อาจอ้าโอษฐ์รับประทาน
เขาเอาคายเดือนดินสิ้นสงสาร
พวกปกคาลพยานเท็จเขาเค็ดกลิ่น
ถูกแหกโอษฐ์ลากชีวหาออกมาสิ้น
ลงนอนคั่นร้องจ้าน้ำตาพรู
เขาฉีกปากควากใหญ่ถึงใบหู
กระทั้งคุด้อย ๆ คอหอยขาน
ล้วนเป็นนักรการเมืองมาจนหน้าค่าน
ทวนสาขานทุกวันโทษทัณฑ์แรง
ต้องเจ้าทุกทุกขี้ล้าหมกกำแหง
มีไฟแรงรุ่มไวที่ในเคา
แล้วจัดการค้าค้อพวกค้อเหล้า
กรอกน้ำเมาเข้าปากโอ้กอักไป

ความร้อนร่ำเผลาผลาญแหลกลาญสิ้น
 ปวศแสบร้อนนอนกินแทบสิ้นใจ
 นึกสงสัยในอุราที่มาเห็น
 พอตกเป็นเรียกหาสุรายาน
 จึงไต่ถามความทุกข์ให้รู้แน่
 ถึงกับส่งลงนรกตกตอนตาย
 ยมบาลหวัร้อตอบข้อถาม
 อย่าเกรกระระรานพาลทั่วกรุง
 คมเพื่อเพลิงเจริญอาหารสนานสนุก
 คมสุราอาละวาดซาดิมน์เคย
 พวกเหล่านักตองพาลงมาปราบ
 ให้รู้ลึกสำนึกคนทนล่าเคียด
 ฟังยมบาลขานไขใจเฝื่องแผ้ว
 ไม่เคยขำอาละวาดพิพาทใคร
 ไม่เคยเบียดเบียนใครให้ไ้ทุกข์
 ยามอยู่เคียวเปลี่ยววิคตึกคิกกลอน
 ผ่านนรกหมกไหม้ไปหลายชุม
 มีชื่อชัค “เทวะทัต” อเวจี
 ต้องทำยาปทายาชาสารพัด
 ใครถูกส่งลงไปแล้วไม่เคย
 ต้องทนรอตรมานหมิ่นล้นชาติ
 เพราะมีผิดติดตัวชั่วระยำ
 ยมบาลอธิบายมีหลายชนิก
 บุตรประหารมารดาที่อาวรณ์

ทั้งปากลิ้นคอพองถึงท้องไส้
 เห็นควนไฟพุ่งโหมงโพรงทวาร
 เราก็คือคอเหล้ากล้วเผลาผลาญ
 กินอาหารแกล้มเหล้าไม่เมามาย
 ว่ากินแคไหนกินโทษทัณฑ์หลาย
 กรอกน้ำร้ายร้อนให้หมกไว้พุง
 สวาปามตามใจเราไม่ยุ่ง
 เป็นหนี้รุ่งรังแล้วไม่แคล้วเลย
 พอล้มทุกข์แล้วหนอนข้าก็เฉย
 หัวไม่เงยเมาเหล้าทั้งเข้าเย็น
 ให้รู้ยาปฏิกรรมทำให้เห็น
 ความจริงเป็นเช่นที่เล่าจงเข้าใจ
 คงคลาดแคล้วแล้วนรกไม่หมกไหม้
 เมาทิไรเราก็กลับไปหลบนอน
 ชอบสนุกสุขโขสโมสรม
 ไว้สั่งสอนให้ทำแต่กรรมดี
 ถึงชุมชุมโลกนคัซมันขมิ
 พวกกาฬิซมุนุมทั้งชุมเลย
 ล้วนสาหัสหนักหนานิจจาเอ๋ย
 ไ้ผูกเกิดอีกเลยเสวยกรรม
 เขาเกรี้ยวกราดฟาดฟันวันยังค่ำ
 จึงถูกทำโทษทัณฑ์นิรันดร์
 หนึ่งนั้นฆ่ามหายพิตรอกิศร
 อุมุทรพุ่มพักเลี้ยงรักมัน

ฆ่าบิดาฆ่าผู้ที่มีคุณเล่า
ฆ่าพระสงฆ์องค์เจ้าเอาโทษทัณฑ์
อิสตรีมีชู้ฆ่าคู่เสีย
หวังเชยชิตพิศมัยให้สำราญ
ส่วนสัตว์ที่ไม่มีสำมัน
กลัวอภัยตายพิกตร์หนักฤทัย
เราถือว่าฆ่ามนุษย์บุตรที่รัก
จึงต้องส่งลงนรกหมกกายา

เห็นเขาทำโทษทัณฑ์แล้วหวั่นหวาด
เครื่องทรมานทั้งมวลล้วนเผาไฟ
ทั้งหอกดาบอาบไฟก่อนใช้เชือด
ทั้งปวดแสบแปลบร้อนไม่ผ่อนคลาย
จะทนอยู่ต่อไปไม่ไหวแน่
เจียนเป็นลมล้มลงกลางกอง
แล้วรีบพามาถึงซึ่งเคหา
ล้วนไว้ทุกข์แต่งคำไม่สำราญ
พวกพี่น้องร้องไห้ใจหม่นหมอง
เมียครวญคร่ำร่ำรักพะวักพะวน
ส่วนมารดาหน้าแห้งตาแดงกำ
แม่ฟูมฟักรักเจ้ามาเท่าไร
มาควนลับคืบซิ้นไม่ทันแก้
คักช่องนัยน์หน้าชีวิตอนิจจา
คนแก่เฒ่าเศร้าหมองไม่ผ่องศรี
ทั้งน้ำมูกน้ำตาไหลพรากพลัน
พวกญาติมิตรชิตเชื่อมากเหลือหลาย
เตรียมรคน้ำอาลาขมาไป

เคยคุ้มเกล้ามันมาให้อาสัญ
ส่งลงชั้นเทวะทัตคัตสันตान
ผิวฆ่าเมียมีใหม่ไม่สงสาร
จึงคิดการประหารกันจนบรรลย์
ชอบสนุกบูกสรวรค์จนครรรค์ใหญ่
พากันไปรีดลูกใช้หยูกยา
เป็นโทษหนักให้หยายบาปกรรมหนา
ในพาราเทวะทัตวิบัติไป
นึกอนาถเวทน่าน้ำตาไหล
จนเหล็กไหลลกแดงแสงประกาย
ต้องหลังเลือดไหลรินไม่สิ้นสาย
เพราะไฟร้ายเผาผลาญแผลยานพอง
ใจท้อแท้รัตนทศสยคสยของ
ฉีประคองพาออกนอกทวาร
เห็นคนมากับคั้งไปทั้งบ้าน
ไม่เบิกบานหุดหู่ทุกข์คน
ลูกลูกร้องไห้โฮโกลาหล
กอดสกันจนซบสลายไป
ปากพูดพรวดพราดน้ำตาไหล
จนเคียดใหญ่ไคคิมิบุญญา
ทอคทั้งแม่เสียแล้วลูกแก้วชำ
ยังเห็นหน้าอยู่สลักสลักมาพลัดกัน
น้ำตาปรี่ไหลเปโรละเลอะถึงถัน
พลันเซ็ดน้ำชายชายสไบ
รู้ข่าวตายต่างพากันมาใหญ่
ที่จากไกลไปลับไม่กลับมา

สัปเหร่อก็ใจจะไต่ทรัพย์สิน
 แล้วเตรียมเชือกอย่างคัมภีร์
 เขาเตรียมการเสร็จพอกที่มาถึง
 ถ้ามาช้านิดเดียวเสียวใจคอ
 จึงเร่งฉันทพามาทั้งสอง
 พอถึงร่างกลางหอไม่รอนาน
 ค่อยล้มตาอำปากเพราะอยากน้ำ
 พกไม่ออกกลอกหน้าสยดากัน
 วิ่งเกลือกเขี่ยไปร้องให้ช่วย
 เสียงเฮอะอะอึ้งอึ้งถึงมารดา
 จึงรู้ว่าชาพนตนชนแล้ว
 เรียกลูกหลานไว้วายเป็นรายตัว
 ต่างยินดีปรีดาจะหาไหน
 ไม่ถึงที่แล้วมาตายวายลมปราณ
 พวกราชามีตรชิตชอบเข้ารอบล้อม
 จึงเล่าความตามที่เขาเห็นเป็นคำกลอน
 ใครเชือกกลอนตอนนั้นจะมีสุข
 เมื่อสิ้นใจไปสวรรค์ได้ทันที

ยกผ้าขาวทั้งพับออกนัยหลา
 ไว้ผูกผ้าตราสังไม้รั้งรอ
 อึ้งอึ้งอึ้งอึ้งไปทั้งหอ
 คงงอ้อมมัทใส่โรงชีโครงบาน
 ให้ประคองเข้าไปข้างในบ้าน
 ส่งวิญญาณกลบคั่นก้นพลัน
 จะเปล่งคำสำเนียงเสียงยังสิ้น
 คนเหล่านั้นเฝ้าหน้าว่าผู้มา
 ว่าคนม้วยหลอนหลอกนอนกลอกหน้า
 รีบเข้ามานั่งชิตไม่คึกกลัว
 ใจผ่องแผ้วหยอคนน้ำลูปคำหัว
 รู้กันทั่วทุกคนวิ่งลงลาน
 ที่ตายไปแล้วพินคั่นสังขาร
 ปฏิหาริย์กลบพินเหมือนคั่นนอน
 มาพริกพร้อมคอยฟังนั่งสลอน
 ไว้สั่งสอนให้ทำแต่กรรมดี
 รักษาศีลสิ้นทุกข์เป็นสุข
 ขนิษฐาขอเวจ้เพียงนี้เฮย.

หอสมุดแห่งชาติรับมังกลาภิเษก
 จันทบุรี

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อรุณการพิมพ์ ถนนพระสุเมรุ พระนคร โทร. ๒๔๔๑๑
น.ส. ลัดดาวัลย์ วรพิทักษานนท์ ผู้พิมพ์โฆษณา ๑๐/๖/๑๕

ฉบับนี้ได้รับจากหอสมุดแห่งชาติ

ด้วยอภินันทนาการ

จาก พระยาธรรมเสนา